Morgan Robertson

TITANS FORLIS

og andre fortællinger

Bibliotek 1800

Morgan Robertson

Titans forlis

og andre fortællinger

eBibliotek 1800

2023

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Morgan Robertson: *Titans forlis og andre fortællinger* er baseret på oversættelser af Kim N. Jensen (1955-) og Hans Treschow (1871-1917). De originale tekster samt Hans Treschows oversættelse er public domain over hele verden. For de øvrige fortællingers vedkommende har oversætteren givet tilladelse til deres benyttelse under samme licens som resten af bogen, jf. herunder:

Nærværende udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Generelt forbehold *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en over 100 år gammel tekst. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal derfor, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Morgan Robertson: *Titans forlis og andre fortællinger* is based upon translations by Kim N. Jensen (1955-) and Hans Treschow (1871–1917). The original text and the translation by Hans Treschow is public domain worldwide. As

for the rest of the book, the translator has consented to their use.

This edition is free to download and reuse under Creative Commons license BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

Disclaimer: *Please note that this book is based on a more than a hundred year old original. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

Titans forlis

1

Hun var det største fartøj, der flød på verdenshavene, og menneskets hidtil største bedrift Ved konstruktionen havde man anvendt det bedste fra videnskab, profession og håndværk. På broen stod officerer, der, foruden at være de bedste, Royal Navy kunne levere, også havde bestået en streng eksamination i emner som vindforhold, tidevand, havstrømme og havets geografi; de var, kort sagt, ikke blot sømænd, men videnskabsmænd. Den samme høje standard gjaldt for mandskabet i maskinen, og stewardens afdeling var på højde med, hvad man kunne finde på et førsteklasses hotel.

To hornorkestre, to almindelige orkestre, og et teaterselskab underholdt passagererne om dagen, et korps af læger passede deres timelige og et korps af præster deres åndelige behov, mens et veltrænet brandkorps dæmpede de nervøses frygt og bidrog til den almindelige underholdning ved daglige øvelser.

Fra broen løb skjulte telegraftråde til for- og agtermaskinrummene, til kragereden højt oppe i formasten, og til alle de andre dele af skibet, hvor der blev arbejdet. Hver linje endte i en skive med en bevægelig viser, der var mærket med alle de ordrer og svar, som kunne tænkes nødvendige i den daglige håndtering af det enorme skib, enten det så lå i havn eller var til søs. Denne indretning gjorde for en stor del de hæse, nervepirrende råb fra officerer og sømænd unødvendige, der var almindelige at høre på andre skibe.

Fra broen, fra maskinrummet og fra et dusin andre steder på dækket kunne de tooghalvfems døre mellem nitten vandtætte sektioner lukkes på et halvt minut ved simpelt hen at dreje et håndtag. Disse døre ville desuden lukke automatisk, hvis der blev lukket vand ind, og selv om så meget som ni sektioner blev oversvømmede, ville skibet stadig flyde. Dampskibet *Titan* blev følgelig anset for at være praktisk taget usænkeligt.

Hun var bygget helt igennem af stål, og blev kun anvendt til passagertransport; hun medførte således ingen letantændelig last, der kunne true med at ødelægge hende ved en brand, og det manglende krav om lastrum havde gjort det muligt for hendes skabere at undgå den flade, brede bund, som lastskibe sædvanligvis havde, og i stedet give hende en dampyachts skarpe, skrånende køl, hvilket i høj grad forbedrede hendes sejlegenskaber. Hun var otte hundrede fod lang, havde et deplacement på halvfjerds tusinde tons, hendes maskiner ydede fem og halvfjerds tusinde hestekræfter, og på hendes første prøvesejlads havde hun skudt en gennemsnitlig fart af fem og tyve knob i timen uanset uforudsete vinde, strøm og tidevand. Kort sagt, hun var en flydende by – hun rummede inden for sine stålvægge alt, hvad der kunne minimere farerne og ubekvemmelighederne ved en overfart over Atlanten – alt det, der gør livet til en nydelse.

Usænkelig – ja, uforgængelig – som hun var, medbragte hun kun akkurat det mindste antal redningsbåde, loven tillod. Disse, fire og tyve i tallet, var sikkert fastgjorte på det øverste dæk og tildækkede. Hvis alle blev taget i brug, rummede de tilsammen fem hundrede personer. Hun havde ingen ubrugelige, klodsede flåder om bord; men hver eneste af de tre

tusinde køjer om bord, i såvel passagerernes som officerernes og mandskabets kvarterer var – fordi loven nu engang krævede det – udstyret med en redningsvest, og der var desuden tyve runde redningsbælter fastgjort til rælingen rundt omkring på hele skibet.

I lyset af hendes fuldstændige overlegenhed over ethvert andet fartøj, udstedte rederiet et sæt regler for sejladsen, der blev fulgt nøje, omend ikke ganske åbenlyst, af flere kaptajner: Hun skulle altid sejle for fuld kraft, det være sig i tåge, storm eller stille, på den nordlige Atlant-rute, af følgende gode og velunderbyggede grunde: For det første, hvis et andet fartøj skulle ramme ind i hende, ville skaden blive spredt over en større del af skroget, hvis *Titan* havde fuld fart på, og det ville gå værst ud over det andet skib. For det andet, hvis *Titan* ramte ind i et andet skib, ville hun ganske sikkert ødelægge dette, selv hvis hun kun sejlede for halv kraft, hvorved hun måske beskadigede sin egen bov; mens hun med fuld fart ville skære det andet fartøj i to uden mere skade på sig selv end hvad man kunne udbedre med en malerpensel. I alle tilfælde – som det mindste af to onder – var det bedst, at det gik ud over det mindste fartøj. En tredje grund var, at hun var lettere at manøvrere uden om faren, når hun sejlede for fuld kraft, og en fjerde, at hun i tilfælde af en kollision med et isbjerg – det eneste flydende, hun ikke kunne besejre – kun ville få slået kølen et par fod længere ind ved fuld kraft i forhold til halv, og højst tre sektioner ville blive oversvømmet – hvilket ville være uden betydning, siden man så stadig havde seks tilbage at løbe på.

Man forventede altså, at dampskibet *Titan* – når hendes maskiner var kørt ind – ville sætte sine passagerer i land tre

tusinde miles borte med samme punktlighed og regelmæssighed som et jernbanetog. Hun havde slået alle rekorder under sin jomfrurejse, men indtil sin tredje returrejse var hun dog ikke nået under femdagesgrænsen for strækningen mellem Sandy Hook og Daunt's Rock; der gik det ubekræftede rygte blandt de to tusinde passager, at man denne gang ville gøre et forsøg på at slå denne rekord.

2

Otte slæbebåde trak den vældige masse ud midt i strømmen og vendte hende, så forenden pegede mod flodmundingen; lodsen på broen gjorde et par bemærkninger; førstestyrmanden lod fløjten lyde og drejede så på et håndtag; slæbebådene trak deres liner ind og sejlede mod land; nede i skibets indre startede man tre små maskiner, der satte de tre store i gang; tre skruer begyndte at dreje rundt; og giganten bevægede sig langsomt ud mod havet, idet en dump, vibrerende lyd bredte sig i hendes vældige skrog.

Lidt øst for Sandy Hook blev lodsen sat af, og den virkelige rejse begyndte. Halvtreds fod under dæk, i et inferno af støj og varme og lys og mørke, skubbede kullemperne brændselsvogne frem mellem kullagrene og maskinen, hvor halvnøgne fyrbødere med ansigter som lidende dæmoner, kastede kullet ind i ovnenes firs hvidglødende munde. I maskinrummet gik mænd med oliekander og twist frem og tilbage mellem det pumpende, drejende, glinsende stål; mens de vagthavende årvågent lyttede efter en enkelt forkert tone i den forvirrende mængde af lyd – en klikken af stål mod stål, lyde, der måske kunne være en løs bolt eller møtrik. På dækket satte matroserne

trekantede sejl på skibets to master for at føje deres fremdrift til rekordbryderens maskinkraft, og passagererne spredte sig rundt om på skibet for at nyde de mange forskellige tidsfordriv. Nogle sad vel indpakkede i tæpper på dæksstole – for skønt det var i april, var den saltmættede luft kølig – nogle spadserede på dækket, mens de vænnede sig til det gyngende underlag; andre lyttede til orkestret i koncertsalen, læste eller skrev i biblioteket, og nogle få havde søgt deres køjer – allerede søsyge af skibets svage duven.

Ved middagstid blev dækket ryddet og vagten sat, og så begyndte den endeløse rengøring, som dampskibsmatroser bruger så meget af deres tid på. Under ledelse af en seks fod høj bådsmand gik et hold agterud i styrbords side, udstyret med maling og pensler, og spredte sig langs rælingen.

"Davider og opstandere, folkens – skidt med rælingen," sagde bådsmanden. "Mine damer, De må nok hellere flytte Deres stole lidt tilbage. Rowland, kom ud derfra – du falder bare over bord. Mal den udluftningskanal – nej, du spilder bare – sæt spanden og få noget sandpapir fra skabmanden [Note 1)]. Du bliver indenbords, til du har fået det ud."

Matrosen, der blev tiltalt således – en slank mand på omkring de tredive, sortskægget og med en sund, gylden solbrændthed, men med en usikker gang og øjne, der ustandselig løb i vand – kom ind over rælingen og sjokkede afsted med sin spand. Da han nåede de damer, bådsmanden tidligere havde tiltalt, hvilede hans blik et øjeblik på en af dem – en gyldenhåret ung kvinde med havets blå i øjnene – som havde rejst sig, idet han nærmede sig. Han fo'r sammen, gik til siden ligesom for at undgå hende, og løftede hånden til en forlegen

hilsen. Da han var kommet ud af syne for bådsmanden lænede han sig op mod kahytsvæggen og stønnede, idet han trykkede hånden mod brystet.

"Hvad er det her?" mumlede han udmattet; "whiskynerver eller en hungrende kærligheds sidste sitren? Fem år er det nu – og et blik fra de øjne kan standse blodet i mine årer – bringe al den hjertets trængsel og hjælpeløshed, der kan drive en mand til vanvid, tilbage – eller dette." Han så på sin dirrende hånd, arret og tjæreplettet, gik så videre og vendte snart efter tilbage med sandpapiret.

Den unge kvinde var lige så påvirket af mødet. En blanding af overraskelse og ængstelse havde lagt sig over hendes kønne, omend temmelig vage ansigt; og uden at svare på hans hilsen, fangede hun et lille barn op fra dækket bag sig, vendte sig mod døren til salonen, og ilede til biblioteket, hvor hun sank om i en stol ved siden af en militært udseende herre, der så op fra en bog, idet han bemærkede: "Hør Myra, har du set en søslange – eller måske Den flyvende Hollænder? Hvad er der sket?"

"Åh George – nej," svarede hun i et ophidset tonefald. "John Rowland er her – løjtnant Rowland. Jeg har lige set ham – han er så forandret – han forsøgte at tiltale mig."

"Hvem – ham din besværlige gamle flamme? Jeg har jo aldrig mødt ham, ved du, og du har ikke fortalt mig meget om ham. Hvad er han – oversteward?"

"Nej, han er åbenbart blot en almindelig matros; han arbejder og går rundt i noget gammelt tøj – beskidt er han også. Han så også temmelig forsoldet ud. Han ser ud til at være faldet – så dybt. Og det er alt sammen sket siden ..."

"Siden du slog op med ham? Men det er ikke din fejl, min kære. Hvis en mand har det i sig, går han i hundene under alle omstændigheder. Har han grund til at være såret? Har han måske noget at beklage sig over – eller bære nag over? – Men du er meget forstyrret. Hvad sagde han til dig?"

"Jeg ved det ikke – måske ingenting – jeg har altid været bange for ham. Jeg har mødt ham tre gange siden dengang, og han får sådan et forfærdeligt udtryk i øjnene – han var så voldsom og stædig, og så frygtelig vred – dengang. Han anklagede mig for at lede ham på afveje, for at lege med ham; og han sagde nogle ting om uafvendelig skæbne og tingenes evige balance – som jeg ikke rigtigt forstod, andet end at han nok mente, at for al den lidelse, vi påfører andre, får vi lige så meget tilbage. Og så forsvandt han, ganske rasende. Lige siden har jeg tænkt, at han før eller siden ville tage en eller anden form for hævn over mig – måske stjæle lille Myra – vores barn." Hun trykkede det smilende barn til sit bryst og fortsatte. "Til at begynde med kunne jeg godt lide ham – det var indtil jeg opdagede, han var ateist – han fornægtede virkelig Guds eksistens, George – og så jeg, der tror så inderligt!"

"Det var virkelig frækt," sagde hendes mand smilende; "han kendte dig vist ikke ret godt, må jeg sige."

"Efter det var han aldrig mere den samme for mig," vedblev hun; "jeg følte mig, som om jeg var tæt på noget urent. Men jeg tænkte også på, hvor stort det ville være, hvis jeg kunne føre ham hjem til Gud, og forsøgte at fortælle ham, hvordan Jesus tager sig af os alle sammen; men han gjorde blot nar ad mig og alt det, jeg holder for helligt, og sagde, at skønt han altid satte pris på min mening, ville han ikke gøre sig til en hykler ved at

tro på den slags, og at han altid ville være ærlig over for sig selv og andre, og udtrykke sin ærlige vantro – tænk dig, som om nogen kunne være ærlige uden Guds hjælp – og så en dag kunne jeg også lugte spiritus i hans ånde – han lugtede ellers altid kun af tobak – og så opgav jeg ham. Det var da, han blev så forfærdelig vred."

"Kom med og vis mig denne ryggesløse personage," sagde hendes mand, idet han rejste sig. De gik hen til døren, og den unge pige kiggede ud. "Det er ham, den sidste af mændene der henne – lige ved kahytten," sagde hun og trak sig tilbage. Manden gik udenfor.

"Hvad! den galgenfugl, der står og sliber på udluftningen? Nå, så det er Rowland, flådens Rowland! Nuvel, han er rigtignok faldet dybt. Blev han ikke degraderet for upassende opførsel? Han blev umådelig fuld ved præsidentens nytårskur, var det ikke det? Jeg mener, jeg læste om det."

"Jeg ved, han blev degraderet og vanæret," svarede hans kone.

"Nåja, Myra, den stakkels djævel er jo ganske harmløs nu. Om få dage er vi ovre, og dækket her er stort nok til, at du ikke behøver at se ham mere. Hvis han ikke har mistet enhver form for fornuft, er han sikkert også lige så forlegen som du. Nå, men vi må vist hellere blive inde nu – det ser ud til tåge."

3

Da vagten tørnede ud ved midnat, blev de mødt af en voldsom halvorkan fra nordost, som, da den stod ret ind mod skibets sejlretning, på dækket føltes som en temmelig kølig fuld orkan. Den krappe sø gav *Titan* adskillige voldsomme stød, som hver for sig føjede yderligere rystelser til maskinernes vedblivende

durren – og ved hvert stød blev en hel sky af skum sendt højt op i luften, helt op til kragereden på formasten og slog mod ruderne på broen i et flydende bombardement, der ville have knust almindeligt glas. En tågebanke, som skibet var dukket ind i eftermiddagen forud, omgav hende stadig som en fugtig og uigennemtrængelig mur, som den vældige bølgebryder stod frem imod med uformindsket fart, mens to officerer og tre udkikker stirrede fremad i natten med øjne og ører på stilke.

Et kvarter over tolv kom to mænd ind fra mørket i hver sin ende af den firs fod lange kommandobro, og råbte navnene på de folk, der havde afløst dem, til førstestyrmanden, som netop havde overtaget vagten. Styrmanden gentog dem for en kvartermester, der førte dem ind i logbogen. De to mænd forsvandt igen – ned til deres kaffe og sovevagt. Få minutter efter kom en anden dryppende skikkelse op på broen og rapporterede afløsning i kragereden.

"Rowland, siger du?" brølede officeren mod den hylende vind, "er det ikke ham, der blev hentet indenbords i går, fordi han var fuld?"

"Jo, sir."

"Er han stadig fuld?"

"Jo, sir."

"Udmærket – det er godt. Før Rowland ind som vagthavende i kragereden, kvartermester," sagde styrmanden; derpå formede han en tragt med hænderne og brølede ud i mørket: "Ohøj der i kragereden!"

"Javel, sir!" kom svaret, gennemtrængende og klart over stormen.

"Hold øjnene åbne – skarpt udkig!"

"Udmærket, sir!"

"Jeg kan høre, han har været ved flåden. De er ikke noget værd," mumlede styrmanden. Han indtog atter sin stilling forrest på broen, hvor den træklædte ræling gav en smule læ for den rå vind, og begyndte sin lange vagt, der først ville slutte, når andenstyrmanden afløste ham fire timer senere. Samtale – når man så bort fra, hvad der var nødvendigt i tjenstligt øjemed – var forbudt blandt officererne på broen ombord på *Titan*, og den anden vagthavende, tredjestyrmanden, stod på den anden side af broens store nathus, og forlod kun sin post af og til for at kaste et blik på kompasset – hvilket for resten lod til at være hans eneste pligt til søs. I læ af et af dækshusene gik bådsmanden og vagten frem og tilbage, mens de nød de blot to timers fred, som skibets daglige rutiner havde at byde på, for dagens arbejde var endt ved den forrige vagts afslutning ved midnat, og klokken to begyndte næste dags opgaver med at man spulede mellemdækket.

Da der var blevet slået ét glas, som blev gentaget fra kragereden og efterfulgtes af et langtrukkent råb – "alt vel!" – fra udkikken, var den sidste af de to tusinde passagerer gået til ro, og havde efterladt skibet i vagternes varetægt, mens kaptajn sov fast i sin kahyt bag kortrummet: kommandøren, der aldrig gav en kommando – med mindre skibet var i fare; for det var lodsen, der havde ansvaret for at få fartøjet ud og ind af havnene, og skibets officerer, når man var i rum sø.

Der blev slået to glas; så tre, og bådsmanden og hans folk var ved at tænde sig en sidste pibe, da der lød et skrækindjagende råb fra kragereden:

"Noget forude, sir – kan ikke se, hvad det er!"

Førstestyrmanden løb hen til maskintelegrafen og greb håndtaget. "Hvad kan du se?" brølede han.

"Hårdt bagbord, sir – fartøj på styrbords halse – ret forude," lød råbet.

"Læg roret til bagbord – hårdt nu!" gentog førstestyrmanden til kvartermesteren ved roret – som svarede og adlød. Endnu kunne man intet se fra broen. Den kraftige styremotor i agterstavnen drejede roret med en knagende lyd; men før nålen havde flyttet sig tre grader på kompasskiven, syntes mørket og tågen forude at blive tykkere og lod snart de firkantede sejl på et dybtgående skib tilsyne, der gled forbi *Titan*s bov, ikke en halv kabellængde borte.

"Død og helvede!" knurrede førstestyrmanden. "Hold kursen, kvartermester," råbte han så. "Alle mand på dæk!" Han drejede på et håndtag, der lukkede skibets forskellige afdelinger, dernæst trykkede han på en knap mærket "Kaptajnens kahyt", og krøb så sammen på sin post, idet han afventede kollisionen.

Det kunne dog næppe kaldes en kollision. En let skurren rystede *Titan*, og en byge af små spær, sejl, blokke og rigning dryssede ned fra fortopstaget. Så anede man i mørket til styrbord og bagbord to mørkere skygger, der passerede – det var de to halvdele af det skib, hun netop havde skåret igennem; og fra den ene af disse skygger, hvor man stadig kunne se lyset fra nathuset, hørtes, over den forvirrede blanding af råb og skrig, en høj sømandsrøst:

"Må Gud forbande jer og jeres ostekniv, I messingforhudede mordere."

Skyggerne blev opslugt af mørket bagude; skrigene forsvandt i vinden, og dampskibet *Titan* svingede tilbage til sin forrige

kurs. Overstyrmanden havde ikke bevæget håndtaget på maskintelegrafen.

Bådsmanden sprang op ad trinnene til broen for at få sine instrukser.

"Sæt folk på post ved alle sektioner og døre. Alle, der kommer på dæk, skal sendes til bestiklukafet. Sig til vagthavende, at han skal skrive ned, hvad passagererne ved, og få så ryddet det vraggods forude af vejen." Styrmandens stemme lød hæs og anstrengt, da han gav disse ordrer, og bådsmandens "aye, aye, sir!" kom som et gisp.

4

Udkikken i kragereden, tres fod over dækket, havde set hver eneste rædselsfulde detalje af det, der var sket, fra det øjeblik, da de øverste sejl på det dødsdømte skib var dukket frem af tågen for hans blik til den sidste stump vraggods var blevet skåret løs af hans kammerater nede på dækket. Da han blev afløst ved fire glas, entrede han med besvær ned ad rigningen. Han var fuldstændig udmattet. Bådsmanden ventede på ham nede ved rælingen.

"Rapporter din afløsning, Rowland," sagde han, "og meld dig så i bestiklukafet!"

På broen meddelte han navnet på sin afløser. Førstestyrmanden greb hans hånd, trykkede den og gentog bådsmandens ordre. I bestiklukafet fandt han *Titan*s kaptajn, bleg og anspændt, siddende ved bordet, og omkring ham stod hele dæksvagten undtagen officerer, udkikker og kvartermestre. Kahytsvagterne var der, og nogle fra maskinen, blandt andre nogle fyrbødere og kullempere, desuden nogle af

frigængerne: lygtepassere, assistenter, slagtere og andre, der sov forude, og var blevet vækket af det voldsomme stød fra kollision mellem det andet fartøj og den store, hule kniv, hvori de levede.

Tre af tømmermandens medhjælpere stod ved døren med pejlestokke i hænderne, som de netop havde vist kaptajnen – de var fuldstændig tørre. Alle, fra kaptajnen og ned, havde et udtryk af rædsel og forventning. En kvartermester fulgte Rowland ind, idet han bemærkede:

"Maskinmesteren mærkede intet i maskinen, og der er heller ingen, der har bemærket noget i fyrrummet."

"Og I vagthavende har heller intet at rapportere fra 1. klasse. Hvad med emigrantdækkene? Er den mand kommet tilbage?" spurgte kaptajnen.

En anden sømand kom ind i samme øjeblik.

"Alle sover på emigrantdækkene, sir," sagde han.

En kvartermester kom ind og rapporterede det samme fra bakken.

"Udmærket," sagde kaptajnen og rejste sig; "I kommer en ad gangen ind til mig – først de vagthavende, så underofficererne og til sidst mandskabet. Kvartermestrene passer på dørene – ingen forlader stedet, før jeg har talt med ham." Han gik ind i et tilstødende værelse, fulgt af en vagt, der snart efter kom ud igen og gik på dæk med et fornøjet ansigtsudtryk. Endnu en gik ind og kom ud; så endnu en, og endnu en, indtil alle undtagen Rowland havde været inde i det allerhelligste, og var kommet ud igen med det samme fornøjede eller i hvert fald tilfredse, udtryk. Da Rowland kom ind, vinkede kaptajnen, der sad ved et skrivebord, ham hen til en stol, og spurgte hvad han hed.

"John Rowland," svarede han. Kaptajnen skrev det ned.

"Jeg kan forstå," sagde ham, "at De var oppe i kragereden, da denne ulykkelige kollision fandt sted?"

"Javel, sir; og jeg rapporterede skibet i samme øjeblik, jeg så det."

"De er ikke kaldt herind for blive irettesat. De er naturligvis klar over, at der ikke var noget, vi kunne have gjort, hverken for at afværge denne frygtelige hændelse, eller for at redde nogen liv bagefter."

"Ikke med en hastighed på femogtyve knob i timen i tæt tåge, sir." Kaptajnen så skarpt på Rowland og rynkede panden.

"Vi vil ikke diskutere skibets fart, min gode mand," sagde han, "eller Kompagniets regler. Når De modtager Deres løn i Liverpool, vil De finde en pakke på Kompagniets kontor adresseret til Dem, og indeholdende et hundrede pund i sedler. Det er betaling for Deres tavshed angående denne kollision – en rapport om dette ville kun genere kompagniet og ikke hjælpe nogen som helst."

"Tvært imod, kaptajn, jeg vil ikke modtage den. Jeg vil tvært imod tale om dette massemord ved først givne lejlighed!"

Kaptajnen lænede sig tilbage og stirrede på sømandens skælvende skikkelse, hans udlevede ansigt, der så lidt harmonerede med denne trodsige udtalelse. Under almindelige omstændigheder ville han have sendt ham på dæk og ladet officererne tage sig af ham. Men dette var ikke almindelige omstændigheder. Hans vandblå øjne havde et udtryk af chok og rædsel og ærlig forargelse; han talte som en dannet mand; og de følger, denne begivenhed kunne få både for ham selv og Kompagniet, han arbejdede for – og som ikke var blevet mindre

komplicerede af hans forsøg på at undgå dem – hvis denne mand talte, var så vidtgående, at sådanne spørgsmål som uforskammethed og rangsforskel ikke kunne bringes på bane. Han måtte imødegå og undertvinge denne grobrian – mand mod mand.

"Er De klar over, Rowland," spurgte han stilfærdigt, "at De står alene – at De vil blive bragt i vanry, miste Deres hyre og desuden skaffe Dem en del fjender?"

"Jeg er klar over mere end det," svarede Rowland ophidset. "Jeg er klar over, hvilken magt De har som kaptajn. Jeg ved udmærket, at De kan beordre mig lagt i jern for en hvilken som helst forbrydelse, De kan komme i tanker om. Og jeg ved, at en ubevidnet, ubekræftet note om mig i Deres officielle logbog ville være bevis nok til at sætte mig fængsel for resten af livet. Men jeg ved også noget om søens love; og at jeg fra min fængselscelle kan sende Dem og Deres førstestyrmand i galgen."

"Deres opfattelse af beviser er forkert. Jeg kan ikke få Dem dømt ved en indførsel i logbogen; De vil heller ikke kunne ramme mig fra en fængselscelle. Hvad er De egentlig, om jeg må være så fri – tidligere sagfører?"

"Udgået fra Anapolis. Og ligeværdig med Dem i professionel henseende."

"De har interesser i Washington?"

"Ingen overhovedet."

"Hvad er Deres formål med at indtage denne stilling – som ikke på nogen måde kan være til Deres fordel, omend måske heller ikke kan skade Dem, sådan som De siger."

"At jeg bare kunne udføre én god, stærk handling i mit liv – at jeg måske kunne være med til at gøre nogen så vrede i de to lande på hver side af Atlanten, at denne formålsløse ødelæggelse af liv og ejendom alene for fartens skyld kan blive standset – så at hundredvis af fiskerfartøjer og andre, der hvert år bliver sejlet ned, kunne blive frelst for deres ejere, og deres besætninger for deres familier."

Begge mænd havde rejst sig, og kaptajnen gik hen mod Rowland, mens denne med flammende blik og knyttede hænder fremsatte denne udtalelse.

"Et udmærket mål, som man kunne håbe ville blive til virkelighed, Rowland," sagde denne, da han stod foran ham. "Men ikke noget, der ligger i Deres eller min magt at nå. Er den sum, jeg nævnte, ikke stor nok? Eller kunne De måske udfylde en stilling på min bro?"

"Jeg kunne udfylde højere stillinger en som så; og Deres kompagni har ikke penge nok til at købe mig."

"De synes at være en mand uden ambitioner, men De må dog have nogen ønsker, behov?"

"Mad, tøj, tag over hovedet – og whisky," sagde Rowland med en bitter, selvforagtende latter. Kaptajnen tog en karaffel og to glas ned fra en slingrebakke, og sagde, idet han stillede dem foran dem:

"Her er et af Deres behov. Fyld glassene." Rowlands øjne glimtede, da han hældte et glas op, og kaptajnen fortsatte:

"Jeg vil drikke med Dem, Rowland," sagde han; "skål for, at vi vil komme til en bedre forståelse." Han tømte glasset; så sagde Rowland, der havde ventet: "Jeg foretrækker at drikke alene, kaptajn," og drak sin whisky i et drag. Blodet steg kaptajnen til

hovedet ved fornærmelsen, men han genvandt hurtigt fatningen.

"Gå op nu, Rowland," sagde han; "jeg vil tale med Dem igen, før vi når land. Indtil da beder jeg Dem – ikke forlanger, men beder om – at De ikke fører nogen meningsløse samtaler med Deres kammerater angående dette emne."

Til styrmanden sagde kaptajnen, da han blev afløst ved otte glas: "Han er et nedbrudt vrag med en samvittighed, der for øjeblikket er i aktiv tjeneste; han er ikke en mand, vi kan købe eller skræmme – men han ved for meget. Dog, vi har fundet hans svage punkt. Hvis han får delirium, før vi når i land, er hans vidneudsagn værdiløst. Sørg for, at han har rigelige forsyninger af drikkevarer; jeg vil tale med lægen og opfriske mine kundskaber om visse medicinalvarer."

Da Rowland tørnede ud til morgenmad ved syv glas den følgende morgen, fandt han en halvflaske i lommen på sin pjækkert, som han kunne mærke, men ikke tog frem, så hans kammerater kunne se den.

"Nåda, min gode kaptajn," tænkte han, "De er i sandhed en af de mest barnagtige, flove skurke, der nogensinde er sluppet ud af lovens hænder. Jeg vil gemme Deres forgiftede flydende mod til beviser."

Men den var nu ikke forgiftet, hvilket han også senere fandt ud af. Det var god whisky – en af de bedste – til at varme ham, imens kaptajnen studerede.

5

En hændelse indtraf den morgen, som bragte Rowlands tanker ind på helt andre baner end den foregående nats begivenheder.

Nogle få timers solskin havde fået passagererne på dæk ligesom bier fra et stade, og de brede promenadedæk lignede både i farver og livlighed en befærdet gade i en by. Matroserne havde som sædvanlig travlt med den evindelige skrubben dæk, og Rowland vaskede, bevæbnet med svaber og spand, den hvide maling på styrbords side af hakkebrættet, skjult for de øvrige af agterdækshuset, der afgrænsede en smal gang. En lille pige løb leende og råbende ind i gangen, og trak i hans ben, mens hun hoppede op og ned af bare overstadighed.

"Mig er løbet væk," sagde hun, "mig er løbet væk fra mama."

Idet han tørrede sine våde hænder i bukserne, løftede Rowland den lille op og sagde blidt: "Nå, min lille ven, du må løbe tilbage til din mama. Du er i dårligt selskab her." De uskyldige øjne smilede ind i hans, og så løftede han hende for sjov – en tåbelig handling, som kun ungkarle kan finde på – ud over rælingen. "Skal jeg tabe dig ned til fiskene, lille ven?" spurgte han, idet hans ansigtstræk blødte op i et uvant smil. Barnet gav et lille angstskrig fra sig, og i samme øjeblik kom en ung kvinde om hjørnet. Hun sprang mod Rowland som en rasende tigerinde, snappede barnet ud af hans hænder, stirrede et øjeblik på ham med opspærrede øjne, og forsvandt så. Han stod og så efter hende, fuldstændig slap og stakåndet.

"Det er hendes barn," stønnede han. "Det var en moders blik. Hun er gift – gift." Han genoptog sit arbejde; hans ansigt havde antaget en farve, der var så nær på den maling, han skrubbede løs på, som en sømands solbrændte hud kan komme det.

Ti minutter senere sad kaptajnen på sit kontor og lyttede til en klage fra et meget ophidset ægtepar.

"Og De siger, oberst," sagde kaptajnen, "at denne Rowland er en gammel fjende?"

"Han er – eller var på et tidspunkt – en af mrs. Selfridges forsmåede bejlere. Det er alt, hvad jeg ved om ham – ud over at han har antydet en hævn. Min kone er sikker på, hvad hun så, og jeg mener, at denne mand bør spærres inde."

"Ja, De skulle have set ham," sagde kvinden heftigt, idet hun knugede barnet ind til sig, "han skulle lige til at kaste Myra ud over rælingen, da jeg greb hende – han havde også dette frygtelige, hånlige smil! Oh, det var rædsomt. Jeg vil ikke kunne sove et eneste minut mere ombord på dette skib – det ved jeg helt sikkert."

"De må ikke være urolig, frue," sagde kaptajnen alvorligt. "Jeg har allerede hørt noget om hans fortid – at han er en vanæret flådeofficer, der er gået i hundene; men han har sejlet tre ture med os, og jeg har set, at hans villighed til at arbejde foran masten udelukkende skyldes hans behov for spiritus, som han ikke kan opfylde uden penge. Men som De selv siger – han kan måske forfølge Dem. Tror De han kunne have fulgt Deres bevægelser – vidste, at De ville tage billet på dette skib?"

"Hvorfor ikke?" udbrød manden, "han kender vel nogle af mrs. Selfridges venner."

"Ja, ja," sagde hun ivrigt, "jeg har hørt ham omtale flere gange."

"Så er det afgjort," sagde kaptajnen. "Hvis De, frue, vil indvillige i at vidne mod ham i en engelsk retssal, vil jeg straks lade ham lægge i jern for mordforsøg."

"Åh ja, gør det, kaptajn," udbrød hun. "Jeg kan ikke føle mig sikker, så længe han er på fri fod. Og naturligvis vil jeg vidne."

"Hvad De end gør, kaptajn," sagde manden vildt, "så vær sikker på, at jeg vil skyde ham en kugle gennem hovedet, hvis han laver flere hundekunster med mig eller mine. Så kan De lægge *mig* i jern, hvis De vil."

"Jeg skal se til, at der bliver taget affære, oberst," svarede kaptajnen, idet han bukkende fulgte dem ud af sit kontor.

Men eftersom en mordanklage ikke altid er den bedste måde at bringe en mands troværdighed i miskredit; og fordi kaptajnen ikke troede på, at den mand, der havde trodset ham, ville kunne myrde et barn; og da anklagen under alle omstændigheder ville blive svær at bevise, og ville volde ham – kaptajnen – meget bryderi og besvær, beordrede han ikke John Rowland arresteret, men gav blot ordre om, at han for tiden skulle sættes til at arbejde på mellemdækket, hvor passagererne ikke kom.

Rowland blev temmelig overrasket over denne pludselige flytning fra det ubehagelige rengøringsarbejde til et "soldaterarbejde", hvor han skulle male redningsbælter nede på det varme mellemdæk. Han var klog nok til vide, at han blev omhyggeligt overvåget af bådsmanden denne morgen, men ikke klog nok til at fremvise tegn på fuldskab eller forgiftning, hvilket måske ville have tilfredsstillet hans nervøse overordnede og indbragt ham mere whisky.

Som et resultat af hans klarere øjne og roligere stemme – der kom af den gode havluft – da han tørnede ud til den første hundevagt på dæk klokken fire, havde kaptajnen og bådsmanden en samtale i bestiklukafet, hvorunder den førstnævnte bemærkede: "Vær ikke bange. Det er ikke gift. Han er halvvejs ude i tovene allerede, og dette vil kun fuldbyrde

værket. Han kommer til at se slanger, spøgelser, nisser, forlis og skibsvrag, ild og hvad ved jeg. Det virker på to-tre timer. Bare hæld det i hans krus, når der ikke er andre på dækket."

Men der opstod et slagsmål i bakken – hvor Rowland hørte til – ved middagstid. Det er ikke nødvendigt at beskrive det i detaljer, nok er det, at Rowland, som i øvrigt ikke deltog, fik sin kop te slået ud af hånden før han havde nået at tage mere end tre slurke. Han skaffede sig en frisk forsyning og gjorde sig færdig med at spise; så lagde han sig op i sin køje uden at tage del i sine kammeraters åbne diskussion af slagsmålet, og knap så åbne diskussion om kollisionen, og røg indtil otte glas, hvor han tørnede ud sammen med de andre.

6

"Rowland," sagde den kraftige bådsmand, da vagten mønstrede på dæk, "De tager styrbords udkik fra broen."

"Det er ikke mit arbejde, bådsmand," sagde Rowland overrasket.

"Ordre fra broen. Se at komme derop."

Rowland knurrede, som sømænd gør flest, når de bliver ærgerlige, og adlød så. Den mand, han afløste, gav sit navn og forsvandt så; overstyrmanden slentrede hen ad broen, ytrede det sædvanlige, "hold godt udkik," og gik tilbage til sin post; så indtrådte den normale stilhed og ensomhed på en nattevagt til søs, der blot blev forøget ved den aldrig standsende brummen fra maskinerne, og kun af og til afbrudt af lyden af fjern musik og latter fra teatret forude. Den friske vestlige vind, der fulgte *Titan*, mærkedes næsten ikke på dækket; den tætte tåge, der ganske vist lod den lysende, stjernespækkede himmel skinne

gennem, var så isnende kold, at den sidste snaksomme passager var flygtet ind til lyset og livet indendøre.

Da der var slået tre glas – halv ti – og Rowland havde råbt det forventede "alt vel!", forlod overstyrmanden sin post og nærmede sig til ham.

"Rowland," sagde han, idet han kom nærmere, "jeg hører du har været officer."

"Jeg kan ikke forestille mig, hvordan De har fået det at vide, sir," svarede Rowland; "det er ikke noget, jeg har for vane at omtale."

"De fortalte kaptajnen det. Jeg skulle tro, man bliver lige så godt uddannet ved Anapolis som ved det Kgl. Marineakademi. Hvad mener De om Maurys teorier om havstrømmene?"

"De virker meget plausible," sagde Rowland, idet han ubevidst glemte at sige "sir"; "men jeg mener, at man har påvist, at han tager fejl i de fleste detaljer."

"Ja, det mener jeg også. Har De nogensinde afprøvet en af hans andre ideer – at man skulle kunne opdage isforekomster i tåge ved at måle temperaturfaldet, når man kommer nær til dem?"

"Ikke, så jeg kan sige, at jeg kan konkludere noget konkret. Men det synes blot at være et spørgsmål om beregninger, og at have tid til at lave disse beregninger. Kulde er negativ varme, og kan behandles som stråleenergi, der aftager med kvadratet på afstanden."

Styrmanden stod et øjeblik stille, så forud i tågen og nynnede lidt for sig selv; så gik han tilbage til sin post, idet han sagde: "Det er rigtigt."

"Han må have en mave af støbejern," mumlede han, idet han efterså kompasset, "eller også har bådsmanden taget fejl af krusene."

Rowland så efter officeren med et kynisk smil. "Gud ved," sagde han til sig selv, "hvorfor han kommer herned og snakker navigation med en matros. Og hvorfor er jeg her – det var ikke min tørn? Er det noget af samme skuffe som den flaske?"

Han genoptog sin vandring frem og tilbage, og den – i øvrigt temmelig triste – tankerække, der var blevet afbrudt af styrmanden. "Hvor længe," tænkte han, "ville hans ambitioner og kærligheden til hans arbejde holde, efter at han havde mødt, og vundet, og tabt, den eneste kvinde, der fandtes for ham i hele verden? Hvorfor er det sådan – at det, at man er ude af stand til at holde på den ene kvindes kærlighed blandt millioner, kan opveje alle – alle – livets velsignelser, og gøre en mands karakter til et helvede, der opsluger ham? Hvem giftede hun sig med? En eller anden tilfældig personage, en fremmed, længe efter at jeg var blevet forvist, som vel havde nogle få fysiske eller personlige fortrin, der tiltalte hende – han behøvede ikke at elske hende, hans muligheder var faktiske bedre, hvis han ikke gjorde det – og han går uden at blinke lige ind i min himmel. Og så fortæller de os, at 'Gud vender alting til det bedste', og at der findes en Himmel, hvor alle vore utilfredsstillede ønsker bliver opfyldt – altså, hvis vi har den fornødne tro. Det betyder, hvis det da overhovedet betyder noget, at efter et helt livs ubemærket troskab, hvor alt hvad jeg opnår er hendes frygt og foragt, kan jeg måske blive belønnet med hendes sjæls kærlighed og venskab. Elsker jeg hendes sjæl? Har hendes sjæl ansigtets skønhed og en Venus' holdning og

skikkelse? Har hendes sjæl dybe, blå øjne og hendes stemmes søde musik? Har den forstand og ynde og charme? Kan den føle medlidenhed med de lidende? Det er alle de ting, jeg elskede. Jeg elsker ikke hendes sjæl, hvis hun har nogen. Jeg vil ikke have dén, jeg vil have hende – jeg trænger til hende."

Han standsede sin gang og lænede sig mod rælingen, idet han stirrede ud i tågen forude. Han udtalte sine tanker højt, og overstyrmanden gik nærmere, så han kunne høre, hvad han sagde, lyttede et øjeblik, og gik tilbage. "Det er begyndt at påvirke ham," hviskede han til tredje styrmand. Så trykkede han på knappen, der tilkaldte kaptajnen, gav et kort stød i dampfløjten for at tilkalde bådsmanden, og fortsatte derpå med at holde øje med den påvirkede udkik, mens tredje styrmand tog sig af skibet.

Lyden af dampfløjten, der skal tilkalde bådsmanden, er så almindelig om bord på et dampskib, at den som oftest slet ikke bliver bemærket. Denne gang indvirkede den dog på en anden udover bådsmanden. En lille skikkelse i nattøj kom ud under en køje i en kahyt, og med vidåbne, stirrende øjne famlede den sig vej ud på dækket uden at blive opdaget af vagten. De små, hvide, bare fødder følte ikke kulden, idet de trommede over dæksplankerne på det tomme promenadedæk, og den lille skikkelse var nået frem til indgangen til stirridset på samme tid, som kaptajnen og bådsmanden nåede broen.

"Og så taler de om," fortsatte Rowland, mens de tre lyttede, "om den vidunderlige kærlighed og omsorg fra en nådens Gud, der styrer alting – har givet mig alle mine mangler og min evne til at elske, og så satte Myra Gaunt på min vej. Er der nogen nåde for mig i dette? Som en del af et stort og overordnet

udviklingsprincip, der udvikler artens liv på bekostning af individet, kan det måske passe sammen med tanken om en Gud – en primær årsag. Men skylder det enkelte menneske, der bukker under, fordi det er uegnet til at overleve, denne Gud nogen kærlighed eller taknemmelighed? Bestemt ikke! Hvis Han overhovedet findes, så benægter jeg det! Og eftersom der ikke findes nogen som helst beviser for Hans eksistens, tilskriver jeg mig selv både årsag og virkning – og det er nok til at forklare universet og mig selv, for mig selv. En nådig Gud – en venlig, kærlig, retfærdig og nådig Gud ..." han brast ud en vanvittig latter, som brat standsede, idet han slog sig på maven og dernæst for panden. "Hvad er der galt med mig?" gispede han, "jeg har det, som havde slugt glødende kul – og mit hoved – mine øjne – jeg kan ikke se." Smerten holdt inde et øjeblik, og latteren vendte tilbage. "Hvad er der galt med styrbords anker? Det bevæger sig. Det ... det – hvad er det? Hvad i alverden er dog det? Det vender sig – og spillet – og reserveankrene – daviderne – det hele bliver levende – det hele bevæger sig!"

Hvad han så ville have været rædselsfuldt for en mand ved sin fornufts fulde brug, men det bevægede kun denne mand til yderligere ukontrolleret munterhed. Rælingen dernede havde bøjet sig og stod i en dunkel trekant foran ham, og de forskellige genstande, han havde nævnt, var fulgt med. Ankerspillet var blevet til en ting fuld af rædsel, sort og truende. De to cylindre var blevet til de udstående, døde øjne på et ubeskriveligt uhyre, og ankerkættingen havde formeret sig til dets utallige ben og tentakler. Og denne ting, dette uhyre kravlede rundt i trekanten. Ankerdaviderne var mangehovedede slanger, der dansede på halen, og ankrene selv

vred sig rundt som enorme kålorme, mens de to hvide lanterner havde fået ansigter – der grinende skulede til ham. Han greb om rælingen og med tårerne strømmende ned af kinderne lo han ad det sære syn, men sagde intet; og de tre, der tavse havde nærmet sig ham, trak sig tilbage og ventede, mens den lille hvide skikkelse nedenunder på promenadedækket gik op ad trappen til det øverste dæk, som om den blev tiltrukket af hans latter.

Blændværket falmede til en glat mur af grå tåge, og Rowland kom tilstrækkelig til sig selv til at mumle, "de har forgiftet mig", men i samme øjeblik stod han i en have – en have, han havde kendt engang. I det fjerne kunne han se lysene fra et hus, og tæt ved ham var en ung pige, der vendte sig bort fra ham og flygtede, idet som han kaldte på hende.

Ved en voldsom viljeanstrengelse kom han tilbage til nutiden, til broen, hvor han stod, og til sin pligt. "Hvorfor skal det forfølge mig efter alle de år," stønnede han, "fuld dengang – har været det siden. Hun kunne have frelst mig, men hun valgte at fordømme mig." Han ville gå frem og tilbage, men vaklede og klyngede sig til rælingen, mens de tre iagttagere nærmede sig igen, og den lille hvide skikkelse nedenunder klatrede op ad trinnene til broen.

"Den mest egnede overlever," vrøvlede han videre, mens han stirrede ud i tågen, " det forklarer Universet – og mig." Han løftede hånden og talte højt, som til en eller anden uset bekendt fra dybet. "Hvad vil der ske til sidst? Hvor i den store plan – under loven om altings ligevægt – vil min spildte mængde af kærlighed samle sig og blive vejet og målt? Hvad vil opveje den, og hvor vil jeg selv være? Myra, Myra," råbte han, "ved du, hvad

du har mistet? Ved du, i al din godhed og renhed og sandhed, hvad du har gjort? Ved du ..."

Dækket, han stod på, var forsvundet, og han syntes at balancere på det tomme intet i et univers af gråt. Og i den uendelige, grænseløse tomhed fandtes ingen lyd, intet liv, ingen forandring; og i hans hjerte var hverken frygt, forundring eller nogen som helst anden følelse, undtagen én – hans umådelige hunger efter en kærlighed, der var død. Men det forekom ham, at han ikke mere var John Rowland, men en anden, eller noget andet; for i dette øjeblik så han sig selv, langt borte – millioner af billioner miles borte; som ved den yderste rand af tomheden – og han hørte sin egen stemme, der råbte. Svagt, men tydeligt, opfyldt af hele hans livs samlede fortvivlelse, lød råbet: "Myra – Myra."

Der lød et andet råb, et svar, og da han så efter denne anden stemme, så han hende – hans livs kærlighed – i den modsatte ende af rummet; og hendes øjne var fyldt med ømhed, og hende stemme havde den bønfaldende tone, som han kun havde hørt i sine drømme. "Kom tilbage," råbte hun, "kom tilbage til mig." Men det så ud som om de to ikke forstod hinanden, for atter hørte han det fortvivlede skrig: "Myra, Myra, hvor er du?" og atter gensvaret: "Kom tilbage! Kom!"

Så så han til højre, i det fjerne en svag flamme, der langsomt blev større. Den kom nærmere, og han iagttog den ligegyldig; og da han atter så efter de to, var de forsvundet, og i deres sted var der to stjernetåger, der spredte sig til myriader af glitrende lys og farver, der udvidede sig mere og mere, indtil de fyldte hele rummet. Og gennem dem kom et større lys, der voksede og voksede – ret imod ham

Han hørte en strømmende lyd, og da han så efter den, opdagede han i den modsatte retning en uformelig ting, lige så meget mørkere end det grå tomrum som flammen var lysere, og også dette blev større og kom mod ham Og det syntes ham, som dette lys og dette mørke var det gode og det onde i hele hans liv, og han prøvede at afgøre, hvilken af dem, der ville når ham først – og følte ingen overraskelse eller fortrydelse, da han så, at mørket var ham nærmest. Det kom nærmere og nærmere, indtil det berørte ham på den ene side.

"Hvad sker der her, Rowland?" sagde en stemme. Øjeblikkelig udviskedes de hvirvlende former; det grå univers blev til tåge, flammen til månen, der stod over dem, og det uformelige mørke til overstyrmanden. Den lille hvide skikkelse, der netop var polet forbi de tre iagttagere, stod ved hans fødder. Som om det var blevet advaret af en indre, ubevidst følelse af fare, var det kommet i søvne for at finde tryghed og omsorg hos dets moders tidligere elsker – den stærke og den svage – den fornedrede og vanærede, men ophøjede – den forfulgte, forgiftede, og næsten hjælpeløse John Rowland.

Med den hast, som en mand, der står og halvsover vil svare på det spørgsmål, der vækker ham, sagde han – omend stammende som følge af eftervirkningerne af den svindende gift: "Myras barn, sir. Hun sover." Han tog den lille pige i nattøjet op, der skreg, idet hun vågnede, og trak sin pjækkert rundt om den kolde lille krop.

"Hvem er Myra," spurgte officeren i et truende tonefald, som også røbede ærgrelse og skuffelse. "De har selv sovet."

Før Rowland kunne svare skar et øresønderrivende råb fra kragereden gennem luften.

"Is!" brølede udkikken, "is forude. Isbjerg! Ret forude!" Overstyrmanden løb ned midtskibs, og kaptajnen, der blev stående, ilede hen mod maskintelegrafen, og denne gang blev håndtaget drejet. Men fem sekunder senere begyndte *Titan*s stævn at løfte sig, og forude og på begge sider kunne man gennem tågen se et stort isdækket område, der rejste sig i tredive meters højde. Musikken i teatersalen standsede, og i det babelskor af råb og skrig og den øredøvende lyd af stål der skrabede mod isen, hørte Rowland en rædselsslagen kvindestemme fra trappen til broen: "Myra – Myra, hvor er du? Kom tilbage."

7

Fem og halvfjerdsindstyve tons dødvægt, der fo'r gennem tågen med en fart af femten meter i sekundet, var ved at kaste sig mod et isbjerg. Hvis stødet var kommet fra en lodret mur, ville skrogets elastiske modstand fra plader og spanter have givet efter og passagererne ville ikke have bemærket andet en end voldsom rystelse, og skibet ikke mere end at stævnen ville være smadret og mandskabet på frivagten dræbte alle som en. Hun kunne slå bak, afslutte sin rejse for nedsat fart og blive genopbygget for forsikringen. Bagefter ville man kunne udnytte det passerede til at reklamere med hendes uforgængelighed. I stedet var det imidlertid en lav strand, vel som følge af, at isbjerget for nylig havde vendt sig i vandet, der mødte *Titan*. Hendes køl skar gennem isen som en isbryders stålforhudning indtil det meste af hendes vægt hvilede på den laveste del af styrbords side, og hun rejste sig ud af vandet, højere og højere – indtil skruerne i agterstavnen var halvt ude

af vandet – så blev isens opdrift større end skibets vægt, hævede sig under bagbords bov, hun krængede, fik overbalance og væltede om på siden.

Boltene, der holdt de tolv kedler og de tre vældige tregangsmaskiner, var ikke beregnet til at holde dem fast på et lodret gulv; de knækkede, og de vældige masser af stål og jern faldt ned gennem mængden af stiger og lejdere, gitterværk og slingreskotter for til sidst at gå igennem skibssiden, selv om den blev understøttet af is på den anden side; maskinrummet og kedelrummet fyldtes med skoldende damp, som bragte de hundrede mand, der havde vagt i maskinen en hurtig, men smertefuld død.

I brølet fra dampen og den biagtige summen fra næsten tre tusinde menneskestemmer, der hævede sig i fortvivlede skrig og råb, luftens fløjten, når den pressedes ind gennem hundredvis af åbninger af vandet, der fossede ind gennem hullerne i den ødelagte og oprevne styrbords side, bevægede *Titan* sig langsomt baglæns og lagde sig til rette på siden – et døende uhyre, stønnende af smerte fra sit banesår.

En massiv, pyramidelignende klump is lå tilbage til styrbord og stak op tæt ved båddækket, hvor den havde grebet fat i alle daviderne, havde bøjet og vredet dem til ukendelighed, smadret bådene og revet takkelagen i småstumper, indtil den, idet skibet gjorde sig fri af den, flåede denne bunke af vraggods løs og strøede det ud over isfladen sammen med den ene ende af kommandobroen. Og netop i denne løsrevne, kasselignende konstruktion, bedøvet af et voldsomt fald i en nogle og tyve meter lang bue, krøb Rowland sammen, blødende fra et sår i

panden og stadig med den lille pige – der nu var for angst til at skrige – trykket ind til sig.

Ved en stærk viljesanspændelse fik han rejst sig op og så sig omkring. Det, han kunne se af dampskibet, stadig med synet forvansket og ufokuseret af giften, var ikke meget andet end en plet i de månebelyste tågebanker; men han kunne se mænd, der klatrede rundt og arbejdede i de øvre davider, og den nærmeste båd – nr. 24 – syntes at svinge rundt i taljerne. Så skjulte tågen hende, men hendes position kunne stadig bestemmes efter dampbrølene fra hendes jernlunger. Den hørte dog efterhånden op, og efterlod sig den rædselsfulde summende lyd og luftens fløjten; og da selv den pludselig forsvandt, og den påfølgende stilhed kun blev brudt af dumpe, drønende ekkoer fra de bristende skotter, vidste Rowland, at ødelæggelsen var total; at den usårlige *Titan*, med næsten alle folk ombord, ude af stand til at klatre op ad de lodrette lofter og gulve, var forsvundet under havets overflade.

Hans bedøvede sanser havde mekanisk modtaget og ført de sidste få øjeblikkes indtryk til bogs; han var dog ikke i stand til fuldtud at fatte hele den rædselsfulde sandhed. Dog, han var fuldstændig klar over hvilken fare, den kvinde var i, hvis tryglende stemme han havde hørt og genkendt – hans drømmekvinde, moderen til det barn, han holdt i armene. Han undersøgte hastigt vraggodset omkring sig; der var ikke én intakt båd. Idet han kravlede ned til vandkanten, prajede han, af al sin svage stemmes kraft, de redningsbåde, der måske lå skjult af tågen – råbte til dem, at de skulle komme og redde barnet – at de skulle holde udkik efter en kvinde, der havde været på dæk, under broen. Han råbte denne kvindes navn –

det eneste navn, han kendte – opmuntrede hende til at svømme, at træde vande, at holde sig flydende på et eller andet stykke vraggods, og at svare ham, råbe til ham, indtil han kunne nå hende. Der kom intet svar, og da hans stemme var blevet hæs og ubrugelig, og hans fødder følelsesløse af kulden fra den tøende is, vendte han tilbage til bunken af vraggods, tynget, nærmest tilintetgjort af den sorteste trøstesløshed, der indtil nu havde ramt hans ulykkelige liv. Den lille pige græd, og han prøvede at trøste hende.

"Mig ha' mama," skreg hun.

"Tys, lille ven, tys," svarede han, træt og bitter, "det ville jeg også gerne – mere end selve Himlen, men jeg tror, vi har nogenlunde lige muligheder nu. Fryser du, lille ven? Vi vil gå indenfor, jeg skal lave det lidt hjemligt for os derinde."

Han tog sin frakke af, pakkede den lille skikkelse ind i den, og med ordene: "Nu må du ikke være bange," anbragte han hende i hjørnet af broen, der lå med vinduessiden nedad. Idet han gjorde dette, faldt whiskyflasken ud af lommen. Det forekom ham at være sekler siden han havde fundet den der, og han måtte anstrenge sig voldsomt for at erindre sig dens fulde betydning. Han løftede den for at kyle den væk, ud på isen, men tog sig i det.

"Jeg vil beholde den," mumlede han, "måske er den ikke farlig, når jeg bare nøjes med lidt ad gangen, og vi har brug for den her på isen." Han stillede den i et hjørne, derpå tog han noget sejldug fra overdækningen på en af de ødelagte både, som han hængte over åbningerne i broen, kravlede ind, tog sin frakke – en standardfrakke, der var fremstillet til en større mand, som han havde købt i slapkisten [Note 2)] – og knappede

den omkring sig selv og den lille pige. Så lagde han sig ned på det hårde træ. Hun græd stadig, men under indflydelsen af hans kropsvarme holdt hun snart inde og faldt i søvn.

Han krøb sammen i et hjørne og gav sig sine pinefulde tanker i vold. To billeder indtog skiftevis hans indre øje; den ene var hans drømmes kvinde, der tryglede ham om at komme tilbage – det billede, hans tanker klyngede sig til som et spådomssyn; det andet forestillede den samme kvinde, kold og livløs, fanget favnedybt i det kolde hav. Han spekulerede på, hvad hendes chancer mon kunne være. Hun havde været tæt ved, eller måske på, lejderen til broen, og båd nr. 24, som han var næsten sikker på var blevet gjort klar af *Titan*, mens han så på det, ville være svinget nær hen til hende, idet den blev sænket. Hun kunne være klatret om bord og blevet frelst – hvis ikke båden blev overfyldt med svømmende, der kom ud fra luger og døre. Og i sin angst forbandede han disse svømmere, han ville langt hellere se hende som den eneste passager i båden, måske med dæksvagten til at ro hende i sikkerhed.

Det kraftige narkotikum, han havde fået, påvirkede ham stadig, og dette, sammen med bølgernes melodiske slag på isstranden og den dæmpede knagen og knitren under og omkring ham – isbjergets stemme – overvældede ham pludselig, og han sov, for først at vågne ved daggry med stive og følelsesløse lemmer – næsten stivfrossen.

Og hele natten, mens han sov, styrede en båd med nummeret 24 på boven mod "Southern Lane", forårstrafikkens landevej, roet af resolutte sømænd og styret af stovte officerer med blanke messingknapper og nystrøgne uniformer. Sammenkrøbet på agterpligten i denne båd sad en klagende,

bedende kvinde, der græd og råbte skiftevis på mand og barn, og var utrøstelig, selv da en af de stovte officerer forsikrede hende, at hendes barn var sikkert i John Rowlands varetægt, en brav og pålidelig sømand, der sikkert var i en anden båd med hende. Han fortalte hende naturligvis ikke, at Rowland havde prajet fra isbjerget, mens hun lå bevidstløs, og hvis han stadig havde barnet, så var det blevet efterladt der, sammen med ham.

8

Rowland drak, med bange anelser, en smule af whiskyen, pakkede det stadig sovende barn godt ind i frakken, og gik så ud på isen. Tågen var væk, og et uendeligt, blåt hav uden spor af et eneste sejl strakte sig ud mod horisonten. Bag ham var kun is – et helt bjerg af is. Han klatrede op på et højdedrag, hvorfra han i en højde af tredive meter kunne se ud over en anden havstrækning – lige så øde som den første. På hans venstre side skrånede isen ned mod en mere stejl strandbred end den, der lå bag ham, og til højre spærrede en mængde klumper og høje, spidse tinder af is med talrige kløfter og huler og glitrende vandfald for udsynet. Intetsteds hilste et sejl eller røgen fra en damper ham, og han gik tilbage, hvor han kom fra. Men halvvejs nede ved vraggodset opdagede han noget hvidt, der bevægede sig mod ham i retning fra tinderne.

Hans syn havde det stadig ikke helt godt, og efter en noget usikker undersøgelse begyndte han at løbe; han så, at den mystiske hvide tingest var nærmere broen en han selv var, og at den hurtigt mindskede afstanden. Da han endnu manglede tres eller halvfjerds meter, tabte han vejret, og blodet frøs til is, kold som den is, han løb på, i hans årer, for det hvide viste sig at være

en rejsende fra det kolde nord, tynd og afkræftet – en isbjørn, der havde lugtet mad og nu søgte efter det – tungt løbende med de store røde kæber halvt åbne og blottede, gule hjørnetænder. Rowland havde ikke andre våben end en stor foldekniv, som han trak op af lommen og åbnede, mens han løb. Ikke et øjeblik tøvede han ved udsigten til en kamp, der betød næsten sikker død, for bjørnens tilstedeværelse var en fare for et barn, hvis liv var blevet ham mere vigtigt end hans egen sikkerhed. Til hans rædsel så han nu barnet komme kravlende ud gennem sejldugsdækket for åbningen i broen, netop som bjørnen kom om hjørnet.

"Ind med dig, barn, ind med dig!" råbte han, idet han sprang ned ad skråningen. Bjørnen nåede først hen til barnet, og kastede det, tilsyneladende uden nogen form for anstrengelse, med et enkelt slag af sin vældige pote adskillige meter bort, hvor det blev liggende ubevægeligt. Idet den vendte sig for at følge efter, blev udyret mødt af Rowland.

Bjørnen hævede sig på bagbenene, sank ned igen og gik til angreb, og Rowland følte, hvordan knoglerne i hans venstre arm blev knust af biddet fra de store kæber med de gule hjørnetænder. Men samtidig med at han faldt, begravede han knivsbladet i den grove hud, og bjørnen spyttede det ødelagte lem ud og langede ham et vældigt slag, der sendte ham længere ud på isen end barnet. Han havde brækket et par ribben, men mærkede næppe smerten. Han rejste sig og ventede på det næste angreb. Atter fik bjørnen fat i den knuste og ubrugelige arm, og igen blev han presset baglæns, men denne gang brugte han kniven med omtanke. Den store snude var presset mod hans bryst, han kunne mærke den varme, stinkende ånde i sine

næsebor, og lige ved skulderen gloede et par sultne øjne lige ind i hans. Han sigtede efter udyrets venstre øje og ramte plet. Det fem tommer lange knivsblad gik ind til skæftet, lige ind i hjernen, og dyret, der med et krampagtigt spring næsten havde fået ham oprejst ved den sårede arm, rejste sig med udstrakte poter til sine fulde næsten tre meters højde, sank så sammen, og lå efter nogle få krampetrækninger helt stille. Rowland havde gjort, hvad ingen inuit-jæger ville forsøge – han havde kæmpet med og dræbt Nordens Tiger med en kniv.

Det hele var foregået i løbet af et minut, men på det ene minut var han blevet invalid for resten af livet, for selv om der havde været et hospital i nærheden, ville ingen nok så dygtig kirurg kunne sætte de knuste fragmenter af knoglerne i den slapt nedhængende arm på plads, endsige de brækkede ribben. Og han var ikke i nærheden af noget hospital, men flød rundt på en isflage, hvor temperaturen var nær frysepunktet, og uden selv de primitive hjælpemidler, en indfødt ville have haft til rådighed.

Han humpede med besvær hen til den lille bunke af rødt og hvidt, og løftede den op med den raske arm, skønt det at bøje sig ned voldte ham ulidelige smerter. Barnet blødte fra fire dybe, grimme rifter, der strakte sig skråt fra højre skulder ned over ryggen, men da han undersøgte hende, fandt han, at de bløde, bøjelige knogler ikke var brækkede, og at hendes bevidstløshed var en eftervirkning af hendes lille pandes voldsomme sammenstød med isen; hun havde fået en stor bule.

Af ren og skær nødvendighed måtte han for resten først og fremmest tage sig af sig selv, så han svøbte barnet ind i sin frakke og anbragte hende i deres ly, hvorefter han skar et stykke

af sejldugen, af hvilket han fremstillede en slynge til sin hængende arm. Derpå pelsede han bjørnen ved hjælp af kniven, fingrene på den raske hånd og tænderne – ofte var han dog tvunget til at holde inde for ikke at besvime af smerterne – og skar et godt stykke ud af det stadig varme, men ikke særlig tykke fedtlag, som han efter at have badet sårene i en nærliggende vandpyt, bandt fast på den lilles ryg med den iturevne natskjorte som forbinding.

Han skar flonelsforet ud af frakken, og af foret i ærmerne fremstillede han en slags bukser, lagde det overskydende i læg op ad benene og fæstnede det ved hjælp af rebstumper fra båden. Resten af foret svøbte han om hendes overkrop, også armene, og rundt om det hele rullede han meter efter meter af lærred fra bådens overdækning, skåret i strimler, så hun til sidste var en hel mumie – en proces, som vel nok have vakt en hvilken som helst moders allerhøjeste indignation. Men han var kun en mand, en mand, der i øjeblikket led under såvel åndelige som legemlige pinsler.

Da han var færdig, var barnet kommet til sig selv, og ytrede sin elendighed ved en svag, klagende gråd. Men han turde ikke standse – hvis han gjorde det, ville han blive fuldstændig stiv af kulden og smerterne. Der var rigeligt af frisk vand fra den smeltende is, rundt om i små og større pytter. Bjørnen kunne forsyne dem med føde; men de manglede ild for at kunne koge denne føde, til at holde dem varme og holde den farlige betændelse fra deres sår, og for at kunne lave røg, der kunne ses fra et forbipasserende fartøj.

Ligegyldig tog han en slurk af flasken; han havde brug for stimulansen, og mente – måske med rette – at ingen

almindelig gift kunne påvirke ham i hans nuværende tilstand; så begyndte han at undersøge vraggodset – det meste af det var udmærket brænde. En redningsbåd af stål med vindtætte overdækninger i enderne stak ud foroven og forneden af bunken; den var knækket sammen i mere end en ret vinkel og lå på siden. Hvis man lagde sejldug over den ene halvdel og tændte et lille bål i den anden, ville den, ikke mindst på grund af stålets varmeledende egenskaber, antagelig være et varmere og bedre ly end den afrevne kommandobro.

En sømand uden tændstikker på sig er en sjældenhed. Han snittede nogle træstokke til pindebrænde, satte ild til det, hang sejldugen op og hentede barnet, der bad ynkeligt om noget at drikke.

Han fandt et blikkrus – måske efterladt i båden lige inden den slap daviderne – og gav hende lidt vand, som han havde hældt et par dråber whisky i. Så begyndte han at tænke på morgenmad. Han skar et stykke ud af bjørnens baglår, satte det på en stump træ og ristede den over ilden, kødet var sødt og mættende; men da han ville give barnet noget, forstod han, at det var nødvendigt at frigøre hendes arme – hvad han også gjorde, idet han ofrede sit venstre skjorteærme for at dække dem. Da armene var blevet fri, og hun havde fået noget at spise, holdt hun inde med at græde i nogen tid, og Rowland lagde sig ned i den varme båd. Før dagen var forbi, var whiskyen borte, og han lå i febervildelse. Barnet havde det ikke meget bedre.

9

Med enkelte lyse perioder, hvorunder han lagde mere brænde på ilden eller tændte den igen, hvis den var gået ud, ristede

bjørnekød og gav barnet mad og skiftede dets forbindinger, varede hans vildelse i tre dage. Han led forfærdeligt. Armen, hvorfra der udgik en dunkende smerte, var svulmet op til det dobbelte af sin sædvanlige størrelse, mens de brækkede ribben forhindrede ham i at ånde frit ind og ud. Han havde ikke taget sig ordentligt af sine egne sår, og det var enten hans kraftige konstitution, som mange års udskejelser ikke havde formået at svække, en eller anden feberstillende virkning af bjørnekødet, eller måske fraværet af whisky, der til sidst vandt kampen for ham. Han tændte ilden med sin sidste tændstik om aftenen den tredje dag, og så rundt langs den skumrende horisont, klar i hovedet, men svag på både legeme og sjæl.

Hvis der havde vist sig noget sejl i mellemtiden, havde han ikke set det; ejheller var der noget i sigte nu. Han var for svag til at bestige højdedraget, og gik tilbage til båden, hvor barnet, udmattet af frugtesløs gråd, nu lå og sov. Hans uøvede og temmelig vovelige måde at pakke hende ind for at beskytte hende mod kulden, havde uden tvivl bidraget til at hendes sår havde lukket sig, ved med tvang at holde hende i ro, selv om det også måtte have forøget hendes lidelser. Han så et øjeblik på det blege, tåreplettede lille ansigt med dets rand af filtrede krøller, der stak ud under lærredet, og han bøjede sig med besvær ned og kyssede det blidt; men kysset vækkede hende og hun råbte på sin moder. Han kunne ikke trøste hende, ikke engang forsøge. En uartikuleret, ordløs forbandelse af skæbnen vældede op fra hans hjerte; han forlod barnet og satte sig på noget vraggods et stykke borte.

"Vi skal sandsynligvis nok komme igennem det," grublede han mørkt, "hvis jeg da ikke lader ilden gå ud. Men hvad så? Vi

kan ikke holde længere ud end isbjerget, og ikke meget længere end der er kød på bjørnen. Vi må være væk fra de almindelige sejlruter – vi var omkring ni hundrede engelske mil fra dem, da vi stødte ind i isbjerget; og strømmen følger tågebæltet – omkring vest-sydvest – men det er i overfladen. De her store, dybgående isbjerge har deres egne strømme. Der er ingen tåge; vi må være syd for bæltet – mellem sejlruterne. De vil vel bruge den sydligere rute efter det her, vil jeg tro – pengegriske uslinge. Fanden tage dem – hvis de har druknet hende. Fanden tage dem, med deres vandtætte skodder og vagtplaner for udkikkerne. Fire og tyve både til tre tusinde mennesker – fastgjorte med tjærede bådskraver – tredive mand til at gøre dem fri, og ikke en økse på dækket eller en kniv hos nogen af dem. Kan hun være undsluppet? Hvis de fik den båd sat i søen, kan de vel have taget hende med ned fra lejderen; bådsmanden vidste, jeg havde barnet – han ville sige hende det. Hendes navn må også være Myra; det var hendes stemme, jeg hørte i drømmen. Det var hashish. Hvorfor forgiftede de mig? Men whiskyen fejlede ingenting. Det er alt sammen forbi, hvis jeg ikke kommer i land – men gør jeg det?"

Månen hævede sig over den borglignende struktur til venstre for ham, dens askegrå lys flød ud over den frosne strand, glimtede fra tusindvis af punkter i vandfaldene, vandløbene, krusningerne i pytterne, kastede huler og slugter i den sorteste skygge, og fik ham til, trods hele sceneriets sære skønhed, at føle en knusende ensomhed – en lidenhed – som om den vældige hob af uorganisk ødemark, han befandt sig på, var langt vigtigere end ham selv, og alle hans håb, hans planer og

hans frygt gennem et helt liv. Barnet havde grædt sig i søvn igen, og han gik frem og tilbage på isen.

"Der oppe," sagde han tungsindigt og så op mod himlen, hvor nogle få stjerner skinnede svagt i lyset fra Månen; "der oppe – et eller andet sted – de ved ikke lige hvor – men et eller andet sted der oppe, der er de kristnes Himmel. Der oppe er deres gode Gud – der har anbragt Myras barn her – deres gode Gud, som de har lånt fra den vilde, blodtørstige race, der opfandt ham. Og neden under os – et eller andet sted – er deres Helvede og deres onde Gud, som de selv har fundet på. Og de giver os valget mellem Himlen og Helvede. Det *er* ikke sådan – ikke sådan. Det store mysterium er ikke løst – menneskets hjerte får ingen hjælp på den måde. Ingen god, retfærdig Gud lavede denne verden eller dens love. Hvad der så end er naturen af det, der arbejder bag vort åndelige syn, er det et faktum, der kan påvises uden for enhver tvivl: at nåde, medlidenhed, godhed, retfærdighed ingen som helst del har i det styrende princip. Og dog siger de, at grundlaget for enhver religion på Jorden er netop troen på dette. Er det? Eller er det den feje, såre menneskelige frygt for det ukendte – den, der får det vilde menneskes moder til at ofre sit barn til krokodiller – der får det civiliserede menneske til at bygge kirker – der lige fra tidernes begyndelse har bevaret en hel klasse af sandsigere, medicinmænd, præster og gejstlige, der alle som en lever af det håb og den frygt, de selv har skabt?

Og menneskene beder – millioner af dem – og påstår, at de får svar. Får de det? Er nogensinde en anråbelse, der er sendt op mod denne Himmel af en lidende menneskehed, blevet besvaret, endsige hørt? Hvem ved? De beder for regn, de beder

for solskin – og begge dele kommer før eller siden. De beder for et godt helbred og succes, og begge dele er en naturlig del af begivenhedernes gang her på Jorden. Dét er ikke beviser. Men de siger, at de ved, fra en følelse af åndelig opløftelse, at de bliver hørt, og trøstet, og får svar med det samme. Men er det ikke et fysiologisk eksperiment? Ville de ikke føle sig lige så beroligede, hvis de repeterede den lille tabel eller opremsede de 32 navngivne verdenshjørner?

Millioner har troet på dette – at bønner bliver besvaret – og disse millioner har bedt til mange forskellige guder. Tog de alle sammen fejl – eller havde de alle sammen ret? Ville der blive lyttet til en forsøgsvis bøn? Selv om man antager, at både Bibelen, Koranen og Vedaerne er misvisende og upålidelige, kan der så ikke alligevel findes en uset, ukendt skabning, der kender mit inderste hjerte – der ser mig lige nu? Hvis det er således, så er det denne skabning, der har givet mig min forstand, der tvivler på Ham, og det er Hans ansvar. Og ville denne skabning så, hvis han findes, se gennem fingre med en fejl, jeg ikke selv kan gøre for, og lytte til en bøn fra mig, en bøn, der kun opsendes for det tilfældes skyld, at jeg kunne tage fejl. Kan en, der ikke tror, og er i besiddelse af sin forstands fulde brug, blive stedt i så dybe vanskeligheder, at han ikke længere kan klare sig alene, men må anråbe en imaginær højere magt for bistand? Kan et sådant tidspunkt indtræffe for et normalt, velforvaret menneske – for mig?"

Han så ud på den mørke, tomme horisont. Den var syv miles borte, New York var ni hundrede, Månen derude på den østlige himmel over to hundrede tusind, og stjernerne over ham, et hvilket som helst antal billioner. Han var alene, med et sovende

barn, en død bjørn, og det Ukendte. Han gik stille hen til båden og så et øjeblik på den lille; så løftede han hovedet og hviskede: "For dig, Myra."

Idet han sank på knæ, opløftede ateisten sit blik på himlen, og med svag stemme og en iver, der var affødt af hans hjælpeløshed, bad han til den Gud, han fornægtede. Han bad for den forældreløse, der var i hans varetægt – for moderens frelse, der var så nødvendig for den lille – og for mod og styrke til at gøre, hvad han skulle og måtte for at bringe dem sammen igen. Men ud over bønnen om hjælp til at hjælpe andre, var der ikke et ord eller tanke i hans bøn, der handlede om ham selv. Så meget for stolthed.

Da han rejste sig igen, kom jagersejlet på en bark til syne ved hjørnet af isen til højre for stranden, og et øjeblik efter var hele sejlføringen synlig i månelyset ikke en halv mil borte, drevet frem af den svage vestlige brise.

Han sprang hen til ilden, glemte sine smerter, kastede mere ved på og fik det til at blusse op. I vild ophidselse prajede han skibet: "Bark ohøj! Bark ohøj! Tag os op!" og et dybtonende svar lød ud over vandet.

"Vågn op, Myra," råbte han og løftede barnet op, "vågn op. Vi skal afsted."

"Os hen til mama?" spurgte hun, nu uden at vise tegn på at ville græde.

"Ja, vi skal hen til mama nu – det vil sige," tilføjede han for sig selv, "hvis den del af bønnen bliver opfyldt."

Et kvarter senere, mens han så den hvide låringsbåd nærme sig, mumlede han: "Men den bark var der – vel en halv mil borte

med denne vind – allerede før jeg tænkte på at bede. Er den bøn blevet hørt? Er hun i sikkerhed?"

10

På første sal i Londons børs er der et stort lokale, fyldt op med skriveborde, omkring og mellem hvilke en ilende, råbende mængde af børsmæglere, kontorister og bude ustandselig farer frem og tilbage. Op til dette rum er der døre og gange, der fører til tilstødende rum og kontorer, og rundt om hænger opslagstavler, hvor der hver dag ophænges meddelelser om søulykker fra hele Verden. I den ene ende er der en forhøjning, der er helliget én særlig, vigtig funktionær. I "City"s eget sprog er værelset kendt som "Rummet" og funktionæren er "Udråberen", hvis opgave det er, med en mægtig, syngende stemmeføring, at råbe navnene på de medlemmer, der skal komme til døren, og indholdet af de nyheder, der kommer ind, før de bliver sat op på tavlerne.

Det er Lloyd's hovedkvarter – denne mægtige sammenslutning af assurandører, børsmæglere og skibsredere, der fra en kreds af kunder i Edward Lloyds kaffebar i den sidste halvdel af det syttende århundrede, under hans navn har udviklet sig til en organisation, der er så vel udstyret, så fremragende organiseret og magtfuld, at selv konger og statsministre fra tid til anden må gå gennem den for få nyt fra udlandet.

Ikke en kaptajn eller styrmand sejler under det engelske flag, uden at deres optegnelser, helt ned til et slagsmål i bakken, opføres hos Lloyd's til gennemsyn for mulige arbejdsgivere. Ikke et skib driver ind på nogen som helst ubeboelig kyst noget

steds i Verden indenfor assurandørernes arbejdstid, uden at den vældige, syngende stemme bekendtgør begivenheden hos Lloyd's inden for en halv time.

Et af de tilstødende rum er kendt som "Bestiklukafet". Her kan man finde, i fuldkommen orden og rækkefølge, smukt oprullede, alle de nyeste kort over alle Verdens nationer, sammen med et bibliotek af nautisk litteratur, hvori er beskrevet til sidste detalje alle havne, fyrtårne, øer og holme og sejlanvisninger til enhver kyst, der kan findes på kortene; beskrivelser af de seneste storme; ændringer i havstrømmene og hvor der er risiko for at løbe ind i omkringflydende vraggods og isbjerge. En medarbejder hos Lloyd's vil med tiden opnå en teoretisk viden om søen, som sjældent overgås af de mænd, der faktisk besejler det.

I et andet værelse – "Kaptajnens Kahyt" – finder man underholdning og forfriskninger, og endnu et, den direkte modsætning til dette, er efterretningskontoret, hvor de bekymrede kan forespørge og få underretning om dette eller hint forsinkede skib.

Den dag, hvor den forsamlede mængde assurandører og skibsmæglere var blevet kastet ud i oprør og panik ved Opråberens meddelelse om, at det vældige *Titan* var gået under, og aviserne i Europa og Amerika udsendte ekstraudgaver med de få detaljer, man havde om en bådfuld af hendes passagerers ankomst til New York, var dette kontor fyldt med grædende kvinder og bekymrede mænd, der spurgte, og blev der for at spørge igen, om mere nyt om katastrofen. Og da nyhederne kom – ved et senere telegram – med historien om forliset og navnene på kaptajnen, overstyrmanden, bådsmanden, syv

sømænd og en kvindelig passager, der var dem, der var frelst, havde en svagelig gammel herre opløftet sin røst i et skælvende skrig, der løftede sig højt over kvindernes hulken, og sagt:

"Min svigerdatter er i sikkerhed, men hvor er min søn – hvor er min søn og mit barnebarn?" Derpå ilede han bort, men kom tilbage igen den næste dag, og den næste igen. Og da han, den tiende dag med venten og vågen, hørte at endnu en bådfuld sømænd og børn var landet på Gibraltar, rystede han langsomt på hovedet og mumlede: "George, George," og forlod stedet. Samme aften krydsede han kanalen efter at have sendt et telegram til konsulen i Gibraltar.

Under de første tumulter, hvor assurandører kravlede rundt på bordene og på hinanden for atter og atter at høre om *Titan*s forlis, var der en – den mest støjende af dem alle, en korpulent herre med lynende, sorte øjne og en kroget næse – der var brudt ud fra mængden og gået til "Kaptajnens Kahyt", hvor han, efter en stor brandy, satte sig tungt ned, idet han udstødte en stønnen, der kom fra dybet af hans sjæl.

"Gamle fader Abraham," mumlede han, "dette vil ruinere mig."

Andre kom til, nogle for at få noget at drikke, andre for at kondolere – alle for at snakke.

"Hårdt slag, Meyer?" spurgte en.

"Ti tusind," svarede han mørkt.

"Det er din egen skyld," sagde en anden uvenligt, "man skal ikke lægge alle sine æg i den samme kurv. Jeg tænkte nok, det ville gå galt."

Mr. Meyers øjne slog gnister ved dette, han sagde dog ingenting, men drak sig fra sans og samling og blev fulgt hjem

af en af sine kontorister. Fra dette tidspunkt holdt han op med at interessere sig for sine forretninger – bortset fra, at han undertiden besøgte "Rummet" for at høre sidste nyt – og tilbragte al sin tid i "Kaptajnens Kahyt" med at drikke voldsomt og klage over sin ulykke. På den tiende dag læste han, med rindende øjne, på tavlen under nyheden om den anden bådfuld overlevende, der havde anløbet Gibraltar, følgende notits:

> Redningsbælte fra *Royal Age* af London
> opsamlet mellem andet vraggods på 45°
> 20' nordlig bredde, 54° 31' vestlig længde
> af *Arctic* af Boston, kapt. Brandt.

"Åh, du gode Gud," brølede han, idet han ilede mod "Kaptajnens Kahyt".

"Stakkels djævel – stakkels fjols af en jøde," bemærkede en iagttager, " Han forsikrede hele *Royal Age* og det meste af *Titan*. Det kommer til at koste hans kones diamanter at udrede."

Tre uger senere blev mr. Meyer vækket af sin rugende døs af en mængde højtråbende assurandører, der kom løbende ind i "Kaptajnens Kahyt", greb ham ved skuldrene og skubbede ham ud til en af opslagstavlerne.

"Læs det, Meyer – læs det. Hvad mener du om dét?" Med noget besvær læste han højt, mens de ivrigt iagttog hans ansigtsudtryk:

> John Rowland, sømand fra *Titan*,
> samlet op sammen med et barn, navnet
> ukendt, af *Peerless* af Bath, ud for
> Kristianssand, Norge. Begge farligt syge.

Rowland taler om et skib, der blev skåret
midt over natten før *Titan* gik under.

"Hvad får du ud af det, Meyer – er det ikke *Royal Age*?" spurgte en.

"Jo," lød det fra en anden, "jeg har regnet baglæns. Det eneste fartøj, vi har ikke har hørt rapporteret for nylig. To måneder over tiden. Omtalt samme dag, halvtreds miles øst for det der isbjerg."

"Helt sikkert," sagde andre. "Intet om det i kaptajnens erklæring – ser mærkeligt ud."

"Nuvel, hvad så," sagde mr. Meyer, smertefuldt og dumpt: "der er en passus i *Titan*-policen om kollision; jeg skal blot aflevere pengene til dampskibsselskabet i stedet for til de folk, der ejer *Royal Age*."

"Men hvorfor skjulte kaptajnen det?" råbte de til ham. "Hvorfor skulle han det – han er jo forsikret mod sagsanlæg ved kollisioner."

"Det ser mærkeligt ud, måske – ikke så godt."

"Sludder, Meyer, hvad er der galt med dig? Hvilken af Israels tabte stammer kommer fra – du ligner ikke andre jøder – sidder og drikker dig sanseløs som en anden god kristen. Jeg har tusind i klemme, og hvis jeg skal betale dem, vil jeg vide hvorfor. Du har den største risiko og hjerne til at slås for den – du *må* gøre det. Gå hjem, kom til dig selv, og tag dig af denne sag. Vi holder øje med Rowland, til du er klar. Vi har alle sammen noget i klemme."

De satte ham ind i en taxa, kørte ham til et tyrkisk bad og derefter hjem.

Næste morgen sad han ved sit skrivebord, klarøjet og klar i hovedet, og de næste par uger var han en travl, beregnende forretningsmand.

11

En skønne morgen, omkring to måneder efter, at *Titan*s forlis var blevet bekendtgjort, sad mr. Meyer ved sit skrivebord i Lloyd's, travlt optaget af at skrive, da den gamle mand, der dengang på efterretningskontoret havde jamret over sin søns død, kom stavrende ind og satte sig ned ved siden af ham.

"God morgen, mr. Selfridge," sagde han, næsten uden at se op, "jeg formoder, at De er kommet for se forsikringssummen blive udbetalt. De tres dage er gået."

"Ja, ja, mr. Meyer," sagde den gamle herre træt, "naturligvis kan jeg som almindelig aktionær ikke selv være med, men jeg er medlem her, og naturligvis er jeg en smule ængstelig. Alt, hvad jeg havde her i Verden – selv min søn og mit barnebarn – var i *Titan*."

"Det er meget sørgeligt, mr. Selfridge; De har min dybeste sympati. De er vist nok den største af *Titan*s aktionærer – omkring et hundrede tusinde, ikke sandt?"

"Deromkring."

"Og jeg er den, der bærer den største del af forsikringsrisikoen; så derfor, mr. Selfridge, står denne kamp i det store og hele mellem Dem og mig."

"Kamp – er der da nogen vanskeligheder?" spurgte mr. Selfridge ængsteligt.

"Måske – det ved jeg ikke. Assurandørerne og de øvrige selskaber har overdraget hele sagen i mine hænder, og vil ikke

betale, før jeg tager initiativ til det. Vi mangler at høre fra en vis John Rowland, som sammen med et lille barn blev reddet fra et isbjerg og bragt til Kristianssand. Han har været for syg til at forlade det skib, der fandt ham, og kommer op ad Themsen om bord på hende netop her til morgen. Jeg har en vogn ved anløbsbroen og venter ham på mit kontor ved middagstid. Dér vil vi gennemføre denne lille forretning – ikke her."

"Et barn – frelst?" spurgte den gamle herre; "du godeste, det kan være lille Myra. Hun var ikke i Gibraltar sammen med de andre. Jeg ville ikke tag mig af – jeg ville ikke tage mig så meget af pengene, hvis hun var i sikkerhed. Men min søn – min eneste søn – er borte; og, mr. Meyer, jeg er ruineret, hvis denne forsikring ikke bliver udbetalt."

"Og jeg er ruineret, hvis den bliver det," sagde mr. Meyer og rejste sig. "Kommer De ned til mit kontor, mr. Selfridge? Jeg tænker, advokaten og kaptajn Bryce er dernede nu."

Mr. Selfridge rejste sig og fulgte med ham.

Et noget spartansk møbleret privat kontor i Threadneedle Street, afdelt fra et større, der bar mr. Meyers navn i vinduet, tog mod de to mænd, af hvilke den ene, i den gode forretningsordens navn, snart ville være ruineret. De havde ikke ventet et minut, før kaptajn Bryce og mr. Austen blev meldt og fulgt ind. Nette at se til, godt i stand og gentlemen til fingerspidserne var de de fuldkomne typer på britiske flådeofficerer. De bukkede høfligt for mr. Selfridge, da mr. Meyer præsenterede dem som kaptajn og overstyrmand fra *Titan*, og satte sig derpå ned. Få øjeblikke ankom en skarpsindigt udseende person, som mr. Meyer tiltalte som

fuldmægtig for dampskibsselskabet, men ikke præsenterede; sådan er nu engang det engelske kastesystem.

"Nuvel, mine herrer," sagde mr. Meyer, "jeg tror, vi kan nå langt med vore forretninger i dag. Mr. Thompson, De har kaptajn Bryces erklæring."

"Det har jeg," sagde fuldmægtigen, idet han fremlagde et dokument, som mr. Meyer kastede et blik på og derefter leverede tilbage.

"Og i dette dokument, kaptajn," sagde han, "har De under ed erklæret, at rejsen var ganske begivenhedsløs indtil forliset – altså," tilføjede han med et slesk smil, idet han bemærkede kaptajnens tiltagende bleghed, "at intet indtraf, der kunne gøre *Titan* mindre sødygtig eller styrbar?"

"Det er, hvad jeg har aflagt ed på," sagde kaptajnen med et lille suk.

"De har aktier i skibet, har De ikke, kaptajn Bryce?"

"Jeg ejer aktier i selskabet."

"Jeg har undersøgt vedtægterne og selskabets opbygning," sagde mr. Meyer, "hvert af selskabets skibe er, for så vidt angår skatter, risiko og fortjeneste, et særskilt selskab. De er noteret som ejer af to toogtresindstyvendedele af *Titan*s aktier. Det gør Dem, ifølge loven, til medejer af *Titan*, og dermed medansvarlig."

"Hvad mener De, sir, med ordet medansvarlig," bemærkede kaptajn Bryce hurtigt.

Som svar løftede mr. Meyer sine sorte øjenbryn, indtog en lyttende stilling, så på sit ur og gik hen til døren, som, idet han åbnede den, indlod lyden af vognhjul.

"Her ind," råbte han til sine kontorister, og vendte sig derpå mod kaptajnen.

"Hvad jeg mener, kaptajn Bryce?" brølede han. "Jeg mener, at De har fortiet i Deres edsvorne erklæring, enhver antydning af det faktum, at De kollidere med og sænkede skibet *Royal Age* natten før Deres eget skib forliste."

"Hvem siger det – hvordan ved De det?" brusede kaptajnen op. "De har kun en erklæring fra denne Rowland – en uansvarlig drukkenbolt."

"Han var drukken, da han kom om bord i New York," brød styrmanden ind, "og han var i en tilstand af *delirium tremens* de sidste par dage før forliset. Vi har ikke mødt *Royal Age* og er på ingen som helst måde ansvarlige for tabet af hende."

"Det er rigtigt," tilføjede kaptajn Bryce, "og en mand i den tilstand kan jo se hvad som helst. Vi hørte alle sammen hans fantasier, den nat vi forliste. Han var udkik på broen. Bådsmanden, mr. Austen og jeg stod lige i nærheden."

Før mr. Meyers sleske smil fortalte den forvirrede kaptajn, at han havde sagt for meget, åbnedes døren og Rowland kom ind, bleg og afkræftet, med et tomt venstre ærme, støttet til en rødskægget, kraftig kæmpe, der bar den lille Myra på sin anden skulder, og straks bemærkede:

"Nuvel, her har De ham, halvdød ganske vist; hvorfor kunne De ikke lade mig få tid til at lægge ordentligt til? Styrmanden kan jo ikke klare det hele."

"Og dette er så kaptajn Barry fra *Peerless*," sagde mr. Meyer, idet han greb den nyankomnes hånd. "Tag det blot roligt, min ven, De skal ikke tabe noget på dette her. Og dette er mr.

Rowland – og der er det lille barn. Sid ned, min ven. Jeg ønsker Dem til lykke med Deres redning."

"Tak," sagde Rowland svagt, idet han satte sig ned, "de tog min arm af i Kristianssand, og jeg er er stadig i live. Det er sådan, jeg er blevet reddet."

Kaptajn Bryce og mr. Austen stirrede med blege og ubevægelige ansigter stift på denne mand, i hvis udtærede ansigt, forandret og ældet som det var blevet af hans lidelser, de næppe kunne genkende trækkene hos den besværlige sømand fra *Titan*. Hans tøj var laset og lappet, men rent.

Mr. Selfridge havde rejst sig og stirrede ligeledes, ikke på Rowland, men på barnet, der siddende på den store kaptajn Barrys skød, så sig undrende omkring. Hendes påklædning var ganske enestående. En kjole af sækkelærred, syet sammen – på samme måde som hendes lærredssko og hue – med sejlgarn og en sejlmagers sting, tre sting pr. tomme, dækkede hendes skørt og undertøj, der var fremstillet af gamle flonelsskjorter. Det var resultatet af mange timers arbejde på sovevagten, udført af mandskabet på *Peerless*. Den invalide Rowland kunne ikke sy. Mr. Selfridge nærmede sig, iagttog de kønne træk indgående, og spurgte så:

"Hvad hedder hun?"

"Hendes fornavn er Myra," svarede Rowland. "Det kan hun huske; jeg kender ikke hendes efternavn, skønt jeg kendte hendes moder for mange år siden – før hun giftede sig."

"Myra, Myra," gentog den gamle herre, "Kender du mig? Kan du ikke kende mig?" Han skælvede synligt, idet han bøjede sig ned og kyssede hende. Den lille pande rynkede sig, da den lille

kæmpede for at huske, så klarede den op, og hele ansigtet brød ud i et smil.

"Bessefar," sagde hun.

"Åh Gud, jeg takker dig," mumlede mr. Selfridge og tog hende i favnen. "Jeg har mistet min søn, men jeg har fundet dette barn – mit barnebarn."

"Men sir," spurgte Rowland ivrigt, "De – er dette barns bedstefader? Deres søn er forsvundet, siger De? Var han da om bord på *Titan*? Og moderen – blev hun reddet, eller er hun også –" Han holdt inde, ude af stand til at fortsætte.

"Moderen er i sikkerhed – i New York – men faderen, min søn, har vi endnu intet hørt fra," sagde den gamle mand sørgmodigt.

Rowlands hoved sank ned og han skjulte et øjeblik ansigtet i armen på bordet, han sad ved. Det havde været et ansigt, der var lige så gammelt og slidt og træt som den hvidhårede mands, der stod foran ham. Men da han atter løftede det – glødende, med glimtende øjne og et smil – havde det ungdommens glans.

"Jeg håber, sir," sagde han, "at De vil sende hende et telegram. Jeg har ingen penge for øjeblikket, og desuden kender jeg jo ikke hendes navn."

"Selfridge – hvilket naturligvis også er mit navn. Fru oberst, eller fru George Selfridge. Vores adresse i New York er kendt for enhver. Men jeg skal sende hende et telegram med det samme, og tro mig, min herre, at skønt jeg ikke kan se, hvordan vor gæld til Dem kan opgøres i penge, behøver De ikke at være fattig ret længe. De er tydeligvis en dygtig mand, og jeg har både rigdom og indflydelse."

Rowland bukkede let, men mr. Meyer mumlede for sig selv: "Rigdom og indflydelse. Måske ikke … Nå, mine herrer," tilføjede han højere, "til forretningerne. Mr. Rowland, vil De fortælle os om, hvordan *Royal Age* blev sejlet ned?"

"Var det *Royal Age*?" spurgte Rowland. "Hende har jeg sejlet med på en enkelt tur. Ja, naturligvis."

Mr. Selfridge, der var mere interesseret i Myra end i Rowlands beretning, bar hende hen til en stol i hjørnet og satte sig med hende og kælede og snakkede med hende på den måde, bedstefædre verden over nu engang gør, og Rowland, efter at have kastet et fast og roligt blik på de to mænd, han var kommet for at afsløre, og hvis tilstedeværelse han indtil da havde ignoreret, fortalte, mens de bed tænderne sammen og tit og ofte borede neglene ind i håndfladerne, den forfærdelige historie om, hvordan man havde skåret skibet midt over på den første nats sejlads fra New York, og sluttede af med forsøget på at bestikke ham og hans afslag på dette.

"Nuvel, mine herrer, hvad mener De om dette?" spurgte mr. Meyer, idet han så rundt på de tilstedeværende.

"En løgn fra ende til anden," tordnede kaptajn Bryce.

Rowland rejste sig, men blev skubbet tilbage af den store mand, der havde ledsaget ham. Han vendte sig derpå mod kaptajn Bryce og sagde stille:

"Jeg har set en isbjørn, som denne mand dræbte i åben kamp. Jeg har set hans arm bagefter, og mens jeg passede ham og trak ham tilbage fra dødens afgrund, hørte jeg hverken klager eller klynkeri. Han kan kæmpe sine egne kampe, når han er rask, men så længe han er syg, gør jeg det for ham. Hvis De

fornærmer ham igen i mit påhør, slår jeg Deres tænder ned i halsen på Dem."

12

Der var et øjeblik stilhed, mens de to kaptajner stod og skulede til hinanden. Den blev brudt af fuldmægtigen, der sagde:

"Uanset om denne historie er falsk eller sand, har den så sandelig da ingen indvirkning på forsikringens gyldighed. Hvis dette virkelig er sket, er det efter at policen er underskrevet og før *Titan*s forlis."

"Men fortielsen – løgnen!" råbte mr. Meyer.

"Har ingen betydning. Hvis han har skjult noget, er det gjort efter forliset, og efter at Deres ansvar var bekræftet. Der er ikke engang tale om baratteri [Note 3)]. De er nødt til at udbetale denne forsikring."

"Jeg vil ikke betale den. Det vil jeg ikke. Jeg vil gå til retten med det." Mr. Meyer trampede ophidset frem og tilbage på gulvet, standsede så op med et triumferende smil, og rystede pegefingeren lige op i fuldmægtigens ansigt.

"Og selv om denne løgn ikke betyder noget for forsikringen, vil det, at han havde sat en drukken mand til at være udkik, være nok. Sagsøg mig bare. Jeg vil ikke betale. Han er medejer."

"De har ingen vidner til denne indrømmelse," sagde fuldmægtigen. Mr. Meyer så rundt på dem, og hans smil falmede.

"Kaptajn Bryce tog fejl," sagde mr. Austen. "Denne mand var fuld i New York, lige som andre af mandskabet. Men han var ædru og fuldt i stand til at passe sit arbejde, da han var på vagt. Jeg underholdt mig med at diskutere navigationsteori med

ham, mens han havde vagt, og han svarede mig helt sammenhængende og forståeligt."

"Men De sagde selv for mindre end ti minutter siden, at denne mand befandt sig i en tilstand af *delirium tremens* på tidspunktet for kollisionen," sagde mr. Meyer.

"Hvad jeg sagde, og hvad jeg vil tilstå under ed er to ganske forskellige ting," sagde officeren desperat. "Jeg kan have sagt hvad som helst i øjeblikkets ophidselse – da vi blev anklaget for en sådan rædsom forbrydelse. Jeg siger nu, at John Rowland, hvad så end hans tilstand måtte have været den foregående nat, var en ædru og kapabel udkik på det tidspunkt, da *Titan* forliste."

"Mange tak," sagde Rowland tørt til styrmanden; så vendte han sig mod mr. Meyers tryglende ansigt og sagde:

"Jeg tror ikke, det vil være nødvendigt at brændemærke mig for resten af verden som en drukkenbolt for at straffe selskabet og disse mænd. Baratteri, sådan som jeg forstår det, er en uredelig handling af kaptajnen eller mandskabet, der medfører tab eller forlis, og det kan kun anvendes, når de pågældende kun er ansatte. Forstod jeg det ret – er kaptajn Bryce medejer af *Titan*?"

"Ja," sagde mr. Meyer, "han ejer aktier, og vi forsikrer mod baratteri, men denne mand kan som medejer ikke benytte sig af denne paragraf."

"Og en uredelig handling," vedblev Rowland, "af en kaptajn, der er medejer, som kan forårsage forlis, og i det tilfælde, et sådant forlis faktisk sker, vil være tilstrækkeligt til at annullere policen."

"Korrekt," sagde mr. Meyer ivrigt. "De var fuld på vagten – ravende fuld, som han selv sagde. Det vil De sværge på, ikke sandt, min ven? Det er assurancesvig. Det annullerer forsikringen. Det er De enig i, mr. Thompson, er De ikke?"

"Sådan er loven," sagde fuldmægtigen koldt.

"Er mr. Austen også medejer?" spurgte Rowland, uden at tage sig af mr. Meyers opfattelse af sagen.

"Én aktie, er det ikke, mr. Austen?" spurgte mr. Meyer, idet han gned sig i hænderne og smilede. Mr. Austen gjorde intet tegn til benægtelse, og Rowland fortsatte.

"Altså; ved at forgifte en sømand til sanseløshed og derpå sætte ham på vagt som udkik, selv om det ikke var hans tørn, i den tilstand, og netop på det tidspunkt, hvor *Titan* ramte isbjerget, har kaptajn Bryce og mr. Austen – som medejere – begået en handling, der annullerer forsikringen på dette skib."

"Din satan, din løgnagtige skurk!" brølede kaptajn Bryce. Han tog et skridt hen mod Rowland med et truende udtryk. På halvvejen blev han stoppet af en stor, brun næve, der sendte ham vaklende baglæns gennem rummet med retning mod mr. Selfridge og barnet, hvor han faldt om på gulvet som en uformelig bunke – mens kaptajn Barry undersøgte tandmærkerne på sine knoer og alle andre sprang op.

"Jeg sagde, De skulle passe på," sagde kaptajn Barry. "Behandl min ven med respekt." Han stirrede roligt på styrmanden, som om han ville invitere ham til at gentage kaptajnens angreb, men denne herre veg tilbage fra ham for at hjælpe den bedøvede kaptajn Bryce op på en stol, hvor han følte efter løse tænder, spyttede blod på mr. Meyers gulv, og lidt efter lidt vågnede op

til det faktum, at han var blevet slået i gulvet – og det tilmed af en amerikaner.

Lille Myra, der var uskadt, men temmelig forskrækket, begyndte at græde og kalde på Rowland på sin egen måde, til stor forundring, og ikke ringe forargelse, for den blide gamle herre, der forsøgte at berolige hende.

"Fanme," skreg hun, mens hun kæmpede for at komme hen til ham, "mig ha' Fanme – Fanme – Fa – a – nme!"

"Det var da en værre lille én," sagde mr. Meyer muntert og så ned på hende. "Hvor har du lært den slags sprog?"

"Det er mit kælenavn," sagde Rowland og smilede modstræbende. "Hun har selv fundet på det ord," forklarede han den rystede mr. Selfridge, der endnu ikke helt havde opfattet, hvad der foregik; "jeg har ikke kunnet nænne at prøve at få hende til at holde op med det – jeg kan ikke være hård mod hende. Lad mig tage hende, sir." Han satte sig med barnet, som tilfreds krøb ind til ham og snart faldt til ro.

"Nu, min ven," sagde mr. Meyer så, "må De fortælle os om denne bedøvelse – eller forgiftning?" Og mens kaptajn Bryce, ihukommende det slag, han havde modtaget, blev mere og mere rasende, efterhånden som han kom til sig selv; og mr. Austen, hvis hånd hvilede let på kaptajnens skulder, klar til at standse ham, lyttede til historien, og fuldmægtigen trak en stol hen til Rowland og sad og tog referat af den; og mr. Selfridge trak sin stol hen mod Myra og slet ikke hørte efter, berettede Rowland om de begivenheder, der var indtruffet før og efter forliset. Han begyndte med, at han fandt whiskyen i sin lomme, han fortalte om, hvordan han blev kaldt på vagt uden for sin tørn, om den pludselige og mærkværdige interesse, mr. Austen

havde udvist angående hans kundskaber om navigation, om mavepinen og den sære drøm – han udelod dog den del af den, der omhandlede den kvinde, han elskede – han fortalte om barnet, der gik i søvne og havde vækket ham, om isbjerget og hvordan skibet næsten sank omgående, om hans øjne, der kun kunne fokusere på en ganske bestemt afstand, og afsluttede sin beretning – for at forklare sit tomme ærme – med en indgående beretning om kampen med bjørnen.

"Og jeg har regnet det hele ud," sagde han afsluttende. "Jeg blev forgiftet – jeg vil tro det har været med hashish, som får en til at se sære ting – og sat på vagt på broen, hvor jeg kunne blive iagttaget og man kunne høre og rapportere mine fantasier, alene for at jeg kunne blive bragt i miskredit, når jeg afgav den forklaring, jeg havde truet med, om kollisionen den foregående nat. Men jeg var kun halvt bedøvet, for jeg havde spildt en del af min te ved aftensmaden. Jeg er sikker på, at der var hashish i den te."

"Du tror du ved alting," snerrede kaptajn Bryce fra sin stol, "det var ikke hashish, det var et udtræk af indisk hamp; du ved ikke –" Mr. Austens hånd lukkede sig over hans mund, og han sank tilbage.

"Han har dømt sig selv," sagde Rowland med en stille latter. "Hashish fremstilles af indisk hamp."

"Kan De høre, mine herrer," udbrød mr. Meyer, idet han sprang op og vendte sig skiftevis mod enhver af de tilstedeværende. Han skubbede til kaptajn Barry. "De har hørt hans tilståelse, kaptajn; De hørte ham sige indisk hamp? Nu har jeg et vidne, mr. Thompson. Gå De bare i gang med at sagsøge

mig. De hørte ham, kaptajn Barry. De er udenforstående. De er vidne. Hører De?"

"Ja, jeg hørte det – morderiske forbryder!" sagde kaptajnen.

Mr. Meyer dansede rundt på gulvet i sin glæde, mens fuldmægtigen, idet han stak sine noter i lommen, bemærkede til den forstyrrede kaptajn Bryce: "De er det værste fjols, jeg kender," og forlod kontoret.

Så faldt mr. Meyer til ro og vendte sig mod de to dampskibsofficerer, idet han langsomt og indtrængende sagde, mens han næsten stødte sin pegefinger mod deres ansigter:

"England er et udmærket land, mine venner – til tider et udmærket land at lade bag sig. Der er jo Canada, og De forenede Stater, og Australien og Sydafrika – det er også udmærkede lande – udmærkede lande at drage til med nye navne. Mine venner, Deres navne vil blive offentliggjort og nedskrevet hos Lloyd's indenfor mindre end en halv time, og De vil aldrig igen sejle som officerer under engelsk flag. Og, mine venner, tillad mig at bemærke, at en halv time efter, at Deres navne er blevet offentliggjort, vil Scotland Yard være på udkik efter Dem. Men indtil da – er min dør ikke låst."

De rejste sig tavse, blege, knuste og skamfulde, og gik ud af døren, gennem forkontoret, og ud på gaden.

13

Hr. Selfridge var atter begyndt at interessere sig for, hvad der foregik omkring ham. Da de to mænd gik, rejste han sig og spurgte:

"Er De nået til en afgørelse, mr. Meyer? Vil forsikringssummen blive udbetalt?"

"Nej!" brølede assurandøren ind i den forbløffede gamle herres øre, idet han slog ham voldsomt i ryggen, "den vil ikke blive udbetalt. Det var Dem eller mig, der skulle ruineres, mr. Selfridge, og det endte med at blive Dem. Jeg udbetaler ingen forsikring på *Titan* – og det er der heller ingen andre forsikringsselskaber, der vil gøre. Tværtimod, siden kollisionsparagraffen i policen er ugyldig sammen med alt det andet, skal Deres selskab holde mig skadesløs for den sum, jeg skal udbetale til ejerne af *Royal Age* – med mindre vor gode ven her, mr. Rowland, der var på udkik dengang, vil sværge på, at hun var mørkelagt."

"Bestemt ikke," sagde Rowland. "Hendes lygter brændte klart nok – hov, se efter den gamle herre," udbrød han. "Pas på ham. Grib ham! "

Mr. Selfridge vaklede hen mod en stol. Han greb efter den, slap taget, og før nogen kunne nå ham, faldt han om på gulvet, hvor han lå med askegrå læber og rullende øjne, mens han gispede krampagtigt.

"Et hjerteslag," sagde Rowland, idet han knælede ned ved siden af ham. "Send bud efter en læge."

"Hent en læge," gentog mr. Meyer ud af døren til sine kontorister, "og send bud efter en vogn – hurtigt. Jeg vil ikke have ham til at ligge og dø i mit kontor."

Kaptajn Barry løftede den hjælpeløse skikkelse op på en sofa, og de så til, mens kramperne gradvis mindskedes, åndedragene kortere, og læberne skiftede farve fra askegrå til blå. Før hverken læge eller vogn var kommet, var han død.

"En pludselig sindsbevægelse," sagde lægen, da han ankom. "Temmelig voldsomt endda. Dårlige nyheder?"

"Både gode og dårlige," svarede forsikringsmanden. "Gode, for så vidt som han fandt ud af, at den søde lille pige der var hans barnebarn – dårlige, da han fik at vide, at han var ruineret. Han var den største aktionær i *Titan*. Et hundrede tusinde pund ejede han af aktierne, alt sammen noget, som dette stakkels, kære lille barn ikke vil få." Mr. Meyer så sørgmodig ud, idet han klappede Myra på hovedet.

Kaptajn Barry vinkede ad Rowland, der let rødmende stadig stod ved siden af den tavse skikkelse på sofaen og iagttog mr. Meyers ansigt, på hvilket ærgrelse, jubel og fremhyklet rystelse skiftevis lod sig se.

"Vent," sagde han, idet han vendte sig for at se lægen forlade værelset. "Er det sådan, mr. Meyer," bemærkede han til assurandøren, "at mr. Selfridge ejede aktier i *Titan*, og ville være blevet ruineret, hvis han havde levet, ved tabet af forsikringssummen?"

"Ja, han ville have været en fattig mand. Han havde investeret sin sidste skilling – et hundrede tusinde pund. Og hvis han havde haft noget til overs, ville det gå til at dække hans andel af, hvad selskabet skulle betale for Royal Age, som jeg også forsikrede."

"Var der en kollisionsklausul i *Titan*s police?"

"Det var der."

"Og De tog risikoen, vel vidende at hun ville tage den nordlige rute, for fuld kraft gennem tåge og sne?"

"Det gjorde jeg – som også andre."

"I så fald, mr. Meyer, må jeg fortælle Dem, at forsikringen på *Titan* vil blive udbetalt, lige så vel som de forpligtelser, der hæfter på Dem som følge af kollisionsparagraffen, vil blive

udbetalt. For at sige det kort: Jeg, den eneste, der kan forhindre det, vil nægte at vidne."

"Hvad?"

Mr. Meyer greb ryggen på nærmeste stol, lænede sig ind over den, og stirrede på Rowland.

"De vil ikke vidne? Hvad mener De?"

"Det jeg siger; jeg føler mig ikke forpligtet til at angive Dem mine grunde, mr. Meyer."

"Min gode ven," sagde assurandøren, idet han med udstrakte hænder gik hen mod Rowland, der på sin side undveg ham. Han greb Myras hånd og gik mod døren. Mr. Meyer overhalede ham, låste døren, tog nøglen til sig og vendte sig mod dem.

"Oh, min gode Gud," råbte han, idet hans ophidselse forstærkede hans jiddische accent, "hvad har jeg gjort Dem? Hvorfor lader De mig i stikken? Har jeg ikke betalt Deres lægeregning? Har jeg ikke betalt for vognen? Har jeg ikke behandlet Dem som en gentleman? Har jeg ikke, hvad? Jeg har ladet Dem sidde ned her i mit kontor og kaldt Dem mr. Rowland. Har jeg ikke været en gentleman?"

"Luk den dør op," sagde Rowland stilfærdigt.

"Ja, luk den op," gentog kaptajn Barry. Hans overraskede ansigtsudtryk veg pladsen for et smil ved udsigten til handling fra hans side. "Luk den op, eller jeg sparker den ud."

"Men De, min ven – De hørte kaptajnens indrømmelse – om giften. Ét godt vidne er nok, selv om to er bedre. De vil aflægge ed, min ven, De vil ikke ruinere mig."

"Jeg holder mig til Rowland," sagde kaptajnen barsk. "For resten kan jeg ikke huske, hvad der er blevet sagt – har en forbandet hukommelse. Kom så væk fra den dør."

Hjerteskærende klager – gråd og hulken, den mest ægte tænders gnidsel – blandet med de svagere skrig fra den bange Myra og understreget af fyndige kommandoord i forhold til døren, fyldte det lille private kontor, til forundring for kontoristerne udenfor, og endte til sidst med at døren blev slået af hængslerne.

Kaptajn Barry, Rowland og Myra, fulgt af den ophidsede forsikringsmand afskedssalut i form af en hjertelig og dybtfølt forbandelse, forlod kontoret og nåede ud på gaden. Vognen, de var kommet i, holdt stadig og ventede.

"De kan hente pengene derinde," råbte kaptajnen til kusken. "Vi tager en anden, Rowland."

Rundt om det næste hjørne fandt de en vogn, som de steg ind i, idet kaptajn Barry gav kusken adressen: "Barken *Peerless*, Ostindisk Brygge."

"Jeg tror, jeg har forstået spillet, Rowland," sagde han, idet de begyndte at køre, "du vil ikke ødelægge dette barn."

"Det er rigtigt," svarede Rowland lavmælt og lænede sig tilbage i vognen, svag efter de sidste par minutters ophidselse. "Og hvad angår ret eller uret på min side – ja, så må vi gå længere tilbage for at afgøre det, end til spørgsmålet om udkiksmanden. Årsagen til forliset var fuld fart i tåge. Om så hele besætningen havde været på udkik, havde de ikke kunne nå at se det isbjerg. Assurandørerne kendte farten og løb risikoen. Lad dem nu betale."

"Udmærket – jeg er med dig. Men du må ud af landet. Jeg kender ikke loven, hvad det angår, men de kunne måske tvinge dig til at vidne. Du kan ikke sejle som matros igen – så meget er sikkert. Men du kan få en køje hos mig, så længe jeg sejler et

skib – hvis du vil tage mod den; og du kan regne min kahyt som dit hjem, så længe du vil, husk det! Men jeg ved nok, at du vil over med barnet, og hvis du skal blive her, indtil jeg lægger ud igen, kan der gå måneder, før du er i New York, og i mellemtiden kunne du risikere at miste hende på grund af en eller anden lovparagraf. Men lad mig bare tage mig af det. Der er mægtige interesser på spil i denne sag."

Hvad det var, kaptajn Barry havde i tankerne, var Rowland for træt til at spørge om. Vel ankommet til barken blev han støttet af sin ven ind til en sofa i kahytten, hvor han tilbragte resten af dagen, ude af stand til at forlade den. Imens var kaptajn Barry gået i land igen.

Hen mod aften kom han tilbage, og bemærkede til manden på sofaen: "Jeg har fået dine penge, Rowland, og har skrevet en kvittering for dem til den der fuldmægtig. Han betalte den af sin egen lomme. Du kunne have hentet halvtreds tusinde hos det selskab, eller mere, men jeg vidste jo, at du ikke ville røre deres penge, så jeg slog ham kun for din løn. Du er berettiget til en måneds løn. Værsgo – amerikanske penge – omkring sytten dollars." Han gav Rowland en rulle pengesedler.

"Og her er noget andet, Rowland," fortsatte han, idet han tog en konvolut frem. "Taget i betragtning, at du har mistet alle dine klæder, og desuden din arm, ved dampskibsselskabets officerers skødesløshed, tilbyder mr. Thompson dig dette." Rowland åbnede konvolutten. I den lå to billetter fra Liverpool til New York på første klasse. En hidsig rødme viste sig på hans kinder, og hans sagde bittert:

"Jeg skal altså ikke undslippe alligevel."

"Tag dem, gamle ven, tag dem; jeg tog mod dem for dig, og der er bestilt plads til dig og barnet. Jeg fik også Thompson til at betale din lægeregning og de udgifter, der var i forbindelse med den der jøde. Det er ikke bestikkelse. Jeg kunne godt selv betale for din tur over, men jeg ved nok, at du ikke vil modtage noget fra mig. Du er nødt til at få barnet over. Du er den eneste, der kan gøre det. Den gamle herre var amerikaner, alene her i England – havde ikke engang en sagfører, så vidt jeg kan finde ud af. Skibet sejler i morgen, og nattoget afgår om to timer. Tænk på moderen, Rowland. Jeg gad gerne rejse Jorden rundt, hvis det var mig, der kunne stå der og give hende Myra tilbage. Jeg har selv et barn." Kaptajnens øjne blinkede hurtigt, og Rowlands skinnede.

"Nuvel, jeg tager billetterne," sagde han med et smil. "Jeg modtager bestikkelsen."

"Det var godt. Du vil være kommet til kræfter, når du når over, og når denne moder er færdig med at takke dig, og du igen kan tænke på dig selv, så husk – jeg har brug for en styrmand og ligger her i en måned, før jeg sejler. Skriv til mig, c/o Lloyd's, hvis du vil have en køje, og jeg sender dig et forskud, så du kan komme tilbage."

"Tak skal du have, kaptajn," sagde Rowland, idet han tog den andens hånd. Så kikkede han på sit tomme ærme: "Men jeg står vist ikke mere til søs. Selv en styrmand skal bruge to hænder."

"Nå ja, gør som du vil, Rowland; jeg ville antage dig som styrmand, selv om du slet ikke havde nogen arme tilbage – så længe du bare er i stand til at tænke. Det har været en god ting for mig at møde en mand som dig; og – hør, gamle ven, du må ikke misforstå mig – det kommer ikke mig ved, men du er

fanden gale mig en alt for god mand til at gå i hundene af druk. Du har ikke fået en dråbe nu i to måneder. Vil du begynde igen?"

"Aldrig mere," sagde Rowland, idet han rejste sig. "Jeg har en fremtid nu, lige så vel som en fortid."

14

Det var næsten middag næste dag, da Rowland, siddende i en dæksstol på salondækket på en damper på vej vestover sammen med Myra med udsigt ud over en stor blå flade, fyldt med sejl, at han kom i tanker om, at han ikke havde fået adviseret mrs. Selfridge om, at hendes barn var i sikkerhed. Med mindre mr. Meyer eller hans kompagnoner fortalte historien til aviserne, ville det ikke blive kendt.

"Nå," tænkte han, "glæde kan ikke slå nogen ihjel, og jeg får den at se i fuldt flor, hvis jeg overrasker hende. Men det er nok til at regne med, at det når ud i bladene, før jeg når frem til hende. Det er for god en historie til, at mr. Meyer kan holde den for sig selv."

Men historien slap ikke så hurtigt ud. Mr. Meyer indkaldte de assurandører, der havde været hans kompagnoner i affæren med *Titan*, til en konference, hvor man besluttede at forholde sig tavse hvad angik de kort, de endnu håbede at kunne spille ud med, og bruge endnu nogen tid og nogle penge på at efterspore andre vidner fra *Titan*s besætning og tale et par ord med kaptajn Barry i håb om at forbedre hans erindring. Nogle få stormfulde møder med denne vældige forhindring overbeviste dem om det ørkesløse ved yderligere forsøg i denne retning, og da de efter en uges indsats fandt, at hvert eneste

overlevende medlem af besætningen fra *Titan* havde haft vagt agterude, ligesom et par af dem, der ikke havde, havde taget hyre på skibe med kurs mod Kap eller på anden måde var forsvundet, besluttede de at overlade historien, som Rowland havde fortalt, til pressen, i håb om, at dette ville medvirke til at bringe yderligere vidner for dagen.

Og denne historie, noget forbedret af mr. Meyer, da han fortalte den til journalisterne, og endnu mere forbedret af journalisterne, da de skrev den, især hvad angik isbjørnen – kom på forsiden af de store dagblade i England og på kontinentet, og blev telegraferet til New York, sammen med navnet på den damper, hvor John Rowland var om bord (hans bevægelser var blevet eftersporet i søgningen efter beviser), hvortil den nåede – for sent til at den kunne nå at komme med i morgenudgaven – samme morgen, som han, med Myra på skulderen, kom ned ad landgangsbroen i New Yorks nordhavn. Som følge heraf blev han omringet på kajen af ivrige journalister, der talte om historien og ville have detaljer. Han nægtede at udtale sig, undslap dem, og gennem forskellige sidegader nåede han Broadways trængsel, hvor han gik ind på kontoret hos det dampskibsselskab, i hvis tjeneste han havde lidt skibbrud, og fik fra *Titan*s passagerliste adressen på mrs. Selfridge – den eneste kvinde, der var blevet frelst. Så tog han en vogn op ad Broadway og steg ud foran en stor forretning.

"Vi skal snart se mama, Myra," hviskede han ind i det lille lyserøde øre, "og så skal du være pæn i tøjet. Det er lige meget med mig, men du er et barn fra Fifth Avenue – et lille overklassebarn. Så de her gamle laser kan ikke gå an." Men hun havde glemt betydningen af ordet mama, og var mere

interesseret i støjen og livet på gaden end i hvad slags tøj hun havde på. Inde i forretningen spurgte Rowland efter, og blev henvist til, børneafdelingen, hvor en ung kvinde ekspederede ham.

"Dette barn har lidt skibbrud," sagde han. "Jeg har seksten en halv dollars, jeg kan bruge på det. Giv hende et bad, sæt hendes hår, og brug pengene på en kjole, sko og strømper, undertøj og en hat." Den unge kvinde bøjede sig ned og kyssede den lille pige af ren og skær medlidenhed, men mente, at der ikke var meget at gøre for en sådan sum.

"Gør Deres bedste," sagde Rowland, "det er alt, hvad jeg har. Jeg venter her."

En time senere kom han atter ud fra forretningen med Myra, uden en øre på lommen. Hun var smukt klædt i sit nye tøj, og de blev stoppet på hjørnet af en politimand, der havde set dem komme ud, og som uden tvivl undrede sig over en sådan sammensætning af laser og silkebånd.

"Hvis er det barn, du har der?" spurgte han.

"Jeg tror, det er fru oberst Selfridges," svarede Rowland i en storsnudet tone – alt for storsnudet.

"Du tror – men du ved det ikke? Kom du hellere med tilbage til forretning, min gode turist, så skal vi få at se, hvem du stjal det fra."

"Udmærket, hr. betjent, jeg kan bevise, det er mit." De gik tilbage, betjenten med hånden på Rowlands skulder, og blev mødt ved døren af et selskab på tre eller fire personer, der var på vej ud. En af dem, en ung kvinde klædt i sort, skreg gennemtrængende og løb hen mod dem.

"Myra," råbte hun. "Giv mig mit barn – giv mig hende!"

Hun huggede barnet ned fra Rowlands skulder, omfavnede det, kyssede det, græd og skreg over det, hvorpå hun, uden at bemærke den mængde, der havde samlet sig om dem, besvimede i armene på en indigneret ældre herre.

"Din skurk!" udbrød han, idet han hævede sin stok over Rowlands hoved med sin frie arm. "Vi har fanget dig. Betjent, tag den mand med på stationen. Jeg kommer senere og indgiver anmeldelse på min datters vegne."

"Har han altså stjålet barnet?" spurgte politimanden.

"Helt bestemt," svarede den gamle herre, idet han sammen med de andre bar den bevidstløse unge moder hen til en vogn. De steg alle ind, mens den lille Myra skreg efter Rowland fra armene på et kvindeligt medlem af selskabet, og kørte bort.

"Følg med her," sagde betjenten, idet han gav sin fange et let slag i hoved med sin stav og trak afsted med ham.

Og under bifald fra en anerkendende folkemængde blev den mand, der havde kæmpet med og overvundet en sulten isbjørn slæbt afsted gennem gader som et sygt dyr af en new-yorker-politibetjent. Det er den fordummende virkning, civilisationen har på mennesker.

15

I byen New York findes der hjem, der er så gennemtrængt af en atmosfære så ren, så ophøjet, så følsom over for de bevægelser, der følger af menneskelige lidelser og misgerninger, at deres beboere er fuldstændig hævede over enhver anden overvejelse end den, der vedrører den stakkels menneskeheds åndelige velfærd. I disse hjem kommer de nyhedshungrende, sensationslystne dagblade ikke.

I samme by findes der værdige embedsmænd – medlemmer af klubber og foreninger – der er længe oppe om aftenen, og derfor ofte ikke når at komme ud af sengen i så god tid, at de når at læse dagens aviser, før retten åbner.

Ligeledes i New York findes der avisredaktører, der er mavesure, irriterende og ligeglade med journalisternes følelser og professionelle stolthed. Når en journalist har fejlet – uanset om det er hans egen skyld eller andres – vil sådanne redaktører sommetider sætte ham til at referere fra retssalene, hvor der sjældent sker noget, der er værd at trykke.

Morgenen efter John Rowlands anholdelse befandt tre journalister, der var udsendt af tre sådanne redaktører, sig i en retssal, hvorover en af de føromtalte længesovende embedsmænd præsiderede. I denne retssals baglokale stod Rowland, laset i tøjet, med blå mærker efter betjentens stav og temmelig medtaget efter at have tilbragt natten i en celle sammen med andre ulykkelige, der var mere eller mindre skyldige i forbrydelser mod samfundet. Da hans navn blev råbt op, blev han skubbet gennem en dør, gennem en række betjente – som hver for sig gjorde sig nyttige ved at give ham et skub på vejen – og ind i skranken, hvor den trætte og alvorligt udseende embedsmand gloede på ham. I et hjørne af salen sad den gamle herre fra dagen før, den unge moder med lille Myra i skødet, samt et antal andre damer – der alle havde et stærkt ophidset udtryk, og som alle, bortset fra den unge moder, sendte giftige blikke i retning af Rowland. Mrs. Selfridge, der var bleg og huløjet, men samtidig havde et lykkeligt udtryk, tillod sig ikke at lade noget blik hvile på ham.

Betjenten, der havde arresteret Rowland, blev taget i ed, og vidnede om, at han havde standset fangen på Broadway, mens denne var ved at bortføre barnet, hvis rigt udseende tøj havde fanget hans opmærksomhed. Der lød ringeagtende snøft fra hjørnet sammen med lavmælte bemærkninger som: "Rigt udseende – nu be'r jeg – billige trykte stoffer!"

Mr. Gaunt, anklager og vidne, blev kaldt i skranken.

"Denne mand, Deres Nåde," begyndte han ophidset, "var en gang en gentleman og en flittig gæst i mit hus. Han bad om min datters hånd, og da hans anmodning ikke blev hørt, truede han med hævn. Sådan er det, sir. Og derude på Atlanten, hvor han havde forfulgt min datter, forklædt som sømand, prøvede han at myrde dette barn – mit barnebarn – men han blev opdaget ..."

"Hold inde," afbrød dommeren. "Hold Dem til den forhåndenværende forbrydelse."

"Javel, Deres Nåde. Da han altså ikke havde held med sit forehavende, stjal han, eller lokkede den lille fra hendes seng, og i løbet af mindre end fem minutter var skibet forlist, og han må være undsluppet med barnet i ..."

"Var De selv vidne til alt dette?"

"Jeg var der ikke, Deres Nåde; men vi har det fra kaptajnen, en fin herre ..."

"Vær så venlig at forlade vidneskranken, sir. Det er nok. Betjent, blev denne forbrydelse begået i New York?"

"Javel, Deres Nåde, jeg fangede ham skam selv."

"Hvem stjal han barnet fra?"

"Den kvinde, der ovre."

"Frue, vil De være venlig at komme til vidneskranken?"

Med barnet på armen, aflagde mrs. Selfridge ed, og med lav, skælvende stemme gentog hun, hvad hendes fader netop havde sagt. Siden hun var en kvinde, fik hun af dommeren, der mente at forstå sig på dette køn, lov til at fortælle sin historie på sin egen måde. Da hun omtalte mordforsøget ved rælingen, blev hun stærkt ophidset. Så fortalte hun om kaptajnens løfte om at lægge manden i jern, hvis hun ville vidne mod ham – om den påfølgende manglende årvågenhed, og hvordan hun savnede barnet umiddelbart før forliset – om hvordan hun var blevet reddet af den tapre kaptajn, og hans overbevisning om at have set hendes barn i denne mands arme – den eneste mand i hele Verden, der ville skade det – om de efterfølgende nyheder om, at en båd med sømænd og børn var blevet taget op af en damper fra Middelhavsområdet – hvordan der var blevet udsendt detektiver, der havde rapporteret en sømand, svarende til denne mands beskrivelse, som havde nægtet at overgive et barn til konsulen i Gibraltar og var forsvundet med det – om hendes glæde, da hun fik nyheden om, at hendes barn var i live, og fortvivlelse over ikke at have set hende, før hun havde mødt hende i denne mands arme på Broadway den foregående dag. På dette tidspunkt blev hun overvældet af forurettet moderfølelse. Med blussende kinder og øjne, som lynede af foragt og vrede, pegede hun på Rowland, og næsten skreg: "Og han har lemlæstet – pint min lille pige. Der er dybe sår på hendes lille ryg, og lægen sagde så sent som i går aftes, at de var lavet med et skarpt redskab. Og han må have forsøgt at forvrænge og ødelægge mit barns forstand, eller har tvunget hende gennem de frygteligste oplevelser, for han har lært hende at bande – på det mest afskyelige – og i går aftes, da jeg fortalte

hende om Elisha og bjørnene og børnene, brast hun i den mest rædsomme og utrøstelige skrigen og hulken."

Her endte hendes vidneudsagn med at hun brød sammen; hun græd og hulkede hysterisk, ind imellem afbrudt af formaninger til barnet om ikke at sige det slemme ord, for Myra havde fået øje på Rowland og råbte hans kælenavn.

"Hvilket forlis er der tale om – hvor var det?" spurgte den forbløffede dommer, uden egentlig at spørge nogen særskilt.

"*Titan*!" råbte et halv dusin journalister fra den anden ende af lokalet.

"*Titan*," gentog dommeren. "I så fald blev forbrydelsen begået på åben sø under engelsk flag. Jeg kan ikke se, hvorfor denne sag bliver indbragt for denne ret. Har fangen noget at sige?"

"Intet, Deres Nåde." Svaret lød nærmest som en tør hulken.

Dommeren så på manden med det askegrå ansigt og det lasede tøj, og sagde så til retsskriveren: "Lad anklagen lyde på vagabondering – øh –"

Skriveren, der var skubbet frem af journalisterne, stod lige ved siden af ham. Han lagde en morgenavis foran ham, pegede på nogle overskrifter, og trak sig atter tilbage. Sagen blev suspenderet, mens retten læste dagens nyheder. Efter et par minutter så dommeren atter op.

"Vil den anklagede tage det venstre ærme ud fra brystet," sagde han skarpt. Rowland adlød mekanisk, og det hang slapt ned langs hans side. Dommeren bemærkede det, og læste så videre. Endelig foldede han avisen sammen og sagde:

"De er den mand, der blev reddet fra et isbjerg, ikke sandt?" Den anklagede bøjede hovedet.

"Frifundet!" Ordet blev råbt frem på en meget udommerlig måde. "Frue," tilføjede dommeren, med lysende øjne, "denne mand har ikke gjort andet end at redde Deres barns liv. Hvis De vil være så venlig at læse om, hvordan han har forsvaret det mod en isbjørn, når De er kommet hjem, tvivler jeg stærkt på, at De vil fortælle hende flere bjørnehistorier. Et skarpt redskab – ha!" Hvilket udbrud heller ikke var meget dommerligt.

Mrs. Selfridge forlod retssalen med et noget videre mystificeret og fornærmet ansigtsudtryk sammen med hendes indignerede fader og deres venner, alt imens Myra råbte sit profane kælenavn efter Rowland, som var faldet i hænderne på journalisterne. De ville gerne underholde sig med ham efter fagets sædvane, men han ville ikke underholdes – endsige tale. Han undslap og blev opslugt af Verden udenfor; da aftenaviserne udkom den dag, var begivenhederne i retssalen alt hvad der kunne tilføjes til morgenens historie.

16

Om morgenen den følgende dag fandt en enarmet havnesjover en gammel fiskekrog og nogle ender snøre, som han bandt sammen, så gravede han noget madding op og fangede en fisk. Han var sulten og havde ingen ild, så han byttede fisken med et måltid mad hos kokken på en coaster, før natten faldt på, havde han fanget to mere, af hvilke han byttede den ene og solgte den anden. Han sov under molen – dér krævede man ikke husleje – fiskede, byttede og solgte i en hel måned. Derpå købte han et brugt sæt tøj og fik en barbering. Hans forandrede udseende fik en skibsformand til at hyre ham til at losse og laste, hvilket var mere lukrativt end fiskeriet, og efterhånden gav ham råd til en

hat, et par sko, og en overfrakke. Så lejede han et værelse og sov atter i en seng. Inden længe fandt han arbejde med at udskrive kuverter for et postordrefirma, hvor hans smukke håndskrift sikrede ham fast arbejde; efter få måneder bad han sine arbejdsgiver om at påtegne en ansøgning om at få lov at tage embedsmandseksamen. Dette blev imødekommet, eksaminationen var let overstået, og alt imens han ventede, skrev han adresser på kuverter. Han købte også nye og bedre klæder, og syntes ikke at have noget besvær med at overbevise nogen om, at han var en fin herre. To år efter hans eksamen fik han tildelt en indbringende position ved et regeringskontor, og idet han satte sig til rette ved bordet i sit nye kontor, kunne man høre ham sige for sig selv: "Nu, John Rowland, tilhører din fremtid dig selv. Du har blot måttet lide i fortiden på grund af en forkert vurdering af vigtigheden af kvinder og whisky."

Men han tog fejl, for inden seks måneders forløb modtog han et brev, der – i uddrag – lød således:

> De må ikke tro, jeg er ligeglad eller utaknemmelig. Jeg har set til på afstand, imens De har gennemført Deres smukke kamp for at komme ovenpå igen. De har vundet, og jeg er glad, og jeg ønsker Dem til lykke. Men Myra lader mig ikke i ro. Hun spørger ustandselig efter Dem og græder også sommetider. Jeg kan ikke holde det ud længere. Vil De ikke nok komme og besøge Myra?

Og han gik hen for at besøge – Myra.

Note 1: **Skabmand:** Person, der er bådsmandens hjælper, og hvis specielle arbejde er at udlevere og holde regnskab med forbrugsgodset på et skib. *Overs.anm.*

Note 2: **Slapkiste:** Kiste eller rum om bord på et skib, der indeholder beklædningsgenstande, tobak, piber m.m., som kaptajnen sælger til besætningen, når skibet er på langfart. *Overs.anm.*

Note 3: **Baratteri:** Pligtovertrædelse af skipper eller mandskab til skade for rederen eller ejeren af ladningen. *Overs.anm.*

En skæbnesvanger fejltagelse

En fortælling om japanske æresbegreber, som forklarer en nylig stedfunden verdensbegivenhed.

Krydseren gik med en fart, så at man skulle have troet, det blæste en tyve knobs brise, så stærkt var lufttrykket; men i virkeligheden var der ikke spor af vind. Søen lå glat og blank undtagen der, hvor skruerne piskede vandet i strømme af lysende ild. Der var ingen stjerner på himlen, og disen skjulte den manchuriske kyst, som lå tæt ovre mod øst.

Vi holdt skarp udkig forude. Nattens skønhed gjorde et vist indtryk på den unge fjerde officer, og holdt ham usædvanlig vågen. Han forblev på dækket, længe efter at han var blevet afløst klokken tolv, sad og røg, og tænkte over tilværelsen. Han drev agterud, igennem passagen til mandskabets lukafer, hvor han ikke havde noget at gøre, og han stoppede først helt ude over agterspejlet, hvor patentloggens drejende line ustandselig svingede rundt og bevægede rotatoren, som angiver det sejlede antal mil.

Der var kommet en tørn på loglinen omtrent halvanden meter agten for lønningen; den generede ikke linens drejninger, men den ærgrede ham. Han kunne have trukket linen ind, og slået tørnen ud, og atter slækket den, eller som officer kunne han have ladet en af matroserne besørge den kedsommelige forretning; men han følte sig så underlig til mode i denne skønne nat, og han gjorde ingen af delene. Han

klatrede ud over det lille galleri, som altid indhegner et skibs agterdæk, og udstrakte sin venstre hånd imod linen.

Men førend han havde nået den, kom et eller andet inden for hans synskreds, og fik ham til at se nedefter. Det var en hel masse lysende bobler, der ligesom steg op af vandet, og som nærmede sig skibet med rasende fart; nærmest så det ud til at være luftbobler fra en uhyre stor, hurtigsvømmende fisk. Men hvilken fisk kunne skyde sådan en fart? Hvad – undtagen? den lammende tanke stod ham ikke en gang rigtig klar.

Det gav blot et sæt i ham i dette kritiske øjeblik, hans højre hånd slap sit tag, og han faldt, med hovedet først, baglæns ned i søen. Hans hoved slog mod noget hårdt, langt der nede, og han følte sig et øjeblik halvt bedøvet, og havde ikke kraft til at råbe om hjælp. Skibet var allerede en fuld længde borte, og vagtposterne havde ikke en gang lagt mærke til, at løjtnant Halpin var faldet over bord.

Han var ung og stærk, og en udmærket svømmer. Søen var rolig, og kysten ovre imod øst kun to kvartmil borte. Han flød på ryggen, og hvilede sig lidt, mens han glædede sig over, at i det mindste månen var på himlen, den ville lede ham østover, indtil den havde nået meridianen. Med nogen vanskelighed fik han sine sko og sit overtøj af, og derefter gav han sig til at svømme løs, som han tænkte sig, på en fire timers svømmetur. Men den var forbi i løbet af en times tid, da havde månen nemlig passeret meridianen, og kysten var endnu ikke synlig i disen. En lang, mørk genstand kom til syne foran ham, han troede først, det var en kæntret båd, men da han svømmede nærmere, så han, at det var en cylinder af stål. Den ene ende var rund og den anden spids og kegleformet. Størsteparten af den

var under havfladen. Hans stilling havde lært ham at kende en sådan indretning, og nu havde altså hans første lammende tanke, da han så lysboblerne fra skibet, fundet bekræftelse.

"Det er en Whitehead-torpedo," udbrød han. "Det er den, som lavede boblerne. Jeg er faldet lige i dens retning. Den skulle naturligvis have ramt skibet; men skød forbi. Nu har den mistet farten, og driver omkring. Jeg må have svømmet i det mindste en kvartmil, og længere holder torpedoen heller ikke farten."

At det var mere end usandsynligt, at nogen skulle have haft i sinde at torpedere en af Forenede Staters krydsere, tænkte han ikke på; han var stadigvæk en lille smule ør af rystelsen ved faldet og det slag, han havde fået. Han svømmede hen imod den runde ende, og skruede det lille propelhjul af, som ved et sammenstød tænder satsen, og da han således havde sikret sig imod en eksplosion af de to hundrede pund dynamit, steg han op på den mekaniske søhest, som med sine ni og tresindstyve pund af komprimeret luft let bar ham på søen, så at han nu kunne sidde forholdsvis mageligt i vand til livet.

Han gav sig til at undersøge torpedoen nærmere, fandt at der stadigvæk var tilstrækkelig komprimeret luft i luftkammeret, og følte sig sikker på at blive skyllet i land, om ikke før så i morgen en gang. Ud på natten lettede disen, og han så nu kysten, ikke ret langt borte.

Imellem kysten og hans torpedo fik han øje på en bøje, der lignede en tønde, og hvorfra der udgik en slags mast; men hvad der var det mærkeligste, ud af toppen af tønden stak der en mands hoved og skuldre, og da den langsomt nærmede sig, drevet frem af en eller anden skjult kraft, så Halpin, at manden

var en japaner, og at hans mandelformede øjne næsten var runde af forbavselse.

"Hvorledes er det, De svømmer?" råbte japaneren, da den mærkelige cylinder, som Halpin nu så var af fint maskinstål, stoppede lige ved torpedoen. "Hvad er det, De sidder på?"

"Jeg sidder på en Whitehead-torpedo," sagde Halpin muntert. "Hvad sidder De på?"

"Det er en undervandsbåd. Jeg søger efter en torpedo. Jeg har lige fyret på en russer; den gik tabt, og den er meget værdifuld."

"Jeg vil se Deres russere hængt," sagde Halpin. "De fyrede på de Forenede Staters krydser *Syracus*; men alt hvad de opnåede var at skræmme mig over bord. Kender De ikke en russer fra en amerikaner?"

"Og De hørte til det skib? De faldt over bord, siger De?"

"Ja, og jeg fandt dette stykke legetøj. Hvad er det for en undersøisk tingest, De har der?"

"Hør," svarede han, "kan De hjælpe os lidt med at få torpedoen ind i skyderøret?"

"Ja, jeg vil hjælpe Dem," sagde Halpin, "hvis De vil tage mig om bord, jeg er fuldstændig forkommen."

Japaneren råbte nogle få ord ned på sit eget sprog, og et krumt dæk og en spids skibssnabel hævede sig op af søen. To andre japanere kom op, og sprang over bord. Sammen med Halpin fik de torpedoen bakket ind i et af de to skyderør, som sad på hver side af ståltønden, over den spidse snabel. Så hjalp de Halpin, der var øm i benene, op på det krumme dæk, hen til stålcylinderen, hvor den første japaner, en klogt udseende fyr i løjtnantsuniform, høfligt bød ham velkommen, og indbød ham til at gå ned ad en stige.

"Det er den første undervandsbåd, jeg har været nede i," sagde Halpin, da han stod på det sidste trin, og så sig omkring blandt en masse ventiler, indikatorer og rør, som sad på de runde stålvægge, der omgav ham; "men jeg har studeret dem teoretisk. Sig mig, hvorledes får man tørre klæder på her, hvis man falder over bord?"

"Jeg har noget, De kan skifte med," sagde hans redningsmand, "og oven i købet en frakke med Deres egne tjenesteknapper. Jeg fik den i Anapolis, hvor jeg har studeret."

"Ja, hvis De har studeret der," sagde Halpin, "så kan jeg ikke forstå, at De kunne gøre Dem skyldig i sådan en fejltagelse. Så må De jo kende *Syracus* – der er ikke noget, der ligner den i den russiske flåde."

"Det gør *Retvizan*", sagde han, "det var hende, jeg var på udkig efter. Hun har tre skorstene, to master og sidegallerier. Men hvorledes faldt De over bord?"

"Ja, sidegallerier! Tak skal De have, men en halv snes skibe af enhver nations flåde har sidegallerier. Det var netop der, jeg faldt ned fra. Hvis De havde set Dem ordentligt for, ville De have opdaget mig, og jeg ligner vel ikke nogen russer?"

"Mine øjne er meget dårlige," sagde japaneren, "og mine briller gik itu i går."

"Nå," sagde Halpin, "så skulle De vist hellere stole på en andens øjne. Hvis De havde torpederet onkel Sams krydser i aftes, havde det set galt ud for Japan. For resten troede jeg *Retvizan* lå på bunden af Port Arthurs havn?"

"Nej," sagde japaneren, "hun er blevet repareret og skal være på vej ud. Vi holder udkig efter hende." Mens han talte, havde han taget tørre klæder frem, og Halpin følte sig snart opvarmet

og vel til mode. Der var ikke nogen særskilt kahyt, det var et langt, elektrisk oplyst, hvælvet rum; i den forreste ende var torpedoudskydningsrørene, i den agterste maskinen og motoren. Mens Halpin klædte sig om, var den øverstbefalende gået op, og resten af besætningen, heri også indbefattet maskinisterne, havde travlt med at hale den reddede torpedo ud af røret, for igen at fylde den med komprimeret luft.

Førend de var færdige med det, var Halpin i tøjet, og nu kom de, syv i tallet, alle lig hinanden som brødre, og satte sig på de faste siddepladser langs stålskroget.

To forblev dog forude og satte sig ved siden af torpedoudskydningsrørene; en af dem, øjensynlig en kvartermester, tog stilling ved rattet, som beherskede det horisontale ror, og fire maskinister og elektrikere gik bag ved til maskinen og dynamoen.

Det indviklede system af rør og ventiler var anbragt sådan, at enhver mand kunne passe sit arbejde uden at fjerne sig fra sin siddeplads, hvilket hjalp til at holde båden vandret. Halpin satte sig midtskibs og spurgte chefen:

"Hvor skal De nu hen? Det skulle vel ikke være et eller andet sted, hvor jeg kunne komme ud og om bord på mit skib; hun var på vej til Newchwang."

"Nej, De kan ikke komme om bord i Deres skib før krigen er forbi. De har nu lært denne bås eksistens at kende, og det er en del af vor krigspolitik at holde den hemmelig."

"Hvadbehager?" spurgte Halpin forbløffet, "vil De holde en officer i de Forenede Staters marine tilbage?"

"De ville vel ikke have, at jeg skulle have taget torpedoen fra Dem og ladet Dem drukne? Jeg reddede Dem, det må være

tilstrækkeligt."

"Hvad er Deres navn, må jeg spørge?" spurgte den amerikanske officer. "Mit er Richard Halpin fra de Forenede Staters krydser *Syracus*".

"Sagu Matsumaro, løjtnant i den japanske marine, chef på den undersøiske torpedobåd *Hachi*."

"Nå, det er godt, løjtnant Matsumaro. Fortæl mig nu, hvor De skal hen."

"Rundt om Liaotang-halvøen, hvor vi fandt vort sidste offer."

"Offer?" spurgte Halpin. "Hvad vil det sige?"

"*Petropavlovsk* med admiral Makarow, storfyrst Cyril og syv hundrede mand om bord!"

"Hvadbehager! Vil De fortælle mig, at denne båd – var det da ikke en flydende mine?"

"Det var denne båd," sagde japaneren, idet hans smalle øjne gnistrede, "Dem kan jeg jo godt sige det til, da De ikke kan røbe det. Denne lille båd, som ingen fremmede kender eller har set, bragte det vældige panserskib til at synke, mens russerne og hele verden tror, at det var en mine. En mine," tilføjede han foragteligt, "hvilken mine kunne ramme et panserskib under damp midtskibs?"

"Store Gud!" sagde Halpin, "det har jeg jo netop tænkt på. Nå, det var virkelig Dem. Men hvorfor løber De så ikke ind i Port Arthur og torpederer dem alle sammen?"

"Nu glemmer De minerne; vi har ingen kort, og vi har ikke noget bestemt at holde os til. I en undersøisk båd ser man forfærdelig dårligt. Den er i meget større fare end dem, der bevæger sig på overfladen."

"Nå, så ligger De altså på lur efter dem. Tror De *Retvizan* er ude?"

"*Retvizan* er repareret og er gået ud. Hun blev rapporteret her i farvandet; men er altså blevet forvekslet med Deres skib. Nu vil vi gøre en lille tur rundt."

"Det blev fortalt, at også andre var stødt på miner," sagde Halpin, "var det heller ikke rigtigt?"

"*Pobieda* stødte ikke på nogen mine."

"Nå, *Pobieda* har De også slagtet, er der flere?"

"*Poltava*, *Askold*, *Diana*, *Boyarin*, og *Jenisej*."

"Du milde! Og De bliver ved, kan jeg tænke, indtil De har gjort det af med hele den russiske flåde?"

"Jeg har videregående planer end det. De armerede skibe skal forsvinde fra alverdens flåder. Jeg er nødt til at komme op til overfladen hver tiende dag for at forny luften, og en gang i løbet af fire måneder må jeg proviantere, undertiden hyppigere, når vi har brug for torpedoer."

"Men De må da komme op for at holde udkig?"

"Hverken for at høre eller se. Må jeg vise Dem min telefon? Prøv en gang at tage den på."

Japaneren tog et langt bøjeligt rør med øreklapper, af den slags som telefondamerne bruger, ned, og med en håndbevægelse til maskinisten stoppede han maskinen.

Da Halpin havde taget apparatet på, hørte han en stærk støj, der tog af og tog til, med regelmæssige mellemrum.

"Det er brændingen mod kysten to mil borte," forklarede Matsumaro, da Halpin havde beskrevet den. "Vandet bringer lyden meget længere end luften. Selv i storm kan jeg høre en dampers skrue fem mil borte."

"Men hvad er det for en indretning?"

"Det er min egen opfindelse. Jeg har egentlig ikke givet den noget navn. Det er en parabolisk reflektor med telefon-diaphragme i hulheden. Det står i forbindelse med en vinkelmåler, som angiver lydens retning," tilføjede han og gav igen signal til maskinisten.

"Den er god," indrømmede Halpin, idet han tog øreklapperne af. "Jeg får en uhyre respekt for jer gule sataner! Men hvordan kan I se? Ved hjælp af et periskop, formoder jeg?"

"Det er også min egen opfindelse," sagde japaneren "og den er bedre end noget periskop. Lagde De mærke til det cirkelrunde dæk, som omgav den hule mast? Masten har en linse i toppen, og dækket agerer mørkekammer. På tolv fods dybde, med kun tre fod mast over vandet, får jeg et levende lilleput-billede af enhver genstand, enhver sø og ethvert skib på horisonten."

"Og er det pålideligt?"

"Det har været det til nu," svarede den anden, "indtil i går aftes, og havde vi ikke haft det stærke månelys, ville jeg næppe have forvekslet Deres skib med *Retvizan*."

"Men hvad slags linse giver et rundt spejlbillede?" spurgte Halpin eftertænksomt.

"Ja, det er min hemmelighed," svarede Matsumaro smilende.

"Om forladelse," sagde Halpin, "jeg glemte, hvor og hvem jeg er."

"De skal nok få det at vide en gang. Jeg vil give den til Forenede Stater, når den har tjent Japan. De skal også få min trådløse telegraf, med hvilken man kan telegrafere gennem søen."

"De er jo et geni!" udbrød Halpin.

"Jeg er opdraget i Amerika, og jeg skylder dette land meget."

"Og Deres mandskab? Er det værnepligtige?"

"Nej, hverken mandskab eller officerer. De er indøvede af mig, og vi er alle samuraier."

"Samuraier?" sagde Halpin. "Japans adel?"

"Det kan De godt kalde det; men det kan nu ellers ikke sammenlignes med nogen klasse i Amerika eller andet steds. Det er den gamle krigerkaste, med slægtstraditioner der går årtusinder tilbage, og som De måske ved, må en samurai ikke overleve et fejlgreb eller en ydmygelse?"

"Det må være lige hårdt nok," sagde Halpin, "så dør I vel alle sammen i en ung alder?"

"Ikke alle; jeg for eksempel, håber at leve. Jeg har endnu aldrig begået et misgreb. Jeg har bygget denne båd, og konstrueret den. Jeg har foræret den til mit land, og er blevet ophøjet i rang. Jeg har gjort russerne mere skade end alle mine landsmænd tilsammen. Nej, jeg har endnu ikke begået noget misgreb."

"De var nær ved det i aftes; hvad ville De egentlig have gjort, hvis De havde blæst agterdelen ud af *Syracus*?"

Matsumaro så alvorligt på ham og sagde langsomt:

"Det er sandt, jeg var nær ved det. Det ville have været ensbetydende med harakiri for os alle sammen." Han pegede op på et kort, tveægget sværd, og Halpin gøs.

"Det vil sige, I ville have skåret maven op på jer selv. Lad være med den slags ting, løjtnant. Vi har et gammelt ordsprog som siger: 'Hvis det ikke lykkes første gang, så forsøg igen!' eller 'Bedre held næste gang!' Men hvorledes opererer De egentlig?"

Matsumaro svarede:

"Jeg modtager kun instrukser om natten gennem trådløs telegraf, fra admiral Togos privatkahyt. Han er den eneste i hele flåden, foruden os, som kender bådens eksistens. Jeg går aldrig op til overfladen, når et skib er i sigte. Jeg finder ofret i mit *camera obscura*. Jeg ligger på lur to favne under vandet, og jeg sejler således, at jeg krydser ofrets kurs. I det kritiske øjeblik, når torpedoens retning er sikker på at være rigtig, går den af: 'Puf!' – 'Wisch!' – og så hører Verden om nok en flydende mine."

"Men hvis der nu sker en katastrofe, hvorledes kommer De så ud?"

"I så fald," svarede japaneren, "kan vi alle undslippe med undtagelse af en. Udskydningsrørene er atten tommer i diameter, en mand kan kravle ind i dem, og han skal da bære sig ad på følgende måde: i det øjeblik han kommer ind, skal han trække vejret dybt, der åbnes for hullet i boven, vandet strømmer ind, og han fyres ud igennem det ved hjælp af komprimeret luft, ligesom en torpedo."

"Og en må blive tilbage, fordi han ikke kan skyde sig selv ud?" spurgte Halpin.

Japaneren bukkede alvorligt.

"Det ville blive mig, chefen!" sagde han blot.

Da Halpin vågnede den næste morgen, var der stor travlhed om bord i den undersøiske båd.

"Hvad er der i vejen, løjtnant!" spurgte Halpin. "Har De fået forbindelse med Togo?"

"Ja, mens De sov," svarede han. "Flåden er her i nærheden; men jeg ved ikke rigtig hvor. Vi er ti kvartmil sydøst for Port

Arthur, og admiral Togo melder mig, at *Retvizan* er ude; men for resten har jeg brug for Deres øjne, hvis De vil være så elskværdig at hjælpe mig? Det er nemlig temmelig tykt deroppe."

På spejlet så Halpin et stort, gråt skib, som styrede næsten ret ned imod den usynlige undersøiske båd. En tæt, sort røg stod ud af skorstenene og slog ned omkring hendes dæk, som man ofte ser ved lavt barometertryk. Fra tid til anden så man en mast, pansertårne, kanoner, og broen forude; en gang tre skorstene.

"Hvad mener De?" spurgte Matsumaro. "Har den sidegallerier? Det er ikke Deres skib *Syracus*; men er det *Retvizan*?"

"Jeg ved det ikke," sagde Halpin, idet han nøje studerede billedet, "det er jo temmelig tåget. Det er ganske sikkert et panserskib, det kan man se på størrelsen af det forreste tårn. Jeg har kun set et fotografi af *Retvizan*. Hvis jeg ikke tager meget fejl, er dens skorstene blevet forlænget."

"Ja, nu får vi det snart at se. Jeg passer særligt på sidegalleriet."

"Stol nu ikke for sikkert på det, løjtnant," sagde Halpin, "det har Deres store slagskib *Hatsuse* også, jeg så hende i Hongkong. Pas på ikke at blæse Deres egne landsmænd i luften."

"Det ved jeg," sagde Matsumaro vrissent; "men De må nu heller ikke tro, at jeg tager fejl af mit eget lands skibe."

"Det vil jeg heller ikke håbe," svarede Halpin tørt. "Men De kendte dog ikke *Syracus*."

"I månelyset, nej, men på mit panorama, ja."

Billedet i spejlet blev større, det pansrede uhyre kom stormende frem, ikke en kilometer borte, og dens retning var således, at den måtte krydse boven af det undersøiske fartøj. Langt agter ude, men endnu meget utydeligt og mørkt, kom et andet skib til syne, og kort efter endnu et, som dunkle pletter i den grå morgentåge. En hel flåde var det, som kom op i slagorden, men ingen af skibene viste nationalflag, og en tæt røg indhyllede dem alle.

Nogle få øjeblikke løftedes tågen til bagbord, og vi så andre skibe, fragtdampere og fuldriggere; men den lukkede sig hurtigt om dem på ny, og var nu snarere tættere end før.

"Gud ved om hele den russiske flåde er i færd med at stikke ud fra Port Arthur," sagde Matsumaro.

"Det ser ud til det," sagde Halpin, "hvis det er russere; men det er svært at sige nu til dags, det ene lands slagskibe ligner det andets, og – ved Gud i Himlen – hun vender!"

Det store slagskib gjorde en brat svingning til styrbord, og Halpin så Matsumaros smalle øjne formelig gnistre i det svage lys, som herskede nede i den undersøiske båd. Så drejede japaneren hårdt på roret.

"De har set vor periskopmast," sagde han, "og når de stikker af for periskopet, er det klart, at det må være russere, for de har ingen undersøiske fartøjer. Ah, nu ser jeg sidegallerierne, det er *Retvizan*."

Røgen trak væk et øjeblik og viste tydeligt sidegallerierne, men førend Halpin kunne sætte sig nøjere ind i skibets detaljer, gav den japanske løjtnant ham et vink om, at der ikke var meget albuerum, og han gik ned. Lidt efter blev der udvekslet kommandoer og svar på japansk mellem løjtnanten og de fire

mænd ved torpedoudskydningsrørene, derpå hørtes et skarpt, fyndigt ord fra Matsumaro, som blev besvaret ved, at en mand drejede på en ventil. Et sus og et klask fulgte umiddelbart efter, og Halpin vidste nu, at en torpedo var udskudt. Straks efter forkyndte de samme lyde, at den anden torpedo var affyret.

Det var næppe sket, førend Matsumaro kom styrtende ned fra periskopet, trak knæene op under sig, begravede sit ansigt i sine hænder, og bøjede hovedet dybt ned mod gulvet, mens han hulkede og sukkede som et barn. Hans mænd stimlede sammen om ham, og Halpin spurgte:

"Hvad er der i vejen?"

Matsumaro svarede ikke, og Halpin gik så alene op ad stigen. Han så da på billedet en rødmalet linje, som lå langs med overbygningens grå farve, og tillige, at skorstenen var en lige cylinder. Han bøjede sig ned mod mandskabet neden under og sagde:

"Her er vist noget galt på færde, det er et galt skib I har torpederet; men det må være en russer, ellers ville han ikke fyre på os."

Fyret blev der, selv her under søen kunne Halpin høre braget af batterierne, og suset og plasket af projektilerne, som blev sendt efter periskopet.

Da Halpin lidt efter så på billedet, var det fuldstændig forvandlet. Om bord på det store slagskib stod flammerne højt til vejrs, det viste sig på periskopet som en skælvende masse af farve og lys. Kort tid efter skiftede billedet atter, skibets linjer var nu helt krumme, og skroget sank dybere og dybere i søen, mens en tyk, gul røg hang tæt over hende. Nu så man forenden af en blodrød køl, lidt efter dannede den en vinkel med

havfladen på halvtredsindstyve grader, nu måtte over en tredjedel af dens længde være oven vandet, og så pludselig gik den næsten lodret til bunds med agterstavnen først.

Da Halpin kom ned igen, så han Matsumaro med det tveæggede sværd, der før havde hængt på væggen.

"Hvad har De i sinde?" spurgte Halpin. "Skibet er sunket; men det var ikke *Retvizan*. Hvad tror De, det var for et?"

"Det er lige meget," sagde Matsumaro, "jeg har begået en fejltagelse."

Halpin lagde nu først mærke til, at båden var blevet ramt af et projektil, og havde fået en lille læk, gennem hvilken vandet piblede ind. Han spurgte Matsumaro, om det ikke skulle stoppes, men denne rystede blot på hovedet.

Nu blev Halpin hidsig og sagde:

"Kalder De det at begå en fejltagelse, at De har torpederet det gale skib? Deres øvrige egenskaber ufortalt, De er dog et asen. Er det en grund til at lade båden synke, og drukne os alle sammen?"

Uden at svare et muk tændte Matsumaro de elektriske lamper midtskibs, og lagde sværdet på gulvet foran sig. Derpå holdt han en lille tale på japansk for sin besætning, uden at nogen af dem fortrak en mine. Derpå rejste en af maskinisterne sig, løftede sværdet og bukkede dybt for sin chef. Førend Halpin kunne lægge sig imellem, havde maskinisten knappet sit tøj op, og jaget det morderiske våben ind i sin mave, som det lykkedes ham fuldstændig at åbne ved en overmenneskelig kraftanstrengelse, inden han faldt om i dødskamp på gulvet. De

andre så temmelig ligegyldige til, og en af dem greb igen sværdet; men førend han kunne få det brugt, eller blot bukke for chefen, langede Halpin ham et slag i ansigtet, og vristede sværdet ud af hånden på ham.

"I forbandede hedninge!" sagde han, "er det på den måde I gør bod for et fejlgreb? Har I i sinde alle sammen at begå selvmord? Venter I også, at jeg vil gøre jer følge?"

"Prøv ikke på at lægge Dem imellem," sagde Matsumaro, "De vover det ikke!"

"Jo, De kan bande på, jeg vover det," brølede Halpin, "hvis en til af jer prøver, slår jeg ham ned som en hund."

Han gik uden om liget på gulvet hen til chefen, som han stak sin knyttede næve op i ansigtet på. Denne bøjede uvilkårligt hovedet lidt tilbage for Halpin, som var en stor tamp, og som ikke brugte handsker nummer seks.

"Så vidt jeg kan forstå," fortsatte Halpin så roligt som han kunne, "er det jeres mening at dø i følge jeres infame sædvane, det I kalder harakiri. For min skyld må I himle, når som helst I har lyst, undtagen når det ligefrem er ødelæggende for mig. For hvad skal jeg gøre her om bord med en samling døde mænd?"

"Det kommer egentlig ikke os ved," sagde Matsumaro, "må jeg blot bede Dem om ikke at afbryde os."

"Ja, men det kommer min sjæl og salighed mig ved," svarede Halpin, "I har at skaffe mig ud af denne båd, og så kan I gøre, hvad I har lyst til. Hun er i færd med at synke. Behag at gå op til overfladen og åbne lugen, så giver jeg mig til at svømme."

"Nej! Det er ikke vor fejl, at De er her. I følge vor urgamle skik skal vi dø, og for Dem har vi ikke noget som helst ansvar."

"Men hvorfor skal jeg dø?"

"Jeg sagde Dem jo, at det kommer ikke os ved. Vi skal dø hurtigt, øjeblikkeligt, vi har ikke tid til at befri Dem, og denne båd må ikke blive set. Der er andre skibe der oppe."

"Så skyd mig da ud af udskydningsrøret," sagde Halpin.

"Vi har ikke tid, gå Deres vej!" sagde Matsumaro.

"Det sværger jeg, hvis I dør før mig, så skal I dø for min hånd, og en langsom og pinefuld død skal det blive!"

Derpå slog Halpin løjtnant Sagu Matsumaro af den japanske marine lige i ansigtet, så han faldt om på ryggen i hele mandskabets nærværelse, og førend det lille menneske kunne rejse sig, havde han grebet ham i struben.

"Vil De lukke mig ud," brølede han, og rystede ham voldsomt, "vil De lukke mig ud, infame hedning!"

De andre, som sandt at sige ikke var bange af sig, sprang rask frem, men den rasende amerikaner svingede deres egen chef imod dem, brugte ham bogstavelig talt som et forsvarsvåben, og mærkeligt nok endte det med, at disse folk, som ikke var bange for at sprætte maven op på sig selv i deres religiøse fanatisme, blev bange for denne rasende kæmpe.

"Nå, vil De så lukke mig ud," gentog Halpin, "vil De gå op til overfladen og lukke mig ud, eller skyde mig ud af et af rørene? Nå, svar, hurtigt!"

Matsumaro, hvis næse blødte, og hvis øjne var blevet blå og gule, vedligeholdt en hårdnakket tavshed, og Halpin måtte igen til at hamre løs på ham med al sin kraft, idet han holdt ham ud fra sig i arms længde. Så endelig mumlede Matsumaro:

"Ja, ja, jeg vil lade Dem skyde ud gennem røret. De forstår ingen ting. De er en brutal fyr. De har ikke begreb om æresfølelse, fædrelandskærlighed eller traditioner."

"Blæse være med det," svarede Halpin, "jeg er ung, og jeg vil leve. Vil De give mig Deres æresord, sætte samuraiens ære i pant på, at De vil åbne klappen forude og skyde mig ud med komprimeret luft, hvis jeg kravler ind i røret?"

"Ja! Men vil De så give mig Deres æresord som amerikansk officer på, at De ikke vil røbe, hvad De har set i denne båd?"

"Nej! Det vil være umuligt, jeg er nødt til at aflægge rapport."

Matsumaro så et øjeblik vist på hans bestemte ansigt, så sagde han:

"Nå, det gør for resten heller ikke noget. Verden vil få at vide, at vi døde med ære."

"Oprigtig talt, løjtnant, tror jeg ikke, Verden vil beskæftige sig meget med jer; men jeg skal give Dem mit æresord på, at jeg ikke skal bagtale Dem."

Den japanske officer bukkede høfligt og fulgte Halpin hen til styrbords udskydningsrør, ledsaget af hele sit mandskab. Her stillede de sig op og ventede på, at Halpin skulle krybe ind. Han tøvede et øjeblik, og så sig omkring; men ingen af dem fortrak en mine.

"Jeg ved virkelig ikke, hvad jeg skal sige til jer," begyndte han, "kun, at det gør mig ondt, at jeg er bedrøvet over, at I har besluttet jer til –"

"Spild ikke tiden!" afbrød Matsumaro. "Stik Deres fingre i ørerne for at beskytte dem mod lufttrykket, her er både i nærheden, og De vil sikkert have held med Dem; men skynd Dem, De keder os!"

"Nå, ja, hvis jeg keder Dem, så farvel! Det gør mig ondt for Dem, løjtnant, jeg kunne ganske godt lide Dem."

"Lad det gøre Dem ondt for linsen. Den er gået tabt for verden."

"Selvfølgelig! Farvel!"

Halpin kastede de lånte klæder, og krøb i undertøj ind i røret.

"Træk vejret dybt, når vi lukker klappen herinde!" råbte Matsumaro.

"Javel!" svarede Halpin. "Lad bare gå!"

Bagdøren lukkede med et smæld, og Halpin fyldte sine lunger med luft, så hørte han i det bælgravende mørke, at klappen forude blev løftet, og følte det iskolde vand strømme ind. Der påfulgte et stød, som halvvejs bedøvede ham, og i det næste øjeblik var han ude i vandet, med fingrene boret dybt ind i ørerne, og næseborene næsten revet fra hinanden ved de tre atmosfærers tryk.

Han var godt tredive meter nede, det havde han set på dybdemåleren, og han håbede, at han kunne svømme opad ved at bruge fødderne og hjulpet af opdriften, i det mindste en halv meter i sekundet. Det ville altså sige et minut. Han udregnede det, mens han svømmede; han beregnede også, at han brugte et halvt sekund for hvert spark, og at han måtte sparke omtrent hundrede gange for at nå overfladen. Han talte mens han sparkede, men førend han havde talt til ti, følte han dødskampen i sine lunger, og denne følelse voksede samtidig med, at smerten i hans ører og næsebor aftog.

Da han var nået til halvtreds, vovede han at tage den ene finger væk fra øret for at bruge hånden til at svømme med; den smerte der derved fremkom i trommehinden, forhindrede ham i også at frigøre den anden, og han svømmede alene med fødderne og den ene arm op mod lyset. Ved fem og halvfjerds,

da hans lunger var lige ved at sprænges, og hans øjne stod ud af hovedet, gjorde han op, at livet var mere værd end hørelsen, og tog fat med begge hænder. Han begyndte at misunde de fyre der nede, misunde dem, fordi de ikke behøvede at dø den frygtelige død, som drukning er, og denne tanke var endnu i hans hoved, da han halvkvalt, gurglende og snappende efter vejret endelig nåede vandspejlet.

Det varede lidt, inden Halpin kunne samle sig til at tage et overblik. Flydende på ryggen og trædende vande så han skibe af alle typer, krigsskibe og handelsdampere, lige fra panserskibe med de høje bord, til lavtliggende kinesiske junker. Nærmest ved ham lå småbåde, der var fulde af folk, som hist og her opsamlede blødende og sårede svømmere. Han råbte til en af dem, og en hvid båd, som han syntes at kende, nærmede sig ham.

"Men du almægtige!" råbte manden ved pligtåren til officeren, der sad agter ved roret, "det er jo løjtnant Halpin!"

"Halpin!" skreg officeren og rejste sig op, og Halpin genkendte en kammerat fra *Syracus*. "Hvor har du været? Vi troede du var druknet! Hvordan i alverden er du kommet om bord på det japanske slagskib *Hatsuse*?"

Det usynlige lys

Den længe ventede krise var nær, og landet stod på randen af krig. Fremmedhadet viste sig overalt. Japanske arbejdere blev chikaneret, japanske studerende smidt ud fra universiteterne, og japanske børn blev nærmest stenet ud fra legepladserne. Avisernes ledere løb over af brændende patriotisme, og fra kirkernes prædikestole tordnede præsterne løs med bønner til Gud om kamp og de ugudeliges snarlige undergang. Skoledrengene dannede små hærkompagnier og gik i parade med trægeværer; milits-regimenter, hjemmeværnsbataljoner, særlige kompagnier af infanteri og artilleri holdt øvelser og paraderede, mens den stående hær i al hast blev samlet i garnisoner og på fremskudte poster langs Stillehavskysten, og tre afdelinger af flåden bevogtede Hawaii-øerne, Philippinerne og de største havne. For Japan havde mobiliseret en million veltrænede mænd, havde de nødvendige transportskibe; de stod klar til at angribe hvor som helst og hvornår som helst, ordren blev givet, og netop dette blev holdt hemmeligt, til stor irritation for især Amerikas opinionsdannere og folk, der holdt af fair-play. Endnu var krigen ikke erklæret fra nogen af siderne, omend den japanske ambassadør i Washington i al stilfærdighed var afsejlet til Europa i privat ærinde, og den amerikanske ditto i Tokyo, medsamt adskillige konsuler og kontorpersonale rundt om i de japanske havne, havde forladt deres jobs i al hast – af helbredsmæssige årsager.

Således var stillingen, da telegrafen meldte fra Manilla om en rekognosceringskrydser, *Salem*, der var kommet humpende ind i havnen med en steward som kaptajn, en fyrbøder ved roret og maskinerne betjent af kullempere, mens kaptajnen, officererne, ingeniørerne, kanonererne og hele skibets øvrige besætning og kampstyrke var ramt af en form for delvis blindhed, der i nogle tilfælde var på vej til at blive fuldstændig.

Krydseren blev midlertidigt taget ud af tjenesten, og de syge indlagt på et hospital; men da specialisterne endelig havde diagnosticeret sygdommen som amblyopi forårsaget af en pludselig rystelse af synsnerven – i visse tilfælde efterfulgt af fuldstændigt synstab som følge af at synsnerven blev ødelagt – kom et andet skib ind til Honolulu i samme tilstand. Som det første skib fire tusinde mil borte, var mandskabet på dæk blevet ramt pludseligt og midt om natten. Endnu et fartøj, et slagskib, kom ind til Honolulu med ikke mindre end fem hundrede mere eller mindre blinde mænd famlende omkring på dækket. Admiralen over Stillehavsflåden kaldte nu samtlige enheder hjem. Og de kom, som de bedst kunne – nogle af dem ramte et rev eller gik på grund undervejs, alle var de hjælpeløse og ude af stand til at gå i kamp. Diagnosen var den samme: amblyopi, henfald af synsnerven og påfølgende fuldstændig blindhed.

Så tikkede der atter nyheder ind fra Manila. Skib efter skib kom ind, eller blev slæbt ind, med hele deres ombordværende slagstyrke blindede, og en besætning, der i store hele bestod af folk fra maskinen og dem, der havde haft sovevagten, da ulykken indtraf. Alle rapporterede det samme – gradvis nedsættelse af synet i løbet af natten, og hel eller delvis blindhed ved daggry. Nu først bemærkede man, at de, der

undgik blindheden, var dem, hvis pligter holdt dem væk fra dækket og på afstand af kanonporte og lænseporte. Det blev antydet, at der kunne være en eller anden dødbringende bestanddel af natteluften i de tropiske havområder, som amerikanerne bukkede under for, for hidtil havde kystvagten på de forskellige øer derude undgået sygdommen.

På trods af regeringens bestræbelser på det modsatte, fik Associated Press nys om sagen, og landets aviser begyndte at tordne løs på dette nye mål. Bombastiske erklæringer banede vejen for bitter kritik af en ineffektiv flådepolitik, der lod skibene stå forsvarsløse midt i en krise. Sammenlægningen af krigsflåden og handelsflåden, som havde været udsat for megen hån, da den blev indført, fik nu en langt bedre behandling. Tidligere kritikere af sammenlægningen nu ikke alene anerkendte dens værd, men forlangte ligefrem at der blev overgivet endnu flere opgaver til skippere og styrmænd i handelsflåden; og man insisterede på, at skibslæger, ingeniører, kvartermestre og skibspræster, hvis de ellers blot var i stand til at aflæse et kompas, fik kommando på mindre torpedobåde og rekognosceringsfartøjer.

Alt dette fik den unge skibslæge Metcalf, der i øjeblikket befandt sig i San Francisco, fritaget for tjeneste, til at smile mørkt hen for sig; hans seneste opgave havde været som kaptajn på et hospitalsskib, i hvilken egenskab han – selv om han var uddannet officer fra Anapolis og fuldt ud i stand til at navigere et skib – havde måttet tåle at blive hængt ud i aviserne, ja ligefrem havde været karikeret som kaptajn på et skib, der var bevæbnet med hæfteplaster og kanyler.

Metcalf havde oprindelig søgt bort fra flåden for at fortsætte sine medicinske studier og starte en praksis, men da krigshysteriet begyndte at tage fart var han vendt tilbage til sin første kærlighed, havde opgivet en lukrativ praksis som øjenspecialist og atter tilbudt regeringen sin tjeneste. Og regeringen havde givet ham rang som sekondløjtnant og den førnævnte kommando på hospitalsskibet, som han nu var glad for at være blevet frigjort fra. Hans tidligere klassekammerater fra Anapolis og hans medofficerer havde heller ikke givet ham nogen særlig hjertelig velkomst, da han atter var indtrådt i tjenesten, og Metcalf måtte derfor også slås med en flåde-etikette, der var næsten lige så stiv og intolerant overfor ham som over for alle andre, der kom fra et liv som civilist. Dette gjorde ham en smule bitter, men han stod det igennem; han var en elskværdig ung mand med et indtagende ansigt og en venlig stemme, og selv det stiveste produkt af Anapolis kunne ikke længe modstå hans personlighed. Altså blev han ikke fuldstændig holdt udenfor officerernes sladder og spekulationer, og fik snart lejlighed til at udspørge nogle rekonvalescenter, der var blevet hjemsendt fra Honolulu. De fortalte alle den samme historie og beskrev de samme symptomer, men én af dem tilføjede dog en ekstra detalje: En kløende og brændende fornemmelse i ansigtet havde ledsaget angrebet, på samme måde man kan føle det, når man har fået for meget sol.

"Og hvor var du den nat, det kom?" spurgte Metcalf ivrigt.

"På broen sammen med kaptajnen og de øvrige officerer, der havde vagt. Vi var alle på vagt den nat. Vi havde opdaget et mærkeligt lys nordude, og søgte at finde ud af, hvad det var."

"Hvilken slags lys?"

"Tja, det var ganske svagt, og vel omkring en sømil borte. Nogle gange virkede det rødt, men skiftede så til grøn eller gul eller blå."

"Og derefter forsvandt det?"

"Ja, og skønt vi styrede lige løs på det med alle projektører tændt, fandt vi aldrig ud af, hvor det kom fra."

"Hvilken form havde det – var det en stråle eller en glød?"

"Det var ikke rigtig en glød – og heller ikke en egentlig stråle. Det var mere et glimt i ny og næ, og på den måde vel nærmest en slags udstråling – nærmest som et hjul med huller, hvor hvert hul havde sin egen farve. Men det var i begyndelsen. Tre timer efter kunne ingen af os mere skelne farver."

Metcalf fik snart efter lejlighed til at udspørge andre. De første invalide officerer begyndte at ankomme fra Manila, og når man pressede dem, indrømmede også de at have set farvet lys, da natten var faldet på. Og disse, noterede Metcalf, var vagthavende officerer, hvis opgave jo *var* at holde udkik efter sære lys og den slags, og udforske, hvor de stammede fra. En af dem tilføjede yderligere et aspekt til problemet:

"Og det var mærkeligt med Brainard, en af de mest ubrugelige og fuldstændig inkompetente fyre, der nogensinde har taget en officerseksamen. Han var så nærsynet, at han dårligt kunne se spidsen af sin egen næse uden briller; men det var ham, der sejlede skibet i havn, mens vi andre spiste med fingrene og spurgte om vej til syge-lukafet."

"Og Brainard havde sine briller på den nat?" spurgte Metcalf.

"Javel, han kunne jo ikke se uden dem. – Det minder mig om Nydia, den blinde pige i Bulwers roman, der ledte en flok

mennesker frelst ud af Pompeii, fordi hun var vant til mørket. Nå, Brainard er nu ikke helt det samme."

"Var hans briller af den almindelig slags, eller krystalglas?"

"Ved det ikke. Hvilken slags er billigst? For så er det den slags."

"Almindelige."

"Nå, men så havde han den almindelige slags – lige som ham selv. Og nu bliver han ekstraordinært forfremmet. Åh, Gud! Han springer mindst et dusin grader over."

"Nå," sagde Metcalf i en mærkværdig tone, "måske ikke. Vent og se."

Metcalf holdt sine tanker for sig selv, og to uger senere kom Japans krigserklæring i form af en kort, formel note til magthaverne i Washington. Næste dag var aviserne ved at sprænges af nyheder, telegraferet ind via St. Petersborg og London, om den japanske flådes afsejling mod et ikke nærmere angivet mål – sandsynligvis enten Philippinerne eller Hawaii-øerne. Men da en torpedobåd næste dag sejlede ind til San Francisco under kommando af kokken og med en messedreng ved roret, lod man konventioner være konventioner, og tilbød formuer til dem, der ville lade sig hverve til flåden, mens officersbestallinger blev delt ud, så hurtigt man kunne nå at underskrive dem, til hvem som helst, der blot overfladisk kunne dokumentere, at man vidste, hvordan en yacht så ud. Og skibslæge George Metcalf, med rang af sekondløjtnant, blev beordret ombord på den torpedobåd, vi lige har nævnt, sammen med ham en ung mand, der netop havde afsluttet eksamen fra Anapolis, løjtnant Smith, som forenede i sig ungdommens fulde entusiasme og mod med middelmådighed

og uerfarenhed, samt ikke mindst den erhvervsbetingede modvilje mod civilister.

Denne modvilje stod i fuldt flor og lod sig ikke slå ned af landets øjeblikkelige, desperate stilling; og han og de øvrige unge, uprøvede officerer, der indtog underordnede stillinger ombord, ønskede ganske vist Metcalf tillykke med udnævnelsen, men satte åbent spørgsmålstegn ved hans moralske ret til en stilling, som andre havde mere ret til, fordi de var forblevet i tjenesten i stedet for "at stikke af", og alle de gamle vittigheder og satiriske hentydninger til kanyler og hæfteplaster hvirvlede omkring ham, mens han gik til og fra og sørgede for udrustningen af sit fartøj. Og da de så hørte – fra den unge mr. Smith – at der blandt denne udrustning befandt sig en større mængde ganske almindelige briller, tilmed uden styrke, blev hånen enstemmig og dybfølt; ja selv de lokale aviser blandede sig og bemærkede, at man måske skulle trække grænsen for, hvem man satte til at føre flådens skibe, ved tåber og almindelige galninge. Men løjtnant Metcalf smilede og fortsatte sin dont.

Han fik snart ordre til at stå ud, da alle tilbageværende rekognosceringsfartøjer, samt hele torpedobåds-flåden og to slagskibe, var kommet ind med blindede besætninger. Deres historier var igen de samme – de havde alle set de mystiske farvede lys, var blevet blinde, og nogle enkelte havde også følt den kløende og svidende fornemmelse. Admiralen var kun i stand til at skabe ét helt mandskab ud af dem, der endnu var raske, og med dette bemandede han sit bedste skib, *Delaware*.

Metcalf stod altså til søs, og aldrig så snart var han uden for Golden Gate, før han åbnede sin kasse med briller, og til stor

forargelse for hele besætningen, inklusive den næstkommanderende, alvorligt og utvetydigt gav ordre om, at alle skulle have dem på, nat og dag, idet han som den første selv tog et par på.

Et par af mændene erklærede, at de skam så udmærket, men det gjorde ingen forskel, forklarede Metcalf. De skulle have brillerne på, eller tage konsekvenserne, og den første, der måtte tage konsekvenserne, var mr. Smith, som fik kahytsarrest i fireogtyve timer for at være på dæk uden brillerne på. Mandskabet drog deraf den slutning, at han mente det alvorligt og adlød derfor, skønt med skæve smil og skjulte, hånlige blikke. En anden ordre tog de dog bedre imod, nemlig den at holde skarpt udkig efter fartøjer af et afvigende udseende, og mindre genstande som tønder, småbåde med bunden i vejret og lignende, der flød omkring på vandet.

Dette bragte allerede resultater dagen efter at Smith var blevet løsladt. De fik et fartøj i sigte, uden master og spær, som dampede afsted langs horisonten, og løb op til hende. Det var en sælfanger, fortalte kaptajnen, da man var på prajeafstand. Skibet var skadet og på vej hjem. Der havde været brand om bord, men årsagen til branden var forblevet et mysterium. Nogle få dage forud havde et mærkværdigt udseende fartøj passeret dem på omkring en sømils afstand. Hun havde set ud som en stor hval, med skrånende for- og agterende, uden hverken master eller skorstene, bortset fra en slank pæl uden tværstænger midtskibs, hvorpå var en anbragt noget, der lignede kragereden på en oceandamper. Mens de stod og så på det andet skib, var deres egen formast brudt ud i lys lue, og før de havde fået rigget brandslangen til, havde ilden bredt sig til

stormasten. Inden ilden havde grebet for meget om sig, havde man bemærket et rundt hul på omkring fire tommer i diameter, der ligesom var brændt dybt ind i masten. Dernæst var kahytten og en del af dæksgodset brudt i brand, og de havde kun lige akkurat frelst deres skib, omend masterne var gået med i købet.

"Var det en smuk, solrig dag?" spurgte Metcalf.

"Javel. Fire dage siden. Hun stod ud mod sydvest, temmelig langsomt."

"Er der sket noget med jeres øjne?"

"Ja, nu De siger det. En af mine mænd er blevet fuldstændig blind. Han må have stirret lige på Solen, mens han troede, han så på branden i masten."

"Det har ikke noget med Solen at gøre. Hold ham i fuldstændigt mørke i mindst en uge. Han skal nok blive rask. Hvad var jeres position, da I mødte den fyr?"

"Henved seks hundrede sømil stik nordvest herfra."

"Udmærket. Pas på, hvis I møder nogen japanske skibe. De har erklæret krig."

Metcalf stak en ny kurs ud, der skulle afskære det mystiske fartøj, og fortsatte, ganske oplivet af de nyheder, han her havde fået, så at han betroede sig til sin sladdervorne unge næstkommanderende.

"Mr. Smith," sagde han, "den sælfanger beskrev da vist en af disse her nye undervandsbåde, japanerne har, gjorde han ikke?"

"Jo, sir, det tror jeg bestemt – en stor undervandsbåd, uden hverken tårn eller periskop. De har en rækkevidde på syv tusinde sømil – nok til at krydse Stillehavet."

Ved at udspørge forskellige forbipasserende fartøjer samt flittig brug af en kikkert, fandt Metcalf sit bytte tre dage senere

– det lignede nærmest en træstamme, der flød rundt i horisonten med den slanke, hvide mast midtskibs og den lavthængende udvækst på denne.

"Vent til jeg får pejlet hans kurs," sagde Metcalf til sin næstkommanderende, "så fyrer vi op under kedlerne og løber op til ham. Send ham et signal om at slukke sine lys og lægge bi, eller vi sænker ham."

Mr. Smith bukkede for sin overordnede, fandt de internationale koder for disse kommandoer i sin kodebog. Med en stribe små flag i signalmasten, og hver eneste mand ombord udstyret med mørke briller, nærmede torpedobåden sig derpå den fremmede med en fart af tredive knob. Men der var intet blindende lys at opdage, og da de var godt et halvt hundrede meter fra undervandsbåden, tog Metcalf sine briller af et øjeblik for at kunne overskue situationen uden denne forhindring. En mand stak hoved og skuldre op af en luge og viftede med et hvidt lommetørklæde. Metcalf sendte et stopsignal til maskinen.

"Han overgiver sig, mr. Smith," sagde han glad, "og det uden at affyre så meget som én torpedo."

Han så nærmere på manden gennem sin kikkert, og brast i latter.

"Ham kender jeg," sagde han. Idet han formede sine hænder til en tragt, prajede han:

"Overgiver De Dem til Amerikas Forenede Stater?"

"Jeg overgiver mig," svarede manden. "Jeg er hjælpeløs."

"Så kom ombord, ubevæbnet. Jeg sender en båd over."

En lille jollelignende båd blev sat i vandet, og vendte snart efter tilbage med en japaner i løjtnantsuniform. Hans runde

øjne blinkede ængsteligt, da Metcalf hilste ham.

"Nå, Saiksi, du fuldendte det nok – mit usynlige projektørlys, som jeg ikke selv havde penge til at fortsætte med."

Japanerens øjne søgte dækket, men antog så atter deres asiatiske uforstyrrelighed.

"Metcalf, er det Dem?" sagde han, "og som kaptajn? Jeg havde ellers hørt, De var gået i land og blevet læge."

"Men jeg kom tilbage, Saiksi. Takket være Dem og Deres lys – eller rettere sagt, mit lys – er jeg kaptajn her i stedet for de mænd, De har blindet. Saiksi, De fortjener ingen nåde fra mig, trods det, at vi delte værelse i Anapolis. De tog – jeg vil undlade at bruge ordet 'stjal' – min opfindelse, og brugte den mod det land, der gav Dem Deres uddannelse. Og De – eller Deres kumpaner – gjorde det tilmed, før der overhovedet var erklæret krig. De er en pirat, og jeg kunne uden videre klynge Dem op uden at risikere nogen som helst bebrejdelser for det senere."

"Men jeg adlød kun ordrer fra mine overordnede, kaptajn Metcalf."

"De vil komme til at stå til ansvar over for mine overordnede. Svar mig nu: Hvor mange skibe har De udstyret med mit lys?"

"Kun tre. Det er meget dyrt."

"Altså et til vor filippinske flåde, et til den hawaiianske, og et til Vestkysten. Men De gik for langt, Saiksi. Hvis De ikke havde sat ild til den sælfanger forleden, havde jeg måske aldrig fundet Dem. Det var et ubetænksomt lille stykke arbejde, som ikke førte noget godt med sig for Dem. De er dog en herlig fyr! Hvordan fik De for resten frembragt det ultraviolette lys – ved filtrering eller prismatisk spredning?"

"Filtrering."

"Saiksi, De er ikke blot en tyv, men også fuld af løgn. De farvede lysstråler, De brugte til at gøre opmærksom på Dem selv, er rester af lys fra det almindelige spektrum. Det er ikke så mærkeligt, at De undersøgte, hvad jeg lavede, før De turde bruge den slags lokkemad! Men jeg er altså tilbage i flåden, og jeg har også holdt øje med Dem. Så snart, jeg hørte om de første symptomer på solforbrænding, vidste jeg, der måtte være tale om ultraviolette stråler, af samme slags som Solens; og jeg vidste også, at intet andet end mit lys kunne forårsage den slags ved nattetid. Og som læge vidste jeg, hvad jeg ikke vidste som opfinder – nemlig den hastige ødelæggelse af synet, der følger af dette lys' påvirkning af øjet. Og ligeledes kan jeg som læge fortælle Dem, at Deres land ikke har blindet så meget som en amerikansk sømand eller flådeofficer varigt. Virkningen fortager sig."

Japaneren stirrede sløvt frem for sig, mens Metcalf holdt denne lille tale, men svarede ham ikke.

"Hvad er den japanske flådes mål?" spurgte han så alvorligt.

"Jeg ved det ikke."

"Og ville sikkert heller ikke fortælle mig det, selv om De vidste det. Men De sagde, De var hjælpeløs. Hvad er der sket med Dem? Det kan De vel fortælle."

"En ganske simpel ting, kaptajn Metcalf. Min olietank lækker, og mine maskiner må følgelig køre på laveste fart. Deres signal var ligegyldigt; jeg kunne ikke have tændt lyset alligevel."

"De har svaret på mit første spørgsmål. De er langt hjemmefra, og De har intet moderskib at søge hen til, eller hun ville have fundet Dem for længe siden og forsynet Dem med olie. De er altså kommet helt hertil på forventning om, at Deres

flåde følger efter og når en eller anden hjælpeløs kyst, før Deres forsyninger er udtømte?"

Atter sænkede japaneren forvirret blikket, og Metcalf fortsatte:

"Jeg kan forsyne Deres fartøj med olie, min besætning kan styre hende, og jeg kan selv med lethed betjene Deres – eller skulle jeg sige: vores – usynlige projektørlys. De vil nu beordre alle mand på dæk, ubevæbnede og rede til at blive overført til mit skib. Jeg skal selv slutte mig til Deres flåde."

En ung mand dukkede frem af lugen på undervandsbåden, og Saiksi prajede ham:

"*Ae-hai, ae-hai,* Matsu. Vi overgiver os. Vi er fanger. Få alle mand på dæk. Lad våbnene blive nede. Vi er fanger."

Der var atten mand i alt, og efter en halv times tid sad de alle lænket i en række til opstanderne i rælingen på torpedobåden.

"Også De, Saiksi," sagde Metcalf, idet han gik hen til ham med et sæt håndjern.

"Er det ikke skik og brug, kaptajn Metcalf," sagde japaneren, "at undlade at fængsle en kaptajn, der har overgivet sig?"

"Ikke, når den kaptajn, der har overgivet sig, har haft kommandoen over et skib, der anvender nye, dødbringende våben, som er ukendte for hans modstander, og tilmed før en officiel krigserklæring er afsendt. Løft hænderne. De skal lægges i jern på lige fod med Deres mandskab. Alle japanere ser ens ud for mig nu."

Løjtnant Saiksi af den japanske flåde blev altså lænket ved siden af sin kok, og satte sig sagtmodigt ned på dækket. Og bortset fra forskellen i deres beklædning, så de virkelig ens ud.

Metcalf havde tredive mænd i sit mandskab. Med hjælp fra maskinmesteren udtog han atten mand og satte dem og en tønde olie om bord på undervandsbåden. I tre dage lå de to fartøjer side om side, mens maskinmesteren og de øvrige gjorde sig bekendte med undervandsbådens forskellige funktioner – torpedo-rørene, benzinmotoren, de elektriske batterier og motorer; og hele det udstrakte system af rør, haner og ledninger, der gav båden liv – og mens Metcalf eksperimenterede med den mystiske projektør, der var anbragt på periskop-masten – den projektør, han selv havde opfundet, men som andre havde fuldført. En del af hans undersøgelser fandt sted om natten. I det ydre lignede projektøren en stor kop af godt en halv meters diameter, med en tyk plade fastgjort rundt om i det vandrette plan. Han fjernede pladen; og idet han prajede Smith om at gøre brandslangen klar og komme væk fra dækket, gik han selv ned gennem lugen og tændte for projektøren, idet han holdt øje med virkningerne gennem periskopet. Dette, må man vide, er ikke andet end et rundt teleskop, uden forstørrelse, der ved hjælp af en reflektor i dets øverste ende giver udsyn over havet, når en undervandsbåd er neddykket. Og igennem dette så Metcalf en tynd tråd af lys, der var så blændende at det et øjeblik blindede ham, stryge hen over havet; han tog sine sværtede briller på og drejede apparaturet, periskop og det hele, indtil en tynd tråd af lys berørte enden af torpedobådens signalmast. Han behøvede ikke at fokusere den to tommer brede lysstråle; masten brast ud i lys lue, og han slukkede hurtigt for lyset og råbte til Smith, at han skulle slukke ilden – hvilket Smith aldeles omgående gjorde, under højlydte

bemærkninger til resten af besætningen om denne ødelæggelse af regeringsejendom.

"Udmærket!" sagde han til Smith, næste gang de mødtes. "Nu kan jeg give japanerne en skefuld af deres egen medicin."

"Tag mig med, kaptajn," udbrød Smith i pludselig underkastelse. "Jeg forstår ikke alt dette her, men jeg vil være med i det."

"Nej, mr. Smith. Kaptajnen kan muligvis udføre Deres arbejde, men jeg tvivler på, at De kan udføre hans. Derfor sejler De hjem med fangerne. De vil uden tvivl få Deres eget skib bagefter."

"Udmærket, sir," svarede den skuffede unge mand, idet han prøvede at skjule sin ærgrelse.

"Jeg vil ikke have, De skal føle Dem krænket over dette. Jeg ved udmærket, hvad Deres følelser overfor mig har været. Men jeg er på vej til en farlig mission, som jeg ikke selv kender enden på. Jeg har ikke nogen trådløs telegraf eller nogen faste instruktioner. Man har gjort nar ad mig i aviserne, og nu kan jeg give dem tilbage – hvis jeg ellers er noget værd. Hvis ikke, bliver jeg formodentlig skudt i sænk."

Så da maskinmesteren bekendtgjorde, at han havde løst sin del af problemet, og at der var nok benzin til at krydse rundt i omkring to uger mere, sejlede Smith afsted med torpedobåden, og Metcalf begyndte sin søgen efter den ventede japanske flåde.

Det var mere held end nogen form for beregning, der gjorde, at Metcalf endelig fandt flåden. En damper fra San Francisco rapporterede, at den endnu ikke havde været i sigte, og en anden med kurs mod Honolulu meldte, at den ikke var langt bagude – ja, faktisk havde afsendt et skud eller to. Metcalf

standsede motoren, ventede en dags tid, og så så røgen i horisonten. Så lagde han sig halvt neddykket, således at båden lige akkurat stak projektøren op af vandet, og på den måde – hverken under eller over vandet, men følgende de lange bølgers op- og nedgange, lå han ganske stille og iagttog fjenden, der nærmede sig, gennem periskopet.

Det var et imponerende syn, og for en borger i et truet land også et foruroligende syn. Ni store slagskibe – ni flydende forter, hver for sig i stand til, hvis det ikke mødte modstand, at reducere en by – som ikke engang var inden for dets kanonerers synsvidde – til en rygende ruinhob; hver for sig upåvirkelig af en eventuel forsvarsild fra et hvilket som helst fort i verden, og af den tungeste torpedo, der indtil nu er konstrueret – kom tavse flydende i gåsegangsformation, som en flok indianere på sporet. Denne flåde kom ikke for at forhandle eller indgå kompromisser. Den bestod udelukkende af slagskibe og torpedobåde, de sidste længst tilbage. Ind imellem var der omkring et halvt dusin kulskibe, hjælpefartøjer og forsyningsskibe.

Natten var faldet på, inden de var kommet tæt nok på til kunne angribe, og Metcalf tændte for sit usynlige lys, idet han spredte strålen tilstrækkeligt til at kunne overskue hele flåden, hvorpå han sejlede sin egen båd hen til en position omkring en sømil borte fra den kurs, japanerne fulgte. Det var et mærkværdigt syn, der nu viste sig i periskopet: hvert af de kæmpemæssige grå skibe stod som en blågrøn silhuet mod en sort baggrund, hist og her brudt af et grønt glimt fra en bølge, der brød sig mod skrogene. Metcalf havde alle de forskellige håndtag, kontakter og tandhjul, der styrede periskopet og lyset

inden for rækkevidde; lige foran sig havde han de lodrette og vandrette ror; under disse et selvlysende kompas, og ved det ene øre et system af knapper, talerør og maskintelegrafhjul, der satte ham i forbindelse med alle de øvrige ombord, som hver for sig havde sin vigtige rolle at spille i det rette øjeblik, men hvoraf ikke en kunne se eller forestille sig resultatet. Hele arbejdet foregik i Metcalfs hænder og hjerne, og – dets mulige virkninger taget i betragtning – gik i det hele ganske udramatisk for sig.

Han ventede, indtil japanernes flagskib var inden for en halv sømils afstand, så tændte han en elektrisk pære, der hang i en ledning, og holdt den tæt hen til periskopet, vel vidende, at lyset ville passere op gennem røret og gennem linsen foroven, og derfra kunne ses af flåden. Et øjeblik efter kunne han gennem undervandsbådens stålvægge høre den svage lyd af alarmen, der lød i hele det store skib, og som blev transporteret gennem vandet. Han slukkede for pæren, og så gennem periskopet en vandrende projektørstråle, der søgende fo'r over havoverfladen, så koncentrerede han sin usynlige lysstråle til omkring tre fod i diameter, rettede den mod flagskibet, og lod den spille frem og tilbage, søgende efter kanonporte og luger og grupper af sømænd, så at han badede alt i det blindende lys, som de ikke kunne hverken se eller umiddelbart føle. Det var intet, der antydede, om han havde haft held med sig; besætningen rettede stadig deres blikke i retning af undervandsbåden, og lyset fra projektøren vandrede stadig forgæves rundt, ude af stand til at vise dem det hvide rør med den koplignende genstand.

Uden at slukke for det vandrende søgelys passerede flagskibet forbi. Det næste skib i rækken kom til syne, og

Metcalf tændte atter sin pære. Igen hørte han alarmen, og så – i forskellige afskygninger af grønt – de glimtende røde og blå signallys, som modtog besked fra flagskibet og passerede den videre til det næste skib i linjen. Og atter lod han den dødbringende stråle spille på besætningen. Også dette skib prøvede at finde ham ved hjælp af sin projektør, og snart kunne man se et helt net af søgelys fra alle ni fartøjer glimte og skinne som et vældigt edderkoppespind over himlen. Men ikke en af dem fandt årsagen til deres uro.

Skib efter skib passerede forbi, og ved hjælp af deres alarmsystemer mønstrede de alle hver for sig hele besætningen for at møde den ukendte fare – et svagt hvidt lys fra en fjendtlig kyst? – men ingen af dem løsnede et skud – der var intet at skyde på. Og idet det sidste af de ni slagskibe passerede forbi, hørte Metcalf en summende lyd over sit hoved, der fortalte ham, at pæren var brændt ud.

"Fint arbejde til en billig penge," mumlede han træt. "Lad mig se – to pærer og omkring tyve ampere – mod ni skibe til omkring ti millioner dollars stykket. Nuvel, vi skal snart få at se, om det virkede eller ej."

Mens en elektriker udskiftede pærerne hvilede han øjnene og hovedet, for både det fysiske og mentale pres havde været voldsomt. Så lod han det usynlige lys spille over forsyningsflåden, idet den passerede forbi, og så sig så om efter eventuelle farligere fartøjer. Men han fandt ingen, bortset fra torpedobådene, som han besluttede at lade være. Der var femten, hver for sig lige så hurtige og lette at manøvrere som hans eget; og de var allerede ved at sprede sig ud i en vifteformig formation, alarmeret af signaler fra slagskibene.

"Så er det nu," råbte han gennem et rør til maskinmesteren. "Vi skal ned på fyrre fod, indtil moskitoerne er passeret. Jeg kunne godt have tænkt mig at prøve kræfter med dem, men de er for mange. Vi bliver bare torpederet."

Ned gik roret, og undervandsbåden skød ned under havoverfladen med kurs tværs gennem den japanske flåde. Efter en halv time kom den atter op til overfladen. Der var intet i sigte, hverken gennem periskopet eller ved hjælp af kikkerten, og Metcalf besluttede at sætte kursen mod San Francisco for at aflægge rapport.

Det var en klog beslutning, for da dagen brød frem, tumlede han rundt i høj sø og en hylende nordvestenstorm, som snart tvang ham ned igen. Inden han gjorde dette, havde han dog fornøjelsen af et glimt af den japanske flåde, langt forude til bagbord. Dens formation var brudt og uordentlig; og skønt de store skibe ikke lod sig synderlig mærke med stormen, styrede de ikke godt, og på et af dem kunne man se det internationale nødråb, som skibe af alle nationer bruger – flådens banner, sat på hovedet. I læ af hvert skib lå en torpedobåd og rullede frem og tilbage, overskyllet af de vældige søer, som selv ikke det mægtige skrog ved siden af kunne beskytte dem imod. Mens Metcalf så til, brækkede en af dem over, og på under ti sekunder var de to dele forsvundet fra havets overflade.

Metcalf dykkede, og fortsatte sin kurs med lavere fart, men i fuldkommen sikkerhed. Gennem periskopet så han den ene efter den anden af torpedobådene opgive den kamp, de ikke var bygget til, og det ene efter det andet af de store slagskibe hejste den tavse bøn om hjælp. Selv om de girede voldsomt, lykkedes det dem dog at følge flagskibet, der som det eneste stadig

styrede nogenlunde stabilt. Hun vedblev at holde kurs mod Golden Gate.

Neddykket overhalede Metcalf flåden før middag, og da natten faldt på, havde han sejlet den agterud. Han passerede gennem Golden Gate før daggry, stadig neddykket, ikke alene på grund af vejrforholdene, men også for at undgå at komme i søgelyset fra forterne på hver side af indsejlingen, som ville have fundet ham, hvis han havde fremvist mere end blot et tyndt, hvidmalet rør. Idet han undgik minerne, listede han stilfærdigt hen til reden, hvor krigsskibene lå forankret, og dykkede ud ved siden af *Delaware*, der nu var flådens flagskib, lige som dagslyset krøb frem på den østlige himmel.

"Vi vidste, de var ud for kysten," sagde admiralen lidt senere, da Metcalf havde aflagt sin rapport på *Delaware*s agterdæk. "Men dette lys? Er De sikker på hele denne historie? Hvis det er sandt, vil præsidenten give Dem rang over os alle. Mr. Smith kom med fangerne, men han sagde ikke noget om noget usynligt lys – kun om en kraftig projektør, som De havde brugt til at sætte signalmasten i brand med."

"Jeg fortalte ham ingenting, admiral," svarede Metcalf, en smule stødt. "Men jeg er tilfreds. Den japanske flåde er på vej, styret af inkompetente, menige søfolk."

"Det finder vi snart ud af. Jeg har kun ét skib, men det er min opgave at bruge det til at forsvare de Forenede Stater mod en invasion, og så snart jeg kan komme ud af havnen her for stormen, er det, hvad jeg agter at gøre. De skal med. Jeg er lidt underbemandet."

"Tak, sir. Jeg vil kun være glad ved at være med. Men har De ikke lyst til at se projektøren?"

"Bestemt," sagde admiralen, og ledsaget af sin stab fulgte han Metcalf ombord på undervandsbåden.

"Det er ganske simpelt," forklarede Metcalf, idet han viste en rå skitse, han havde tegnet. "Han havde brugt mit system med forskellige reflektorer, omtrent som jeg selv havde tegnet det. Den ene kurves fokus forenes med den næste kurves fokus, og resultatet er en tynd lysstråle, der koncentrerer næsten al lysstrålens kraft."

"Vældig simpelt," bemærkede admiralen tørt. "Virkelig meget simpelt. Men selv om vi antager, at denne kraftige lysstråle, sådan som De siger, kunne sætte ild til sælfangeren, og ville være usynlig i solskin, hvordan kan det så være, at den også er usynlig om natten? Det kunne jeg godt tænke mig at vide."

"Se her, sir," sagde Metcalf, idet han fjernede den tykke plade fra projektøren. "Denne plade indeholder de prismer, der deler lysstrålen i spektrets syv farver. Alt det synlige lys skæres bort, og kun de ultraviolette stråler får lov at slippe ud, og disse rækker lige så langt som synligt lys, og sendes tilbage, når de møder en forhindring, også fuldstændig lige som det synlige lys."

"Men hvordan kan De se det?" spurgte en officer. "Hvordan bliver det skib, det rettes mod, synligt?"

"Ved fluorescens," svarede Metcalf. "Det gøres ved hjælp af periskopet. Enhver fluorescerende substans, der anbringes i fokus af objektglasset, eller foran periskopets kikhul, vil fremvise et billede i den farve, der tilfældigvis er særegen for det pågældende fluorescerende materiale. Farven er i sig selv ligegyldig."

"Endnu mere simpelt," lo admiralen. "Men hvad med de farvede lyst, man så?"

"Simpelt hen overskydende lys fra det synlige spektrum. Ved at fjerne dette dække fra pladen, blev de farvede lysstråler frigjort. Det var kun for at vække opmærksomhed. Jeg brugte almindeligt hvidt lys gennem periskopet."

"Og det var dette usynlige lys, som blindede så mange af vore mænd, der i Deres hænder blindede de japanske besætninger?" spurgte admiralen.

"Ja, sir. Ultraviolette stråler kan bruges som bakteriedræbende middel, men de er dødelige i for store doser."

"Løjtnant Metcalf," sagde admiralen alvorligt, "Deres fremtid i flåden er sikret. Jeg undskylder, at jeg har moret mig over Dem, ja leet Dem ud, men det er slut nu, og De har vundet. Fortæl os nu om brillerne."

"Jamen, admiral," svarede Metcalf, "det var det simpleste af det hele. Hele apparaturet – prismer, periskop, linser og den fluorescerende skærm – er fremstillet af bjergkrystal, som kan gennemtrænges af ultraviolet lys. Men almindeligt glas, som briller fremstilles af, er uigennemtrængeligt for det. Det er derfor, svagtseende mænd undgik blindheden."

"Så medmindre japanerne er nærsynede, kan jeg regne med at få det nemt, når jeg står ud mod dem!"

Men admiralen fik ikke nødig at gå i kamp. De ni store slagskibe, som Japan havde kæmpet i årevis for at skaffe sig, og forsyningsflåden, der havde fulgt dem for at støtte dem i det fremmede, gik på grund i den samme orkan, som forhindrede *Delaware* i at stå til søs. De hobede sig op på revlerne neden for Fort Point, og hejste en efter en det hvide flag i stedet for det

omvendte nationalflag, og overgav sig til de transportskibe, der blev sendt ud for at tage sig af de overlevende.

I skyggernes dal

Der er ikke så mange muligheder for at kokkerere ombord på en undervands-torpedobåd, og det var af denne grund, løjtnant Ross gik op til overfladen med sit lille fartøj tæt ved flagskibet og straks sejlede hen til fortøjningsbommen – et vandret spær, som ragede ud fra det store krigsskib, og som blev benyttet til at fortøje mindre fartøjer, når man var i søen. Og eftersom vane avler ligegyldighed, nøjedes han efter et første, mindre vellykket forsøg på at fortøje, med at hægte ubåden til en af de små, faste liner, som hang ned fra bommen, for hans fartøj var lille og bølgegangen ligeså, så at det ikke belastede hverken bommen eller rebet synderligt. Og for resten var det en udmærket måde at fortøje på, for det forhindrede ubåden fra at risikere at støde ind i det store skibs side.

Således fortøjet red det lille fartøj, hvoraf kun dækket og tårnet var synlige over vandfladen, let på bølgerne for enden af sin line, mens Ross og hans folk, bortset fra én, som havde vagten på ubåden, ombord på flagskibet for at indtage deres middag.

Ross gjorde sig hurtigt færdig og søgte derpå op på dækket; for dengang han var gået ned i messen, havde han set en pige blandt en flok besøgende fra land – dén pige, som betød alverden for ham – den pige, han havde mød i Newport, Washington og New York, som han attråede lige så meget som selve livet, men som han ikke havde friet til endnu, fordi han mente, at han allerede var helt sikker på hendes kærlighed.

Men nu blev denne sikkerhed rystet, for hun var i selskab med en mand, som hun ofte nok havde beskrevet, og som Ross genkendte fra hendes beskrivelse – en høj, mørk fyr med en stor moustache, som havde noget "kaptajnsmæssigt" over sig, men som langt fra at være kaptajn eller nogen anden art af overmenneske, kun var fotograf, omend en rig og succesrig fotograf, hvis arbejder var særprægede og kunstneriske.

Ross var ganske vist en glimrende søofficer, men alt andet end kaptajnsagtig at se til: han var ganske enkelt en glatraget, retlinet ung fyr med et ansigt, hvori enhver af hans sjæls følelser tydeligt kunne aflæses. Da han udmærket var klar over denne svaghed – hvis det da er en svaghed – lagde han resolut låg på de skinsyge tanker, der i det øjeblik fo'r gennem hans hjerne, og da de besøgende, som var kaptajnens gæster, nåede dækket, gik han dem i møde, og blev straks præsenteret for mr. Foster med et så behageligt og venligt ansigtsudtryk, som pigen nogensinde havde set.

Derpå inviterede han dem, med kaptajnens tilladelse, ned for se hans ubåd. En planke, som blev lagt ud fra det nederste trin af lejderen over til dækket på det mindre fartøj var alt, hvad der behøvedes for at selskabet, med pigen i spidsen støttet af mr. Foster og Ross bagefter, kunne komme over til ubåden. En buddreng fra broen fulgte dem i hælene.

Ved lugen standsede pigen brat og trådte et skridt tilbage, for vagtens vidtåbne øjne stirrede stift op på hende nede fra skakten. Det var, hvad Ross havde ventet, og han gav manden lov til at gå op og få sin middag. Da denne passerede Ross og gik ud på planken, blev han opmærksom på buddet. Dæksvagten på flagskibet ønskede at tale med ham, sagde han.

Ross forklarede, hvordan man kom ned i ubåden, formanede sine gæster om ikke at røre noget, indtil han var tilbage, og fulgte buddet op til dækket. Det viste sig at være noget ganske uvigtigt, som havde noget at gøre med nogle øvelser, der skulle afholdes om eftermiddagen, og noget ærgerlig vendte Ross tilbage til sit skib. Men han standsede op for enden af planken: en høj stemme kunne høres nedefra, og han havde ikke lyst til at bryde ind. Men han ville heller ikke gå tilbage og lade dem alene i ubåden.

"Jeg mener det," sagde Foster i en heftig tone. "Jeg håber virkelig, at denne båd går til bunds."

"Men hvorfor, mr. Foster?" udbrød pigen. "Sikke noget at sige!"

"Jeg siger Dem, jeg mener det. De har gjort mit liv uudholdeligt!"

"Gør jeg Deres liv uudholdeligt?"

"Ja, De, Irene. De ved, jeg har elsket Dem, siden den første gang jeg mødte Dem. Og De har flirtet med mig, leget med mig – ligesom en kat leger med musen. Hver gang jeg har prøvet gøre mig fri og flygte, har De hentet mig tilbage med et smil og et par små gunstbevisninger, og givet mig håb. Og når jeg er tilbage i nettet, har De kun kulde og foragt til overs for mig. Jeg er træt af det."

"Mr. Foster, jeg er ked af, hvis noget i min opførsel skulle have bibragt Dem den slags indtryk. Jeg mener ikke, at jeg har tildelt Dem nogen særlige smil eller gunstbevisninger, og da slet ikke nogen udsat Dem for særlig kulde eller foragt."

"Men jeg elsker Dem. Jeg vil have Dem. Jeg kan ikke leve uden Dem."

"De levede længe nok uden mig, før vi traf på hinanden."

"Ja, før vi mødtes. Før jeg blev fortryllet af Deres personlighed. De har hypnotiseret mig, gjort Dem til en nødvendighed for mig. Jeg er syg i hjertet af hele tiden af at tænke på Dem."

"Det må De se at komme over, mr. Foster. Jeg må tænke på mig selv."

"Så har De altså slet ikke noget til overs for mig?"

"Jo da, men kun som en bekendt."

"Ikke engang som en ven?"

"Jeg bryder mig ellers ikke om at svare på den slags spidsfindigheder, min herre, men siden De nu spørger, så vil jeg alligevel sige Dem, hvad jeg mener. Jeg kan ikke lide Dem, ikke engang som en ven. De forlanger så meget. De er meget egoistisk, tager aldrig mine følelser i betragtning, og De irriterer mig temmelig ofte med dine følelsessvingninger. For at sige det lige ud, så er jeg gladere, når De ikke er i nærheden."

"Mine følelsessvingninger!" gentog Foster bittert. "Det er Dem, der er skyld i dem, hvis jeg har sådan nogle. Men jeg ved nok, hvad der i virkeligheden er i vejen. Jeg var god nok, indtil denne Ross viste sig."

"De har ingen ret til, mr. Foster," sagde pigen vredt, "at bringe løjtnant Ross' navn ind i vor samtale."

"Å, jeg forstår. Tror De virkelig, han kan gifte sig med Dem på den løn, han har?"

"Mr. Ross' løn har ingen betydning, hverken for ham eller mig."

"Nuvel, så skal jeg sige Dem én ting," – Fosters stemme blev til en snerren – "I to bliver aldrig gift med hinanden. Det skal

jeg nok sørge for. Jeg vil have Dem, og hvis jeg ikke kan få Dem, er der heller ikke andre, der skal."

"Puh!" fløjtede Ross dæmpet, mens han smilede lykkeligt og i ånden dansede en sømandsreel i luften. Derpå dansede han et par virkelige trin på dækket for at advare dem om hans ankomst. "Så, nu skal vi få en ende på det," sagde han til sig selv. Derpå råbte han muntert: "Pas på dernede!" og steg ned gennem lugen.

"Jeg har en dårlig vane," sagde han på vejen ned, "med at løbe ned af lejderen her. Jeg må se at tage mig i det, inden jeg brækker halsen en skønne dag. Nå, hvordan går det så her? Har De fået set Dem omkring?"

Pigens vendte ansigtet bort fra ham, da han kom ned. Det var blegt, bortset fra to hidsige røde pletter på kinderne, og hun skælvede synligt. Foster gjorde en bedre indsats for at bevare sin selvkontrol, skønt han var rød i hovedet og skulede noget.

"Nej, løjtnant, ikke rigtigt," sagde han med et sygeligt smil. "Det er alt sammen så fremmed og nyt for os. Vi ventede på Dem. Men jeg er nu blevet lidt interesseret af dette –" Han pegede på et rundt vindue i skibets stålside. "Er det ikke en ny ting med vinduer i disse ubåde?"

"Jo, det er det skam," svarede Ross. "Men det har længe været kendt, at glas modstår tryk lige så godt som stål, så nu er vi blevet udstyret med koøjer, som de kaldes. Kan De se siden af flagskibet der udenfor? Vi kan se genstande så langt som tyve fod væk, så længe vi er nær ved overfladen. Længere nede er det mørkere."

"Og jeg vil tro, De har set adskillige interessante ting under vandet," vedblev Foster, der nu havde genvundet sin ligevægt.

"Ja, meget interessante – og også nogle, der var temmelig uhyggelige. Det er ikke så længe siden, jeg så en mand drukne. Vi var ikke i stand til at hjælpe ham."

"Gode Gud, hvilket syn!" udbrød Foster. "Hans ansigtsudtryk må have være tragisk."

"Ynkeligt – noget af det mest ynkelige, jeg nogensinde har se. Han så ud som om han ville råbe noget til os. Hans angst og fortvivlelse … men det varede ikke længe."

"Men mens det gik på – De havde ikke et kamera? Hvilken mulighed for en fotograf! Ja, det er jo det, jeg laver, forstår De. Har nogensinde en fotograf haft mulighed for at fotografere ansigtsudtrykket hos en druknende? Hvilket billede kunne det ikke blive!"

"Hold op," sagde pigen skælvende. "For Himlens skyld, hold dog op med at tale om den slags ting."

"Jeg beder Dem undskylde, miss Fleming," sagde Ross blidt. "Det var meget taktløst."

"Og jeg, miss Fleming," sagde Foster og bukkede, "lod mig rive med af min professionelle entusiasme. Modtag også min undskyldning. Men jeg må nu nok sige, løjtnant, at jeg gad gerne få muligheden."

"Desværre, mr. Foster," svare Ross koldt. "Vi gør mange ting ved folk her i flåden, men vi drukner dem ikke for at få et billede. Men lad mig nu vise Dem rundt, for ved to glas kommer folkene tilbage. Herude agter har vi benzinmotoren, som vi bruger, når båden er oppe på overfladen. Vi kan imidlertid ikke benytte den under vandet på grund af udstødningen, så når vi er nede, bruger vi et kraftigt batteri til at drive en elektrisk motor. De kan se den der henne, og lige under dækket, hvor vi

står, findes batteriet, som består af en række store beholdere med svovlsyre og bly. Det er en skidt blanding, hvis der trænger saltvand derned."

"Hvordan det? Hvad sker der da?" spurgte Foster.

"Der dannes batterigas – klorgas er den kemiske betegnelse. Det er en af de giftigste og mest kvælende af alle gasser. Det er den største fare i undervandsbåde – at blive kvalt af klorgas. Men sådan må det være, indtil vi finder en bedre måde at drive motoren på. Måske flydende eller komprimeret luft. Og her" – Ross førte dem hen til en anordning med et hjul og et sæt ventiler midtskibs – "har man udstyret os med en søventil – næsten som en invitation til katastrofen."

"Hvad er den til?" spurgte Foster.

"Til at oversvømme skibet i tilfælde af brand. Det er en arv fra dampskibene – ikke andet – og ganske unyttig, for en ubåd kan ikke gå i brand. Et par omdrejninger på hjulet der, når vi ligger og skvulper i overfladen, så kommer der vand nok ind til at sænke båden i løbet af to minutter. Jeg har indgivet ansøgning om at få lov til at fjerne den."

"To minutter, siger De. Er den let at dreje? Ville det være muligt at komme til at åbne ventilen ved et tilfælde?"

"Meget let, og meget muligt. Jeg advarer mine mænd om det hver eneste dag."

"Og hvis De så synker, og ikke straks er blevet kvalt, hvordan kommer De så op igen?"

"Ved at pumpe vandet ud. Der er en kraftig pumpe sluttet til motoren der bagude, som er i stand til at presse vandet ud, selv på halvtreds favnes dybde. Det er ti atmosfærer – et pænt kraftigt tryk. Men hvis der kommer vand i motoren, kan den

ikke drive pumpen, så vi kan altså være nogenlunde sikre på, at hvis vi synker på grund af, at nogen er kommet til at åbne for søventilen, så bliver vi dernede. Vi har en hånddreven pumpe, som vi kan bruge, når vi ligger og skvuler på overfladen, hvis batterierne er døde, men den er ubrugelig på større dybder."

"Hvad mener De med at ligge og skvulpe, løjtnant?" spurgte Foster, som stod og kiggede ud af koøjet.

"At vi er næsten under vandet, dvs. undtagen tårnet. Jeg skal vise Dem det, så De kan fortælle Deres bekendte, at De virkelig har været nede med en undervandsbåd."

Ross drejede på en del forskellige hjul, som lignede den på søventilen, og pigens ansigt antog pludselig et udtryk af tvivl og angst.

"De har vel ikke tænkt Dem at sænke båden, vel, mr. Ross?" spurgte hun.

"Nej, bestemt ikke, jeg fylder kun tankene. Selv når de er fyldt har vi stadig en pæn opdrift i reserve, og vi skal gå fremefter for at kunne styre ned. Men det gør vi ikke. Kom her hen, så skal jeg vise dig torpedorøret."

Foster blev, hvor han var, trist stirrende ud gennem koøjet, mens de to andre gik forud. Ross bemærkede hans åndsfraværende udtryk, men tilskrev det træthed over alle de tekniske forklaringer, og nødte ham ikke til at følge med. Han fortsatte med sine forklaringer til miss Fleming i en dæmpet tone, tydeligvis pinligt berørt.

"Nå, her har vi så røret," sagde han. "Dette er baglugen. Den er vandtæt. Når der er en torpedo inde i røret, som der er nu, fylder vi det med vand, og for udløse torpedoen skal vi blot åbne yderlugen, slippe noget komprimeret luft ind, og så farer den

afsted. Når den først er ude, kan den selv drive sig frem og styre efter sit mål. Vi har en teori – nej, det er egentlig ikke en teori mere, for det er bevist – at i tilfælde af et uheld kan ubådens mandskab skydes ud gennem torpedorøret, undtagen den sidste. Han er nødt til at blive, for han kan ikke udskyde sig selv. Og den mand" – Ross smilede og bukkede for pigen – "må nødvendigvis være ubådens kaptajn."

"Hvor forfærdeligt!" svarede hun i en interesseret tone, mens hun så adspredt tilbage på Foster. "Hvorfor bliver De i denne bestilling? Deres liv er jo altid i fare."

"Og netop af den grund er forfremmelse så meget mere sandsynlig. Jeg ønsker at blive forfremmet og få en højere løn" – han sænkede stemmen og greb hendes hånd – "så at jeg kan bede den sødeste og bedste pige i verden om at elske og ære mig, til døden os skiller!"

Hun fjernede blikket fra Foster, kastede et kort blik på den unge løjtnants bedende ansigt; så sænkede hun øjnene mod dækket, og hendes ansigt blev ildrødt. Men hun trak ikke hånden til sig.

"Er du nødt til at vente, til du bliver forfremmet?" sagde hun endelig.

"Nej, Irene, nej," udbrød Ross lykkelig, idet han trykkede den lille hånd hårdt i sin egen. "Ikke hvis du siger det; men jeg har ikke andet end min løn fra flåden."

"Jeg har altid været fattig," sagde hun og så ham ligefremt i øjnene. "Men det er ikke det, John. Jeg er bange. Han der, mr. Foster, han truede os – han svor, at vi aldrig – Å, og han drejede på et eller andet der bagude, efter at du gik herned. Han gjorde det så hurtigt – jeg så det kun i det øjeblik, da jeg vendte mig

for at følge efter dig. Jeg ved ikke, hvad det var. Jeg forstod ikke, hvad det var, du forklarede."

"Han drejede på noget?! Hvad?"

"Det var et hjul af en eller anden slags."

Ross så på Foster. Han stod nu på lejderen til tårnet, halvvejs oppe, mens han så på sit ur med et uhyggeligt, ondskabsfuldt, fordrejet ansigtsudtryk.

"Bed jeres sidste bøn!" råbte Foster som afsindig. "I to skal snart dø, siger jeg. Dø – begge to!"

Han fo'r op ad lejderen, og Ross fo'r agterud, en smule forvirret over denne pludselige drejning af begivenhederne. I det øjeblik vidste han ikke, hvad han skulle gøre. Men da Foster faldt ned på dækket i en syndflod af vand fra oven, og lugen i tårnet lukkede sig med et metallisk brag, forstod han. Et enkelt blik på dybdemåleren var nok. Skibet sank. Han fo'r hen til søventilen. Den stod helt åben.

"Forbandet være dit modbydelige sorte hjerte og sjæl," brølede han, idet han drejede på hjulet. "Åbnede De den ventil? Svar mig! Det gjorde De, ikke sandt? Og så havde De regnet med selv at nå at komme ud – feje slyngel!"

"Å Gud!" skreg Foster, som fo'r forvildet rundt. "Vi synker, og jeg kan ikke komme ud."

Ross lukkede for ventilen og sprang på ham, opfyldt af en vældig trang til at slå ham ihjel på stedet. Han forestillede sig sine fingre om struben på den anden, og hvordan hver eneste stærke muskel i hans arme strammedes mere og mere. Så overvældede tanken om den forfærdelige situation, de var i, ham; han nøjedes med at slå til, og fotografen gik i gulvet.

"Rejs dig op," kommanderede han, idet manden forsøgte at vende sig om og komme op på hænder og knæ. "Rejs dig. Jeg kan måske få brug for dig."

Foster rejste sig og satte sig på en torpedo midtskibs, hvor han begravede sig ansigt i hænderne. Efter at have kastet et kort blik på ham og et beroligende øjekast til pigen, som stadig befandt sig forude, gik Ross agter for at tænde for pumpen. Men samtidig med at han gik, bemærkede han at dækket hældede mere og mere for hvert øjeblik.

Han fandt maskinrummet fuldt af vand og motoren oversvømmet. Det var håbløst at prøve at starte den, den ville kortslutte med det samme; og han standsede, forundret over, at skibets agterende kunne ligge så lavt, indtil en lyd som noget, der knækkede forude fortalte ham grunden.

Linen fra fortøjningsbommen havde holdt ubådens næse oppe, indtil vægten var blevet for stor, og da den knækkede, var båden stået på hovedet nedefter, mens vandet fo'r fremefter mellem batteribeholderne under dækket. Nu mærkede han en stærk, syrlig duft, som kom op fra fugerne i dækket, og Ross fo'r sammen.

"Batterigas!" udbrød han, idet han løb frem midtskibs og i farten fik slået Foster ned fra torpedoen – han var i vejen. Han rakte op og drejede på det ene hjul efter det andet, og sendte komprimeret luft ned i de fyldte tanke for at presse vandet ud. Da det var gjort, så han på dybdemåleren; den viste halvfjerds fod, men før han kunne nå at aflæse, hvor hurtigt de sank, rystede et brag skibet, og det stod stille. De havde nået bunden.

"Gud må vide," stønnede Ross, "hvor meget vand, vi har fået ind! Men trykket er kun på tre atmosfære, Himlen være lovet.

Hør, du," sagde han skarpt til Foster, der var kommet op på at stå igen, "giv en hånd med her ved pumpen. Jeg skal tage mig nærmere af dig, når vi er kommet op."

"Hvad skal jeg gøre," spurgte Foster medgørligt, idet han vendte sit nu askegrønne ansigt mod Ross.

"Pump!" brølede Ross i øret på ham. "Pump til du brækker ryggen, hvis det skulle blive nødvendigt. Tag fat der."

Han gav Foster pumpestangen og de fik sat den på plads i håndpumpen. Men ligegyldigt hvor hårdt de pressede, kunne de kun bevæge pumpen i små hak på henved en tomme ad gangen. Med en gammeldags håndpumpe, der var rusten af aldrig at være brugt, et tre-tommers afløb og et tryk på tre atmosfære, var det unyttigt at forsøge at pumpe, og de opgav det, selv om pigen forsøgte at hjælpe til med sin smule vægt og kraft.

Ross havde masser af komprimeret luft i de mange beholdere, der lå rundt om, og da han alligevel ikke kunne sætte dem til nogen af tankene og blæse vandet ud, tømte han i stedet en af dem ud i den efterhånden kvælende atmosfære i båden. Det hjalp noget, men der blev dannet nok af den stærke, giftige gas til, at de vedblev at hoste kraftigt. Imidlertid anbragte han pigen i nærheden af åbningen på luftflasken, så hun ikke skulle lide mere end nødvendigt.

"Er vi i fare, John?" spurgte hun. "Jeg mener: sådan rigtigt i fare?"

"Ja, min ven, det er vi," svarede han blidt. "Og det er vist bedst, du ved det. Jeg har drevet så meget vand ud, jeg kan, og vi kan ikke pumpe her på denne dybde. Hvis vi var højere oppe,

så kunne vi. Men jeg kan skyde torpedoen ud af røret, og måske også resten af dem. Det skulle lette os en del."

Han gik forud, idet han skubbede Foster foran sig – han havde ikke lyst til at efterlade ham for tæt på pigen – og skød ham ind i det lille rum mellem røret og ligevægtstankene.

"Bliv her," sagde han skarpt, "indtil jeg får brug for dig."

"Hvad kan jeg gøre?" klynkede fotografen, der havde været modig nok til at tyrannisere pigen, dengang han var i sikkerhed, men nu kun var en ynkelig og fej usling. "Jeg vil gøre alt, hvad De vil, for at komme op til overfladen."

"De skal nok komme op til overfladen – til sin tid," svarede Ross bidende. "Hvor meget vejer De?"

"To hundrede pund."

"De er to hundrede pund, vi ikke har brug for. Men lad mig nu først komme af med den torpedo."

Ross drev vandet ud af røret, åbnede lugen, og idet han stak en lang, kraftig stålstang derind, løftede han på den kontakt, som satte torpedoens maskine i gang. Luften fra røret blev drevet tilbage i båden af den hurtigt drejende skrue; et par minutter efter var der ikke mere kraft tilbage, og skruen standsede.

Så lukkede Ross lugen, oversvømmede røret, åbnede yderlugen og sendte torpedoen afsted, sikker på, at den med en død maskine ville flyde op til overfladen uden at gøre skade, og måske endda afsløre deres position for flåden, for der kunne næppe være tvivl om, at der nu var fyldt med både deroppe, som søgte efter den forsvundne ubåd.

Da torpedoen gik ud, bemærkede Ross, at ubådens forreste del hævede sig en smule, og derpå at den lagde sig til ro igen, da

vandet fyldte torpedorøret. Det virkede lovende, og han tømte røret igen. Snuden løftede sig atter, men halen lå stadig fast på bunden. Der var to torpedoer mere, en i hver side midtskibs, og skønt transporten af disse tunge genstande hen til torpedorøret normalt krævede hele mandskabets deltagelse, forsøgte Ross det alene.

De var monteret på skinner, og ved hjælp af alle de mekaniske hjælpemidler, reb og taljer, han kunne finde, gav han og den kuede Foster sig i færd med arbejdet, og i løbet af en times tid havde de fået den styrbords torpedo bugseret ind i røret.

Da han jo ville af med vægten, tog han ikke vand ind i tanken midtskibs, som han ellers ville have gjort for at holde skibet i ligevægt, og da torpedoen, efter være blevet berøvet sin motorkraft, gik afsted, hævede boven sig atter en smule, skønt agterenden blev, hvor den var, som man kunne høre det af knagende lyd bagude: strømmen slæbte ubåden afsted over havbunden.

Endnu en times hårdt arbejde befriede dem for den anden torpedo, og ubåden stod nu i en vinkel på tredive grader, med agterenden vendt ned på grund af vandet i maskinrummet; den havde dog endnu ikke nået den kritiske hældning, som havde oversvømmet agterbatterierne, dengang båden hang i linen fra fortøjningsbommen.

Ross kiggede på dybdemåleren, men fandt ingen trøst der. Den stod på omkring tres fod, men det var jo kun på grund af bådens skrå stilling. Dog, propelafskærmningen ramte nu kun bunden lejlighedsvis, hvilket fortalte Ross, at hvis han kunne skaffe sig af med blot en ganske lille smule vægt, ville båden

stige op til overfladen, hvor dens periskop og tårn ville kunne ses, også selv om han måske ikke ville kunne pumpe. Han åndede tungt efter sit arbejde, men da han havde fået vejret igen, sagde han til Foster:

"Så er det Dem."

"Så er det mig? Hvad mener De?"

"De vil gerne op til overfladen, ikke sandt?" sagde Ross barskt. "De har givet udtryk for, at De var villig til at gøre alt, hvad jeg kunne finde på, for at komme op til overfladen. Nuvel, så tag Deres frakke, vest og sko af, og kryb ind i det rør."

"Hvad? For at drukne? Nej – det vil jeg ikke."

"Jo, det vil De. Kan De svømme?"

"Vel kan jeg svømme, men ikke, når jeg bliver skudt ud af en kanon."

"Så drukner De. Få så det tøj af."

"Jeg kan ikke. *Jeg kan ikke.* Vil De da slå mig ihjel?"

"Det er jeg ligeglad med," svarede Ross dæmpet. "Når bare jeg slipper for at have Deres lig her i skibet. Kom nu," tilføjede han, idet han hævede stemmen. "Jeg giver Dem en chance for at leve. Jeg kan også svømme, og jeg ville ikke tøve et sekund med at lade mig skyde ud af det, hvis jeg kunne være sikker på, at båden ville stige op, når den var befriet for min vægt. Men jeg er ikke sikker, derfor sender jeg Dem afsted, ikke kun fordi De er tungere end mig, men fordi miss Flemming er nødt til at blive her, og så foretrækker jeg også at blive, for at leve eller dø sammen med hende. Forstår De det?"

"Men miss Flemming ..." sagde Foster hæst. "Hun kan svømme. Jeg har hørt hende sige det."

"Feje slyngel!" sagde Ross med et blik, som flammede af raseri og foragt. Han havde allerede lagt sin frakke og vest fra sig. Nu rullede han skjorteærmerne op. "Vil De gå ind i det rør af Deres egen fri vilje og ved bevidsthed, så at De kan tage en dyb indånding, før jeg fylder røret med vand, eller bevidstløs som en sæk mel, og drukne, inden De ved af, hvad der foregår – hvad vælger De?"

"Nej," skreg Foster, idet Ross' truende ansigt og næver nærmede sig ham. "Jeg vil ikke! Find på noget andet. De er sømand. De ved, hvad der skal gøres. Find på noget andet!"

Ross' svar var et knusende slag i ansigtet på Foster, som fik ham til at vakle bagud, hen mod røret. Men han fandt balancen igen og vendte tilbage, og hans dyriske frygt blev forvandlet til en slags mod. Han var en kraftigt bygget mand, højere, bredere og tungere end Ross, og hvad han manglede i dygtighed med sine næver, erstattede han med tyngden af sine slag og sin totale ligegyldighed over for smerte.

Ross var en trænet bokser, stærk og adræt, og hvor han ramte den større mand, havde det sin virkning, men det begrænsede areal i ubåden var ikke til hans fordel. Han kæmpede imidlertid videre, slog, dukkede sig og undgik den andens slag – kæmpende ikke kun for sit eget liv, men også for den piges, som han elskede, og som sad på ballasttanken midtskibs og så på kampen, ligbleg og med vidtåbne, skræmte øjne.

En gang lykkedes det Ross at spænde ben for Foster, og han faldt, så lang han var; men før Ross kunne nå at få fat i et våben eller redskab, som kunne give ham en fordel i den ulige kamp, var den anden oppe igen og gik til angreb med blødende og

opsvulmet næse, blå og halvt tillukkede øjne og en mængde småsår og mærker i hele ansigtet.

Han knurrede et eller andet usammenhængende; frygt og smerte havde gjort ham til et dyr, og som et dyr kæmpede han for sit liv – med hænder og fødder, og kun besiddelsen af den menneskelige tommelfinger skilte ham fra også at bruge tænderne som et dyr. Ross kunne ikke undgå hans næste blinde slag, gik i gulvet med alle Fosters to hundrede pund ovenpå sig, og følte så hans fingre stramme til om sin hals.

En mand, som er ved at blive kvalt, mister ret hurtigt sin viljestyrke, hvilket er helt uafhængigt af det pres, som kommer af manglen på luft: efter et par øjeblikke holder hans bevægelser op med at være styret af hans vilje.

Lyspletter glimtede for øjnene af Ross, han tog snart hænderne fra jernfingrene om hans hals, og efterhånden som hans sanser forlod ham, bevægede hans arme sig op og ned som plejlstænger, der bankede i dækket med rytmisk regelmæssighed.

Et eller andet ved denne forestilling må have rørt ved noget i pigen på ballasttanken; for lidt efter begyndte Ross at trække vejret krampagtigt, og derpå kunne han igen se, mere eller mindre tydeligt – hans arme holdt inde med deres banken – og det første, han så, var pigen, som stod bøjet over ham, med et ansigt lige så hvidt som det hvide i hendes opspærrede øjne, med tæt sammenpressede læber og med en af pumpestængerne højt hævet i hænderne, rede til endnu en gang at lade den falde ned på hovedet af Foster, som lå ved siden af Ross, tavs og ubevægelig.

Da Ross hævede hovedet og forsøgte at rejse sig, lod hun sit våben falde ud af hånden og sank, idet hun udtalte hans navn med grådkvalt stemme og kyssede ham. Og så besvimede hun.

Ross kæmpede sig op på benene, og skønt stadig svag og følelsesløs, fandt han noget reb i et skab, som han bandt den bevidstløse Fosters hænder på ryggen med, og derpå surrede hans ankler sammen. Således indsnøret ville han ikke kunne gøre nogen skade, når han kom til sig selv, hvilket skete før Ross havde fået genoplivet pigen. Men han kom ikke mere med nogen snerrende trusler; overvundet og bundet forandredes hans mod igen til frygt, og han klagede sig og bad om at blive sluppet fri.

"Det skal De ikke regne med," sagde Ross, der var optaget med pigen. "Når jeg får vejret igen, så propper jeg Dem ind det rør, som om De var en død klump kød. Jeg tager rebene af Dem, når De er derinde."

Da miss Fleming igen havde fundet sin plads på ballasttanken og indåndede frisk luft fra beholderen, gik Ross i gang med en sømands praktiske metode. Med en kraftanstrengelse læssede han den skræmte Foster op på en af torpedoskinnerne med ansigtet nedad, derpå trak han ham hen til torpedorøret, så han kunne se direkte ind i det. Så lagde han en ende reb om sine skuldre, fastgjorde den anden ende til den tykke ende af en håndspage, som tilfældigvis var kommet med i ubåden, fik anordningen monteret om Fosters overkrop, og ved hjælp af en talje, som han hængte op i en metalring i røret, fik han bugseret den skrigende mand ind i det med hovedet først.

Idet hans hænder, som var bundet på ryggen, gik ind, skar Ross forsigtigt rebet over, halede ham så længere ind, og da

fødderne forsvandt skar han rebet om benene over og sagde, at han skulle ryste sine ben og arme fri af rebene, fjernede håndspagen og taljen, smækkede lugen i og ventede.

Protesterne indefra røret var på intet tidspunkt ophørt, men endelig fik Ross ud af hans skrålen, indflettet i bønner for livet, at hans hænder og fødder var fri.

"Godt. Tag en dyb indånding, og så fylder jeg røret," råbte Ross. "Når du er kommet ud, så svøm opad." Stemmen derindefra ophørte.

Ross drejede på det håndtag, som åbnede for vandet i røret, åbnede den ydre luge, og frigjorde den komprimerede luft. Der lød et svagt bump på ubådens næse, men på grund af det tilbageslag, som kom da Foster gik ud, sank den.

Da Ross havde lukket den ydre luge og pumpet vandet ud, hævede den sig igen, og han så ængsteligt på dybdemåleren.

Først turde han næppe tro det, men efter nogle få øjeblikke var han sikker. Nålen bevægede sig, omend næppe meget hurtigere end minutviseren på et ur. Ubåden, som var blevet frigjort for de sidste pund, der skulle til, søgte op mod overfladen.

"Irene," råbte han henrykt, "vi stiger. Vi er snart oppe, og de vil redde os. Selv om vi ikke kan pumpe, så vil de se vores periskop og bugsere os hen til et sted, hvor de kan løfte lugen op over vandet. Det er overstået, min pige – helt overstået! Kom her, og se på viseren. Kun femoghalvtreds fod endnu."

Hun kom hen til ham, og lænet til hans arm stod hun sammen med ham og så på den langsomt drejende viser. Så kom Ross til at kaste et blik ud gennem koøjet, og tvang hurtigt pigen hen til hendes tidligere plads.

"Bliv siddende her," befalede han, næsten hårdt. "Bliv siddende roligt her og hvil dig."

For udenfor koøjet kunne man se Fosters kridhvide ansigt, vasket rent for blod, men opfyldt af al en døendes rædsel og smerte, stirrende ind. Hans hænder greb svagt ud efter glasset, så lukkede hans øjne sig, hans mund åbnedes, og han drev ud af syne.

Galleghers genfærd

Hun var en lille, gammel, top-tung bark, bygget omkring begyndelsen af 1800-tallet, vil jeg tro; for hun havde i det firkantede agterspejl fire kvadratiske vinduer ind til lazarettet, noget jeg aldrig havde set andre steder, undtagen på billeder af skibe fra revolutionstiden. Tilføj desuden gammeldags topsejl, hamperebsrigning og gammeldags taljer og gier af træ, som altsammen havde et gennemgående præg af skrøbelighed og forfald, så har De det fartøj, som Gallegher og jeg tog hyre på for at slippe væk fra Skotland, Gallegher som sømand, jeg som kok og steward.

Men selv om vi kom væk fra Skotland, så slap vi ikke væk fra skotterne, for hele besætningen om bord var skotter fra top til tå, og ikke kun skotter af navn og nationalitet, men ultra-skotske af indstilling. På hele overfarten så jeg ikke et smil på ansigtet af nogen af dem: hvis de havde haft den mindste skygge af sans for humor, ville de have lét af sig selv. De arbejdede, spiste og sov så ædrueligt og stilfærdigt som muligt, sagde sjældent noget, undtagen når de svarede på en ordre med det eneste ord, de havde til at udtrykke en hilsen eller et samtykke: "Aye, Sandy", eller "Angus" eller "Weelum", alt efter hvem de nu tiltalte. Der var fem af dem i bakken, dvs. foruden de allerede nævnte havde vi Tammas og Robert – Gallegher var den sjette.

Selv om jeg havde mit arbejde i kabyssen, så sov jeg med besætningen i bakken, og kom til at kende dem ganske godt.

Deres efternavne kom jeg aldrig til at kende, og de er for resten uden betydning for denne historie. Lad det være nok at bemærke, at efter min bedste overbevisning var deres efternavne lige så skotske som deres fornavne og dem selv. De levede af *burgoo* – kogte havregryn – som de spiste tre gange om dagen, enogtyve gange om ugen, og som jeg lavede til dem i henhold til kaptajnens ordre.

"For hvad skulle det gøre godt for," sagde han til mig, "at gi' sådanne folk godt oksekød og bønner, når de ikke sætter pris på det, og hellere vil ha' deres havre?"

At hans ord var anti-skotske blev bekræftet af den kendsgerning, at lazarettet, dvs. rummet bag kaptajnens kahyt, som var oplyst ved de fire agtervinduer, indeholdt et lager for hans eget bord, som bestod af fine sukkerglacerede skinker, de bedste irske kartofler, alle slags konserves og den bedste kvalitet oksekød – så mørt og sødt, at nogle få timers udblødning ligefrem fik det til at ligne saltkød af bedste kvalitet. Jeg tilberedte disse sager til kaptajnen, men da han altid spiste alene, fik heller ikke styrmændene noget – kun *burgoo*, hvilket de var udmærket fornøjede med. Men da jeg altid lavede lidt mere end kaptajnen skulle bruge, fik jeg min del af de rare sager, og jeg var så dum at fortælle Gallegher det.

"Din selvoptagne, lille firbenede efterligning af en ven!" udbrød han vildt. "Her er jeg, en irlænder fortabt blandt skotter, og så fortæller du mig, at du får god mad, mens jeg må nøjes med hestefoder sammen med skotterne. Jeg er s'gu ikke nogen hest, og slet ikke en skotte! Jeg kan ikke leve af havre."

"Å jo, du kan," svarede jeg mildt. "Havregryn er nærende og fedende – glimrende for helbredet."

Han gloede vildt og ondskabsfuldt på mig et øjeblik, så blødgjordes hans ansigt af et grin.

"Nå ja," sagde han, "du har sikkert ret. Når ædelsen er indenbords, så smager det alt sammen ens, og måske *er* hestefoder nærende, så det er nok uvæsenagtigt."

"Du mener uvæsentligt, Gallegher," vovede jeg at bemærke.

"Nej, jeg mener uvæsenagtigt."

"Men sådan et ord findes ikke i sproget. Uvæsentligt er ordet. Det betyder –"

"Jeg er ligeglad med, hvad uvæsentligt betyder. Jeg sagde uvæsenagtigt, og jeg mener uvæsenagtigt! Jeg ved nok, hvad jeg snakker om. Tror du måske ikke, jeg ka' tale mi' eget sprog? Hej, du der kok, du er en skamplet på dit fag, du er ikke u'dannet! Og hold så kæft."

Jeg holdt kæft. Jeg var jo faktisk ikke uddannet, kun en sømand med midlertidig hyre som kok, og da jeg ikke havde en ordbog ved hånden, kunne jeg ikke bevise noget for Gallegher.

Gallegher var en lille mand, men hvad han manglede i størrelse, havde han i ordforråd. Han var ikke nogen sprogkyndig, han forstod kun engelsk, men han havde magt over sine udtryk, forstod at vælge sine ord, en lykkelig evne til at udtrykke sig i korte, fyndige sætninger, en viden og et forråd af eder, der nærmede sig kunst, og han var et geni til at skabe nye ord og udtryk. Han vandt altid i en ordstrid med sine skotske skibskammerater, men da han var lille af statur, tævede Angus, Weelum, Sandy, Tammas og Robert ham på skift mellem køjerne, uden at de dog kunne standse hans ordstrøm. Han fik altid det sidste ord, og det var som regel, at tævene var "uvæsenagtige".

Og således blev det ved, mens den gamle bark vaklede sydover mod kalmebæltet og Linjen – steder, hvor der var så varmt, at tjæren boblede op fra mellemrummene mellem dæksplankerne, og man kun kommer langsomt frem for en vind, der ikke er meget andet end periodiske skub af en kattepote. Det var der, nytten af de store firkantede vinduer i agterspejlet blev bevist. De stod åbne nat og dag, for uden dem ville kahytten have været en bageovn. Men forskibet havde ikke den slags udluftning, og heden må have påvirket Gallegher; de vedvarende mishandlinger tog også på ham, og en skønne dag gik han agter og tog en splinterny kniv med skede ud af slapkisten, som han skærpede længe og grundigt på slibestenen, derpå smed han sin gamle kniv overbord, og bekendtgjorde for os andre, at den første, som fra nu af lagde hånd på ham, ville få af kniven.

"Si'r du," spurgte Tammas, den ældste af dem forude og den, som styrede i bakken, "at du ku' finde på og stikke den dersens kniv i vos?"

"Jeg vil ikke kun stikke den i jer," sagde Gallegher hidsigt, "men jeg vil flå leveren og livet ud af jer, hvis ikke holder jeres beskidte hænder fra mig a'."

"Du ville ta' et menneskes *liv*?" spurgte Weelum alvorligt.

"Næ, ikke det," hylede Gallegher, "men jeg ville ta' livet af en skotte, fem gange i rad. Hold jeres grabber for jer selv, siger jeg, så kan I få lov at leve."

"Du er en synder, Gallegher," sagde Tammas, "og den gode Gud vil dømme dig på dine gerninger."

"Je' er ikke mere synderfuld end jer."

"Jo, det er du," indskød Angus. "Hvis du ikke var, så ku' vi alle sammen gå agter og hente os nogle nye knive."

"Det ville koste jer sixpence pr. mand; det er den eneste grund til, at I ikke gør'et."

"Puh!" sagde Tammas. "Lad os nu holde inde med den hersens snak om at stikke til folk! Vi er ikke i stikkeribranchen, og du vil nok bemærke, Gallegher, at vores gamle knive ikke har no'en spidser. Men de er gode nok til at skære reb over med, og det er nok for vos. Vi går ikke agter og henter os nye knive, for den gode Gud skal nok ta' sig af dig. Kom nu i køjen med jer, og hold kaje!"

"All right, så," svarede Gallegher og krøb i sin køje. "Men hvis du har så meget at skulle have sagt hos Herren, som du siger, så bed ham om at tage sig af *dig*, og lad mig være i fred."

Og for ligesom at understrege sin mening yderligere, så satte Gallegher sig til at skærpe sin nye kniv, indtil fire glas, hvor han havde dæksvagten. Han tog rattet i den sidste hundevagt, tørnede ind ved otte glas uden flere sammenstød, var i sit sædvanlige skødesløse humør under nattevagten (uden tvivl fordi han følte at have sat sig i respekt), tørnede ind klokken fire – og blev fundet død i sin køje, da der blev kaldt ud til morgenmad.

HVAD der havde slået Gallegher ihjel, var der ingen, der vidste; men der lå han, kold, våd og ubevægelig, med lukkede øjne, som om han sov. Jeg var agter med kaptajnens morgenmad, da folkene råbte nyheden til hinanden, og ilede forud sammen med kaptajnen og styrmanden – andenstyrmand havde taget roret – og fandt dem i en temmelig

ophidset tilstand, hvorunder hver enkelt, uden i øvrigt på nogen måde at være anklaget, bedyrede deres uskyld i mordet.

Men var det da mord? spurgte kaptajnen. Ingen vidste det. Der var ikke et mærke på ham, og hvis han var død en voldsom død, ville hans øjne havde været åbne. Han lå på ryggen, som han altid lå, når han sov, og han var krøbet i køjen ved egen kraft og lystigt fløjtende. Kaptajnen løftede øjenlågene og undersøgte pupillerne: de var ikke udvidede. Der var ikke den mindste anelse af medicin eller giftige gasser at spore. Og dog var *noget* kommet til ham, mens han sov, og havde taget hans liv.

"Nuvel," sagde kaptajnen endelig, "lad os få vores morgenmad, og senere vil vi så sy ham ind og sende ham ud på hans sidste rejse. Pak hans kiste sammen og bring den agter. Nogen, som ved noget om hans hjem eller familie?"

"Jeg tror nok," svarede jeg med kvalt stemme, "at jeg er den eneste ven, han havde; men han talte aldrig om sit hjem."

"Så vil vi overlade hans ting til Sømandsmissionen. Få ham syet ind så hurtigt som muligt, han holder ikke længe i denne varme."

Kaptajnen og styrmanden gik tilbage agter, men jeg havde mistet appetitten og blev hos mandskabet i håb om måske at opsnappe noget om, hvad der havde dræbt Gallegher. Men de fem indtog deres morgenmad med sædvanlig uforstyrrelig tavshed, og når de sagde noget, handlede det ikke om Galleghers død, men om indholdet af hans kiste. Det var Tammas, som begyndte.

"Sømandsmissionen," bemærkede han nedslået, "og der bliver det bare delt ud til hollændere og dagoer og den slags."

"Aye," sagde Weelum, "og det er ellers et pænt udstyr. Har I nogensinde set så fine gummistøvler som han gik i, da vi stod ud af Kanalen?"

Weelum havde ret. Gallegher havde brugt det meste af hyren fra sit forrige togt til tøj, og da han igen gik til søs, var han bedre udstyret end mangen styrmand eller kaptajn. Men det var beregnet til køligt vejr, og da skibet var kommet ind i den tropiske zone, var det blevet stuvet ned i hans kiste.

"Je' ka' ikke sige," sagde Robert, en mand af samme størrelse som Gallegher, "at je' bemærkede hans støvler, men jeg lå mærke til den pjækkert, han brugte. Ægte uniformsstof!"

"Og han havde også en stortrøje," tilføjede Angus, "som nok var værd at se på. Må ha' kostet ham femt'n shillins eller mer."

"Ja-h, hvis han da ikke havde nolet den," sagde Sandy vægtigt.

"Stjålet den!" afbrød jeg ham vredt. "Hvad giver dig ret til at mene det?"

"Tys, knægt," svarede Sandy. "Hvad ved du måske om hans privatliv?"

"Han var et syndigt menneske," sagde den dystre Tammas.

"Hvis jeg var en af Sømandsmissionens særligt begunsti'ede," vedblev Sandy, mens jeg trak mig ind i min voksende sorg, "så ville jeg vælge den fine trøje, han havde på, dengang vi lå i Nordsøen. Den ku' nok holde kulden ude a' knoklerne ved Kap Horn."

"Jeg ville hellere ha' hans olietøj," sagde Tammas. "Det er a' en ny slags – vandtæt og alt muligt. Aldrig set noget lignende. Og det var oven i købet for stort til ham. Jeg tror faktisk, det ville passe li'e til mig."

Måske var det kun for at se om det var rigtigt; i hvert tilfælde rejste Tammas sig og løftede låget på Galleghers kiste. Han tog olietøjet op og fik det hurtigt på, mens de andre tog de genstande, de mest havde forset sig på, og undersøgte dem. Nu siger jeg så ikke, at hvis olietøjet ikke havde passet Tammas på centimeren, havde han sikkert lagt det tilbage, hvor det kom fra; men det passede ham, og da han havde taget det af igen, forsvandt det ned i hans køje. Der blev ikke ytret et ord; men de andre fulgte hans eksempel og stuvede de ting ned hos sig selv, som de hver for sig syntes bedst om – Robert tog pjækkerten, Angus søtrøjen, Sandy den finere trøje og Weelum støvlerne. Derpå kiggede de på mig, som om de forventede, at jeg også skulle deltage i plyndringen; men noget i mit ansigt, måske – en slags sorg, og rædsel over at de på den måde udplyndrede en skibskammerat, endnu før han var blevet kold – afholdt dem fra at sige noget.

Der blev slået otte glas, og jeg gik tilbage til mit arbejde, fast besluttet på at tale med kaptajnen. Men undervejs til kahytten ombestemte jeg mig. De ville sikkert benægte det hele, og kaptajnen var måske ligeglad; og når alt kom til alt, tænkte jeg, så betød det i virkeligheden ingenting, hvem der så fik klæderne. Så da andenstyrmand var færdig med sin morgenmad, samlede jeg tallerkenerne sammen og gik forud igen.

Det var ellers et pænt nok skib. Når man ser bort fra det begrænsede udbud af forplejning, som vel kunne have være forandret, hvis nogen havde sagt til, så var der taget hensyn til mandskabets bekvemmelighed og velbefindende, ja endog deres følelser, i et omfang, der var uhørt på et amerikansk

fartøj, og den lille detalje, at en af officererne tog rattet, for at matroserne kunne spise sammen, var kun én af de mange små afvigelser fra almindelig sø-etikette ombord på den lille, antikverede bark. Folkene røg, mens de stod ved roret, passerede forbi kaptajnen på den luv side og tiltalte de to styrmænd ved fornavn. Måske skyldtes det, at de allesammen kom fra den samme by og havde sejlet sammen i mange år.

Om det nu skyldtes denne efterladenhed, så gik der et kraftigt ordskifte på ved døren til bakken, da jeg ankom med tallerkenerne. Folkene, bortset fra Angus, som stod til rors, diskuterede med kaptajnen angående hans ordre om at få Galleghers lig syet ind i en fart, og hver eneste af dem nægtede pure at gøre det. Kaptajnen vendte sig derpå til sine styrmænd; de rystede ligeledes på hovedet, og så fik han øje på mig.

"Kok," sagde han, "du kan håndtere nål og tråd, ved jeg. Manden skal begraves. Se du at gå til arbejdet og få syet ham ind."

"Udmærket, sir," svarede jeg, "hvis De vil sørge for at få ham ud på storlugen og skaffer mig noget lærred."

Styrmanden hentede lærred og det øvrige til mig; liget måtte jeg selv løfte ud af køjen og bære op til lugen. Ikke én af dem ville hjælpe mig, men jeg fik liget op og lagde ham med ansigtet opad på lærredet, samlede det om ham og begyndte sørgmodigt på sammensyningen. Derimod havde de ikke noget imod at bære Galleghers kiste agter. Jeg så dem gå forbi, mens jeg arbejdede.

Det var en lummerhed morgen med nogen vind, en regnbyge slog af og til ind over os, og det gamle fartøj, der kun kom langsomt frem, rullede som en træklods i pålandsvind. Vejrliget

bidrog ikke så lidt til min nedslåethed, og da jeg havde syet sammen fra fødderne op til ansigtet, strømmede tårerne mig uden ophør ned ad kinderne. Så kom kaptajnen med en planke, og idet han lagde den fra sig og gav mig besked om at anbringe Gallegher på den, bemærkede han min sorg.

"Hvad flæber du for?" spurgte han, ikke uvenligt.

"Han var min bedste ven, sir," svarede jeg, mens jeg hurtigt syede videre.

"Han var en Jonas, knægt – en Jonas! Jeg hørte, han truede de andre på livet, og nu er han kaldt til doms for det. Når han er væk, så får vi en ordentlig sydøsten. Jeg kan allerede mærke, den er på vej; vi skal lige ha' en byge først. Få nu fart på. Det sidste sting skal gå igennem hans næse."

Jeg var færdig med at sy og skulle netop til at klippe sejlgarnet over, men holdt inde, da han sagde dette.

"Kaptajn, det kan jeg ikke," svarede jeg med brudt stemme.

"Hvad pokker fejler dig dog, knægt? Her, kom med nålen. Det er for at hans gespænst ikke skal komme tilbage – ve' du virkelig ikke det?"

Han tog nålen fra mig og jog det sidste sting lige gennem næsen; derpå slog han en knude på den og skar sejlgarnet over.

"Sådan!" sagde han, idet han rejste sig igen. "Nu bliver han der, hvor han er draget hen."

Da jeg havde løftet det indsyede lig over på planken, samlede han hele besætningen til søbegravelse og gik agter for at hente sin bibel. Folkene bar planken med liget hen og balancerede den på rælingen; der ventede de, mens jeg kom i tanker om noget, der ikke var gjort. Vi havde ikke lagt en tynge ved liget, og da

kaptajnen kom tilbage, bemærkede jeg det og foreslog en stump tung kætting eller en jern-kofilnagle.

"Hvorfor dog det?" spurgte han. "Hajerne ta'r ham under alle omstændigheder, og kætting og kofilnagler koster penge. Nå, folkens, lad mig få lidt ro, mens jeg læser af Bogen."

Han læste et eller andet tilfældigt kapitel og efterfulgte det med et Fadervor, mens vi stod rundt om med bøjede hoveder. Da vi var færdige, sagde han:

"Det er skik og brug at man synger noget, som passer til lejligheden, men jeg har ikke en sangbog hos mig. Er der nogen af jer folk, der kan en sang?"

Alle rystede på hovedet, og der opstod et øjebliks stilhed; så sagde Robert:

"Jeg har hørt en sang inde i land, sir, som måske kan passe sig. Jeg kan kun huske omkvædet. Vi kan allesammen omkvædet, men ikke sangen."

"Syng den," befalede kaptajnen, og Robert løftede hovedet og begyndte, og de øvrige faldt i efter de første to-tre ord. Alvorlige og tilsyneladende uden at opfatte noget upassende, begyndte de at synge refrænet til en revyvise, der var populær på det tidspunkt:

"Ned gik McGinty, ned til havsens bund,
Han var våd fra tå til top,
å' de ku' ikke få ham op.
Ned gik McGinty, ned til havsens bund,
i sit allerbedste søndagstøj."

"Stop der!" afbrød kaptajnen. "Syng den igen, men det ska' være re'tigt! Der er ikke omtalt nogen 'søndag' i ceremoni-ællet. Sig 'sabbat' – sig 'sabbatsklæ'er'."

Og så sang de den igen med den ændring, kaptajnen havde foreslået, og da de var færdige, gjorde kaptajnen et tegn, og planken blev vippet. Men allerede før de jordiske rester af stakkels Gallegher havde ramt vandet, brølede han:

"Hal ind for- og storfald!" For der var en byge på vej.

Da jeg ikke havde noget at bestille med rigningen eller sejlene, gik jeg ned i min kabys, hvor jeg oplevede, hvad et hysterisk anfald var for noget, og lo og græd på skift. Anfaldet varede indtil bygen havde lagt sig til en laber brise, som lovede godt for at få os ud af kalmebæltet og ind i passaten. Det var netop, da jeg var færdig og havde udstødt min sidste salve af hysterisk latter, at kaptajnen viste sig i kabysdøren.

"Nå," sagde han, "det glæder mig at se dig i bedre humør. Gå du nu ud i lazarettet og luk vinduerne, før der kommer vand ind."

Jeg adlød, og da jeg var færdig, var mit triste humør forsvundet. Gallegher var borte, han måtte være milevidt agterude. "Vi skal alle den vej," tænkte jeg, "så hvad forskel skulle det gøre, hvem der går forrest?"

Da jeg kom ud i lazarettet fra kaptajnens kahyt, havde jeg bemærket Galleghers kiste, som stod stuvet af vejen op mod agterskottet, men jeg så for resten ikke nærmere på den. Jeg havde også set, at der var kommet vand ind af et af de midterste vinduer; men jeg opdagede ikke, før jeg var på vej ud, at det tilsyneladende var løbet over til styrbord, hvilket efter bygen var vindsiden. Det var sært, tænkte jeg, for vand løber jo som regel ikke opad. Jeg fulgte det våde spor med blikket, indtil det drejede om hjørnet ned ad gangen til kaptajnens forrådskammer. På den modsatte side lå der reb, sejldug, twist,

sejlgarn og andet godt, som hørte til styrmandens gebet. Men kaptajnens forråd var mit område, og det var min pligt at undersøge sagen, så jeg kravlede ned ad gangen, men halvvejs igennem standsede jeg brat med håret stående ret i vejret og hjertet bankende som en hammer.

"Psst!" hviskede han. "Har du noget tobak på dig?"

Det var beroligende, for spøgelser plejer ikke at have brug for tobak. Mit hår faldt straks på plads igen, men det varede nogen tid, inden mit hjerte slog som det plejede, og jeg var i stand til at sige noget. Jeg stak ham imidlertid straks en skrå.

"Gallegher," sagde jeg, "du er i live, kan jeg se, men hvordan er du kommet her?"

Han pegede op over mit hoved.

"Bygen," svarede han. "Jeg klavrede op af rorhangeren."

"Men hvordan kom du ud af sækken? Jeg syede dig da ellers ordentligt ind."

Til svar tog han sin kniv frem.

"Hvis de tyvagtige gravrøvere af en flok skotske bedemandssønner havde tænkt på min flotte nye, skarpe kniv, så havde de nuppet den også, sammen med mine støvler og mit tøj. Men jeg havde den på mig hele tiden."

"Og så skar du dig ud under vandet?" spurgte jeg forbløffet.

"Det gjorde jeg. Det kolde vand fik liv i mig, og jeg kunne bevæge mig igen. Det havde jeg ikke kunnet før, selv om jeg stadig havde de fleste af mine sanser i behold. Jeg hørte deres sladder angående mine ting, og jeg hørte dig og kaptajnen skændes over det sidste sting, og jeg hørte den sang, de sang over mig til begravelsen – Fanden tage hele bundtet! Jeg kunne ikke mærke noget, før jeg ramte vandet, men så – av min næse!

For pokker, hvor den gjorde ondt! Det første jeg gjorde med kniven var at skære dét sting over, og det første jeg gjorde, da jeg var kommet herind, var at trække garnet ud." Han viste mig to blodige pletter, en på hver side af næsen.

"Men hvad var der galt med dig, Gallegher?" spurgte jeg. "Vi troede allesammen, du var død."

"Kaletepsi."

"Kaletepsi?" gentog jeg. "Mener du, at du var fuld?"

"Nix, kaletepsi. Jeg har haft den en gang før, og der var en lægefyr, som kaldte det kaletepsi."

"Åh!" udbrød jeg, da der gik et lys op for mig. "Du mener katalepsi."

"Nej, jeg gør ikke. Jeg mener kaletepsi. Jeg ved godt, hvad jeg selv siger."

"Nå ja, så allright," svarede jeg, idet jeg huskede på hans lille svaghed. "Men hvad vil du nu gøre – blive her?"

Han nikkede, og idet han stak hånden om bag sig, viste han mig en halvtom dåse laks.

"Jeg har tænkt mig at blive her," sagde han, "indtil jeg er blevet mæt."

Det var min pligt at indberette ham til kaptajnen, men jeg kunne ikke få mig selv til det. Jeg huskede på mine tårer og min sorg. Han var min skibskammerat og min ven, som var kommet tilbage fra dødens skygge, så jeg bad ham blot om ikke at forråde mig og lovede at holde ham med vand og tobak. Derpå forlod jeg ham.

Jeg regnede med, at Galleghers gennem lang tid udhungrede mave ville holde ham dernede en tid lang, men jeg glemte at tage hans irske sans for retfærdighed i betragtning.

Efter alle dagens ophidsende begivenheder følte jeg ikke nogen særlig trang til at sove den aften; jeg var vågen indtil midnat og holdt mig beskæftiget med forskellige gøremål i stewardens lager i kahytten. Kaptajnen var tørnet ind tidligt, og jeg kunne høre ham snorke tungt; med da der blev slået otte glas, skiftede hans snorken brat til et øresønderrivende skrig af rædsel og smerte, og igen med håret stående ret i vejret fo'r jeg ind i hans kahyt.

Jeg fandt kaptajnen siddende op i sin køje, med stirrende blik og vidtåben mund, og med blodet strømmende ned i den fra hver side af hans næse. Et nærmere eftersyn afslørede en sejldugsnål, som hang i en ende sejlgarn, som den havde trukket igennem det hul, den havde frembragt, og på gulvet lå der en splinterny sejlmagerhandske, frisk fra styrmandens lager. Jeg sparkede den ind under køjen, da jeg nærmede mig.

"Spøvelset!" sagde han. "Spøvelset, kok! Så du ikke spøvelset?"

"Nej, kaptajn," svarede jeg, uvillig til at forråde Gallegher. "Jeg har ikke set noget spøgelse. Hvad har De dog gjort ved Dem selv, mens De sov? Lad mig trække denne her ud."

Mens han hylede af smerte, trak jeg forsigtigt sejlgarnet ud af såret i hans næse og lagde derpå en forbinding om hans hoved for at standse blodet.

"Og du er sikker på, du ikke så det?" spurgte han, da han igen var i stand til at tale. "Det stod ind over mig og greb fat i min næse for at vække mig, gjorde det; og så stikkede det nålen igennem min næse og forsvandt ud af den dér dør." Han pegede på den dør, som førte ud til lazarettet.

"Jeg skal se efter," svarede jeg, og idet jeg bøjede mig ned, sikrede jeg mig sejlmagerhandsken; derpå gik jeg modigt – for

jeg frygtede jo ikke spøgelset – ud i lazarettet, og i det svage lys fra vinduerne så jeg Gallegher i sit hjørne i fuld gang med at angribe en fin sukkerglaceret skinke med sin kniv. Ved siden af ham stod en åben kasse fine beskøjter, og han havde også fundet et glas sennep til skinken.

"Tag det med lempe, Gallegher," hviskede jeg, idet jeg gav ham handsken. "Hvorfor skulle du stikke ham med nålen?"

"For at lære ham at have respekt for de døde," svarede han med et grin. "Han stak en nål gennem min næse, så jeg ikke skulle komme tilbage. Han skulle have taget nogle flere sting, og også et par stykker i ørene."

"Han tror, det var et spøgelse."

"Det var det også. Jeg har tænkt mig at blive ved at være et spøgelse, indtil jeg er mæt. En udmærket skinke forresten!"

"Nå ja," sagde jeg, "Himlen må vide, hvordan det her ender. Men sørg for at samle dit affald sammen, så jeg kan skaffe dig af med det."

"Jeg vil putte det i min kiste. Hvem skulle have troet, at de ville være så venlige at stille min kiste herind, så jeg kunne få tørt tøj på?"

"Hvad har du så tænkt dig at gøre nu?"

"Sove. Så se du nu at komme ud!"

Jeg forlod ham, idet jeg stak nøglen til den lille dør til mig på vejen ud, så man ikke kunne låse den. Derpå gik jeg ind til kaptajnen, som stadig sad i køjen og rystede. Andenstyrmand var hos ham, uden tvivl tilkaldt ved hans øresønderrivende skrig.

"Ikke noget spøgelse der, kaptajn," sagde jeg. "Jeg har set efter overalt."

"Javel," svarede han sørgmodigt. "Javel. De er er en modig mand, kok. Jeg ville ikke gå ind i det lazaret, om det så gjaldt hele mit skib og lasten med. Men det *var* altså Galleghers spøgelse, lyslevende, og han var efter mig."

Andenstyrmand kunne ikke, og jeg ville ikke, sige noget, der kunne opklare sagen og lette hans sind. Så vi lod ham sidde med sin ømme næse og sine tanker.

Jeg besøgte Gallegher to-tre gange den følgende dag, og fandt ham hver gang i færd med at prøve nye madvarer. Jeg åbnede hans kiste den sidste gang, jeg var der. Dens oprindelige indhold var dækket af et lag tomme dåser og glas, som havde indholdt alt lige fra presset skinke til gåseleverpostej. Hist og her i bunken fandt jeg desuden en del tomme ølflasker.

"For Himlens skyld, Gallegher," sagde jeg, "hvornår bliver du mæt?"

"Snart, om Gud vil!" svarede han. "Jeg er ved at være træt af stedet her, og jeg kan ikke ryge. Det ligner lidt for meget et fængsel."

"Nå, men så kom frem, når du har lyst, men pas på – du skal ikke skaffe mig i fedtefadet."

"Det gør jeg heller ikke," svarede han med tyk stemme, for han havde munden fuld af ost, "du ville falde død om, hvis du kom i klemme. Du aner ikke, hvad en rigtig klemme er."

Jeg modsagde ham ikke, for en mand med Galleghers erfaring talte med en vis vægt. Men da jeg tørnede ind den aften, kunne jeg ikke se hvordan Gallegher skulle kunne undgå at komme i klemme, selv om jeg ikke selv gjorde det. Én ting var at banke en sejldugsnål gennem kaptajnens næse – det kunne

måske undskyldes i det foreliggende tilfælde – men at grovæde for mindst tyve dollars af en skottes private forråd var en ganske anden sag, og jeg frygtede for Galleghers skæbne.

Han viste sig, før jeg havde ventet det. Det var morgenen efter, da andenstyrmand stod til rors og kaptajnen var ved at indtage sin morgenmad i agterkahytten og styrmanden i sit kvarter, de fem matroser opholdt sig i bakken, og jeg i kabyssen, at han kom marcherende ud af døren med kurs mod bakken. Jeg sprang op og fulgte efter ham.

Før jeg havde nået døren til bakken, hørte jeg skræmte udbrud og et højt hyl af frygt derinde fra, og da jeg så ind, lå de alle fem og krøb sammen i det fjerneste hjørne, med vidt opspærrede, rædselsslagne øjne. Deres morgenmad lå spredt ud over gulvet. Gallegher sad på sin køje og stoppede piben med noget tobak, han havde haft liggende under madrassen, og da han havde fået blæst liv i sin den, sagde han stilfærdigt:

"Jeg vil ha' mine ting."

De svarede ikke, når undtages en hæs stønnen.

"Hørte I, hvad jeg sagde til jer?" sagde Gallegher. "Aflever mit tøj, som I delte, dengang I troede, jeg var død. Angus, du har min søtrøje. Aflever!"

Han tog et skridt eller to frem mod dem, og de syntes at svinde ind og blive mindre, jo nærmere han kom.

"Angus, kom herhen!" sagde spøgelset strengt, og Angus kom vaklende frem af bunken.

"Angus, du har min trøje, og jeg vil ha' den igen! Hvor er den?"

"Hv-Hv-Hvorfor ska' du ha' den? D-d-d-du er jo død!"

"Jeg er ikke død. Jeg er levende, og jeg vil ha', hvad der tilhører mig. Kom så!"

"Du er et spøvelse," svarede Angus, der var blevet modigere ved lyden af sin egen stemme. "Og du har ikke bru' for noed tøj!"

"Forbandet være din rådne sjæl, hvor er den? I din køje? Så ta'r jeg den selv."

Gallegher undersøgte Angus' køje, og trak sin trøje frem fra det sted under madrassen, hvor Angus havde gemt den. Men han skulle ikke få den så let. Angus, hvis tænder klaprede og som stadig mente, at han stod overfor et overnaturligt væsen, lod sit ejendomsinstinkt få overtaget. Han snappede efter trøjen, og de kæmpede om den; så blev den revet ud af Galleghers hænder og båret tilbage til de andre.

"Sådan en bande kleptomaner!" hylede Gallegher vredt. "I ville stjæle fra Herrens bord og komme igen efter dugen! I har mine støvler og min skjorte, min pjækkert og mit olietøj. Jeg vil ha' dem. Hører I?"

"Det er ikke dine," sagde Tammas. "Et spøvelse ka' ikke eje no'et. Vi gav dig en pæn begravelse for to dage siden. Gå tilbage til, hvor vi anbragte dig!"

"Springe overbord, er det dét, I mener?"

"Yep, eller vi skal smide dig ud."

Det var sandsynligvis det faktum, at spøgelset ikke havde kunnet vinde over Angus, der inspirerede ham til denne trussel. Men Gallegher trak sin kniv frem, så alle kunne se den, og sagde:

"Pas bare på, hvad der kan ske med jer, hvis I lægger hånd på mig. Tammas, du har mit olietøj. Har du tænkt dig at beholde det?"

"Det har jeg. Du mistede enhver ret til det, dengang Herren kaldte dig til doms."

"Robert, hvad med min pjækkert? Er det din eller min?"

"Min. Hvorfor går du ikke tilbage, hvor du kom fra, og hvor du ikke behøver at tænke på pjækkerter eller i det hele taget har brug for sådan en?"

"Sandy, min skjorte. Hvad med den?"

"Det er min, og jeg har ikke tænkt mig at gi' den fra mig."

"Weelum, du 'arvede' mine nye gummistøvler. Hvad mener du?"

"Du får ikke de støvler. Du er død, og du har ikke ret til sådden at komme tilbage og plage os. Forsvind du ned til havets bund to hundrede sømil bagud, hvor vi lagde dig, og hvor du hører hjemme."

"Og I vil altså insistere på, at jeg er død?"

"Ja!" lød det i kor, og jeg tror endnu den dag i dag, at de faktisk mente det.

"Nuvel," sagde Gallegher roligt, mens han stak ud i luften med sin kniv, der var blevet en smule sløv af at blive benyttet som dåseåbner, "denne hersens kniv er i live, og død eller levende, så har jeg tænkt mig at tage mine ting fra jeres køjer, og den første, der prøver at blande sig, får den at føle. Af vejen!" De sidste ord blev råbt ud, og han gik hen i retning af Tammas' køje.

Men han nåede den ikke. Der lød en stemme over min skulder, og kaptajnen, som stadig havde hovedet bundet ind, stod ved siden af mig med en pistol i hånden.

"Gallegher," sagde han, "kom her ud og fortæl mig, hvad du laver her!" Pistolen var rettet mod hans hoved, og bag kaptajnen stod styrmanden, ligeledes med en pistol. Gallegher adlød.

"Jeg troede, du var et spøvelse forleden nat, Gallegher," sagde kaptajnen, "fordi det var mørkt; men da du nu nok så frækt marcherede forbi mig i fuldt dagslys og lige så frækt marcherede forbi styrmanden, fandt vi på at undersøge sagerne. Vi har fundet sejlmagerhandsken, og vi har fundet de tomme dåser i din kiste. Hvorfor gjorde du alt det?"

"Gjorde hvad for noget alt det?" svarede Gallegher.

"Trak en nål gennem min næse."

"For at lade Dem vide, hvordan det føltes," svarede Gallegher surt. "De gjorde det samme ved mig."

"Og var du måske levende, da jeg gjorde det?"

"Det var jeg; men jeg mærkede det ikke, før jeg kom i vandet."

"Nå, så var du vel i trance eller sådan noget. Gud tilgive os alle sammen! Skønt vi ikke var klar over det, så vidste den gode Gud det, og sparede vort liv i stedet for at straffe os. Og du har vel så skåret dig ud af sækken og er klavret ind ad vinduerne, tænker jeg."

Gallegher nikkede.

"Gallegher," sagde kaptajnen højtideligt, "jeg er glad for, at du er i live, og at vi ikke har begået nogen forbrydelse og druknet dig i en sejldugspose. Jeg vil tilgive dig for dit midnatlige angreb på min næse, for jeg indser nok, at det var meget fristende. Men hvorfor truer du mit mandskab med den kniv?"

"F'di de plyndrede min kiste i samme sekund de mente, jeg var død, sir, og de vil ikke aflevere."

"De skal levere dig hver eneste genstand tilbage, de har taget; men jeg er nødt til at lægge dig i jern for at tage af mit forråd. Du har forsyndet dig imod mig, og det ka' jeg tilgive dig; men synder mod loven, det kan ikke tilgives. Du bliver lagt i jern

omme i lazarettet – i den modsatte side, vel at mærke – indtil vi når Cape Town, og der kan du så afsone den dom, som den engelske konsul der idømmer dig. Afsted agter!"

Det var, som jeg havde frygtet. Han havde stukket i kaptajnens næse, og havde vækket hans retfærdighedsfølelse. Men ved at tage af hans forråd, havde han rørt ved hans lommer, og ved at røre hans lommer, havde han rørt, ikke hans hjerte, men selve hans hjerteblod.

Gallegher blev lagt i jern i lazarettet, og jeg havde den fornøjelse at bære det stjålne tøj tilbage til hans kiste. Men der gik flere dage, før jeg kunne overbevise de fem matroser om, at Gallegher virkelig var levende.

Gallegher holdt for resten sit ord, og kaptajnen mistænkte aldrig, at jeg havde holdt hans plyndringstogt mod kaptajnens forråd skjult, selv om han måske nok har tænkt sig den mulighed, at jeg kendte til Galleghers tilstedeværelse i lazarettet. Jeg spekulerede længe og dybt over hans stilling, og over hvordan jeg kunne skaffe ham hans frihed tilbage, og endelig fandt jeg på en plan.

Jeg havde læst et eller andet sted, at hos ethvert menneske er følsomheden for at blive latterliggjort omvendt proportional med hans sans for humor. Nu vidste jeg jo nok, at der hos kaptajnen ikke fandtes så megen sans for humor som hos en alderstegen hankat, så jeg begyndte at eksperimentere. Hver gang jeg kom i nærheden af ham, eller når jeg vidste, at han iagttog mig, lod jeg som om jeg undertrykte en latter. Det gik ham til sidst på nerverne, og han forlangte at få at vide, hvad det var, der morede mig så meget.

Meget tøvende og med mange undskyldninger fortalte jeg ham, at jeg ikke kunne lade være med at le, hver gang jeg tænkte på, hvordan han havde set ud, dengang jeg fandt ham med en sejldugsnål gennem næsen. Han blev fnysende vred på mig, men jeg havde sået et frø, og det bar snart frugt. Ved en senere samtale mindede jeg ham om, at Cape Town ville være fuld af skibe, og at alle kaptajnerne ville få historien at høre, hvis ikke den blev dysset ned.

Den næste dag blev Gallegher sluppet fri mod løfte om tavshed og god opførsel.

Om "Titans forlis og andre fortællinger"

Forfatter: Morgan Robertson (1861-1915).
Org.udgaver m.m.:

- **Titans Forlis** udkom første gang med titlen *Futility or, The Wreck of the Titan* på forlaget M. F. Mansfield, New York 1898. Denne udgave er oversat af Kim N. Jensen (1955–) efter *The Wreck of the Titan*, McClure's Magazine and Metropolitan Magazine, New York 1912.
- **En skæbnesvanger fejltagelse:** er oversat af Hans Treschow (1871–1917) efter *The Torpedo* fra samlingen *Down to the Sea*, Harper & Brothers Publishers, New York – London 1905.
- **Det usynlige lys:** er oversat af Kim N. Jensen (1955–) efter *Beyond the Spectrum* fra samlingen *The Wreck of the Titan*, McClure's Magazine and Metropolitan Magazine, New York 1912.
- **I skyggernes dal:** er oversat af Kim N. Jensen (1955–) efter *The Valley of the Shadow* første gang udgivet i novellemagasinet *The Popular Magazine* for maj 1910, udgivet af Street & Smith, New York. Her oversat efter samlingen *The Wreck of the Titan*, McClure's Magazine and Metropolitan Magazine, New York 1912.

- **Galleghers genfærd:** er oversat af Kim N. Jensen (1955–) efter *Gallegher's Ghost* fra novellemagasinet *The Green Book Magazine* for maj 1918, udgivet af The Story Press Corporation, Chicago.

Redigeret af: Kim N. Jensen.

ISBN 978-87-7979-940-0

1. ebogsudgave.

© 2023 eBibliotek 1800

www.ebib1800.dk